

ពិនិត្យព្រះគម្ពីររ៉ូម

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងជុន

CRFI

១. សេចក្តីផ្តើម

រហូតមកដល់ពេលនេះយើងខិតមកជិតនៅការបើកសម្តែងដែលជារបៀបមួយ ដែលជីវិតថ្មីរបស់យើងត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយការជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាដំណើរការរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់យើង នៅក្នុងជីវិតក្រុមជំនុំ តាមរយៈការពិនិត្យមើលក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាននិងអេសាយ។ ហើយក៏បានរកឃើញរូបភាពមួយចំនួននៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ចាប់ពីពេលនេះយើងនឹងចូលទៅកាន់សំបុត្ររួម ដែលបានបង្ហាញពីរបៀបដែលសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងលូតលាស់ គឺដើម្បីយកតម្រាប់តាមរូបឆ្លុះរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងជីវិត។ ដូចលោក Spener ដែលជាអ្នក pietism បាននិយាយថាប្រសិនបើយើងប្រៀបធៀបបទគម្ពីរទាំងអស់អំពីចិញ្ចៀនពេជ្រ ហើយព្រះគម្ពីររួមក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ផ្នែកមួយនៃពេជ្រនោះដែរ។ ការពិតដែលយើងសិក្សាព្រះគម្ពីរមួយនេះធ្វើឱ្យយើងភ្ញាក់ផ្អើលក្នុងចិត្តរបស់យើង។ នៅក្នុងពាក្យខ្លីមួយ សំបុត្ររួមចំពោះប្រាសាទរបស់អ្នកកំណែទម្រង់នោះគឺ ការសង្គ្រោះតាមរយៈជំនឿ។ ដូច្នេះនៅពេលដែលអ្នកកំណែទម្រង់ Luther បានសិក្សាពីព្រះគម្ពីរមេគាត់បានកំចាត់តារាងដ៏តខាងវិញ្ញាណអស់រយៈពេល ១០០ ឆ្នាំ ហើយបានបញ្ចុះត្រើងនៃការរស់ឡើងវិញដោយទាមទារសេចក្តីសង្គ្រោះនៃសេចក្តីសុចរិតនោះគឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះនៃការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ។

ដូចដែល ខាលវីន ក៏បានសរសេរក្នុងវិទ្យាស្ថានរបស់គាត់ដែរថា គាត់បានធ្វើតាមរចនាសម្ព័ន្ធរបស់ព្រះគម្ពីររួម។ សារកំប៉ុងដែលជាបុរសដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ បានបង្ហាញពីរបៀបនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងគ្រីស្ទាន គឺបានបង្កើតឡើងវិញបានវិវត្តទៅជាការសង្គ្រោះពេញលេញតាមរយៈព្រះគម្ពីររួម

ជាសៀវភៅនៃជំនឿរបស់យើង។ ប្រសិនបើយើងហៅទំនុកដំកើង គឺជាកាយវិភាគសាស្ត្រនៃជំនឿ នៅក្នុងសញ្ញាចាស់ នោះព្រះគម្ពីររ៉ូមគឺជាកាយវិភាគសាស្ត្រនៃជំនឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ដូចជា នៅពេលនិស្សិតពេទ្យផ្តោតលើប្រព័ន្ធអាឌីកំប្លាំងនៃរាងកាយ នោះគាត់មានការភ្លើងនិង សរសើរដល់អ្នកដែលបង្កើត ដែលបានបង្កើតវាមកមួយភ្លែត ព្រះគម្ពីររ៉ូមបង្ហាញថាការរីកចម្រើន នៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង គឺជាការផ្ទេរសិទ្ធិអំណាចពិតប្រាកដ។ តាមរយៈសៀវភៅនេះបាន ពន្យល់ពីការបង្កើត ការប្រោសលោះ ការផ្តល់ជូន ការកំណត់ទុកជាមុន នូវការងារប្រោសលោះ របស់ព្រះត្រីឯក ដែលជាការពិតនៃអំពើបាបនិងវិធីសាស្ត្រដើម្បីយកឈ្នះអំពើបាប គោលបំណង និងវិធីសាស្ត្រដែលយើងគួរឆ្ពោះទៅរកនាគដូចពួកសាវ័ក យើងមិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីសរសើរ ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ការសង្គ្រោះដ៏បរិបូរណ៍របស់ទ្រង់ឡើយ។

ខ្ញុំបានធ្វើការសញ្ជឹងគិតព្រះបន្ទូលជាបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ដូចដែលខ្ញុំបានមកកាន់ប្រទេស កម្ពុជានេះ ហើយតាមរយៈការនេះហើយដែលជាដំណោះស្រាយបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ ខ្ញុំ។ អស់អ្នកណាដែលរីករាយនឹងតាមគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន ហើយពោរពេញដោយក្តី សង្ឃឹម តែមិនបានដោះស្រាយបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនោះនឹងស្ថិតនៅក្នុងតារាងដឹក។ សំខាន់ បំផុតពួកគេត្រូវការសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគម្ពីររ៉ូម។ ខ្ញុំតែងតែស្នាក់នៅតែម្នាក់ឯងនៅក្នុងបន្ទប់ មួយ ហើយថ្ងៃណាមួយបើខ្ញុំចង់ជ្រើសរើសសៀវភៅមកធ្វើការសញ្ជឹងគិត នោះខ្ញុំគិតទៅដល់ព្រះ គម្ពីររ៉ូម។ នៅពេលដែលយើងចង់បង្កើតសៀវភៅអ្វីមួយ គឺមានការលះបង់ និងបែកញើសជា ច្រើន ហើយយើងគួរតែត្រូវបានទទួលនៅការតបស្នងមកវិញ ប៉ុន្តែបើយើងរកឃើញព្រឹត្តិការណ៍ដ៏

អន្តរាគមន៍តាមរយៈការស្វែងរកសេចក្តីពិត និងការធានាអះអាង និងជំហាននៃជំនឿរបស់យើង នោះ
 វាកាន់តែប្រសើរឡើងៗ ប្រសិនបើព្រះប្រទានព្រះគុណដល់យើង នោះយើងនឹងប្រកាសពី
 សេចក្តីពិតរបស់រ៉ូមទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូលដោយការបន្ទាប់ខ្លួន។
 ខ្ញុំមានក្តីនឹមិត្តអំពីការស្តារឡើងវិញនូវបន្ទុះរបស់ព្រះ ដើម្បីប្រកាសពីជំនឿទៅកាន់ពិភពលោក
 ទោះបីជា វាត្រូវបានចាប់ផ្តើមនៅកន្លែងតូចមួយ ដើម្បីសម្រេចបាននូវការបើកបង្ហាញពីបំណង
 ប្រាថ្នារបស់ព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ។ ខ្ញុំចង់អញ្ជើញអ្នកទៅក្នុងពិភពនៃព្រះគម្ពីររ៉ូមដើម្បីចែករំលែក
 សេចក្តីពិតដ៏អន្តរាគមន៍ ជាមួយអ្នករាល់គ្នាដោយចិត្តបន្ទាប់ខ្លួន។ ចូរយើងចូលទៅក្នុងពិភពនៃរ៉ូម ក្នុង
 ពេលឥឡូវ។

២០២០ ០៦ ០៦ ថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យុងជុន

២. លំដាប់ដោយ

១. ប្រវត្តិនិងការស្ទង់មតិ

២. ប៉ុលផែលជាអ្នកជំពាក់បំណុល (រ៉ូម ១: ១-១៧)

៣. សាសន៍ដទៃនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ (រ៉ូម ១: ១៨-៣២)

៤. ជនជាតិយូដានៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ (រ៉ូម ២: ១-៣: ២០)

៥. សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះបាទធរិតត្រង់នៅក្នុងដំណឹងល្អ (ការរាប់ជាសុចរិត) (រ៉ូម ៣: ២១-២៥)
៦. ផលនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ (រ៉ូម ៥: ១-២១)
៧. ព្រះត្រីសូនិងជីវិតរួមរួម (រ៉ូម ៦: ១-៧: ២៥)
៨. ជីវិតដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតង់នៅ (រ៉ូម ៨: ១-៣៩)
៩. ព្រះ ទ្រង់ស្មោះត្រង់ (រ៉ូម ៩: ១-១០: ២១)
១០. អាថ៌កំបាំងនៃការសង្គ្រោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល (រ៉ូម ១១: ១-៣៦)
១១. អ្នកបំរើព្រះ (គោរពប្រតិបត្តិ) (រ៉ូម ១២: ១-២១)
១២. ការចូលរួមក្នុងសង្គមរបស់អ្នកជឿ (រ៉ូម ១៣: ១-១៥: ១៣)
១៣. ការដាស់តឿនចុងក្រោយរបស់ប៉ូល (រ៉ូម ១៥: ១-១៦: ២៧)

មេរៀនទី ១

ប្រវត្តិនិងការស្ទង់មតិ

ឆីម៉ូធីទី២ ៣:១៦-១៧

“គ្រប់ទាំងបទព្រះគម្ពីរ គឺជាព្រះទ្រង់បានបញ្ចេញព្រះវិញ្ញាណបណ្ណាល្យតែងទេ គឺមានប្រយោជន៍សំរាប់ការបង្រៀន ការរំលឹកឲ្យដឹងខ្លួន ការប្រដៅតម្រង់ នឹងការបង្ហាត់ខាងសេចក្តីសុចរិត ដើម្បីឲ្យអ្នកសំណប់របស់ព្រះបានគ្រប់លក្ខណ៍ ហើយមានគ្រប់ទាំងចំណេះសម្រាប់នឹងធ្វើការឈ្នះគ្រប់មុខ។”

មេរៀនទី ១ ប្រវត្តិ និងការស្ទង់មតិ

គំនិត រូបភាព នៃមេរៀនទី ១

ដៃដែលកាន់ព្រះឥម្ពិរ- យើងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការគំនិត ដែលអាស្រ័យលើការ
បើកសំដែង។

ម្រាមដៃ- ទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវជាមួយព្រះឥម្ពិរ

(១) ម្រាមដៃ កូន - ការស្តាប់ (រ៉ូម ១០:១៧)

(២) ម្រាមដៃ នាង - ការអាន (វិវរណៈ ១: ៣)

(៣) ម្រាមដៃ កណ្តាល - ការសិក្សា (កិច្ចការ ១៧:១១)

(៤) ម្រាមដៃ ចង្កូល - ការទន្ទេញ (ទំនុកទី ១១៩: ៩,១១)

(៥) ម្រាមដៃ មេ - ការសញ្ជឹងគិត (ទំនុក ១: ២-៣)

៣. ម្រាមដៃ មេ ពង្រឹងរាល់ទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះឥម្ពិរ ដែលត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការធ្វើការ
សញ្ជឹងគិត។

មេរៀនទី ១

ប្រវត្តិនិងការស្ទង់មតិ

១. បទគម្ពីរនិងការសិក្សាព្រះគម្ពីរ

តើអ្នកដឹងទេថាអ្នកដែលសិក្សាព្រះគម្ពីរកំពុងប្រតិបត្តិអ្វី ហើយមានអត្ថន័យដូចម្តេច?
ប្រសិនបើអ្នកចង់ដឹងថាអ្វី គឺជាបទគម្ពីរដ៏ពិតនោះ វាមានន័យថា គឺអាកប្បកិរិយារបស់អ្នក នឹង
តាមស្មោះត្រង់ នឹងតាមវិជ្ជមានដោយស្មោះត្រង់។ ដូចដែលអ្នកឃើញក្នុង ខ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។
អ្នកមិនអាចមើលដោយវាបានទេ ហើយក៏មិនព្យាយាមស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបាននោះឡើយ។
ពីព្រោះព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលព្រះមានបន្ទូលដោយផ្ទាល់។ ដូច្នេះអាកប្បកិរិយា
របស់យើង ក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរនឹងអាស្រ័យលើការគិតរបស់យើងជីវិតរបស់យើងនិងដូចការ
សន្យាដែលព្រះបានប្រទានដល់អំប្រាហាំនៅក្នុងលោកបុគ្គលិក ១២: ៣ ដូចជារបៀបដែលយើង
ប្រព្រឹត្តចំពោះអំប្រាហាំនឹងពឹងផ្អែកលើព្រះពររបស់ព្រះនិងបញ្ហាសាររបស់ទ្រង់។ យើងអាច
ជំនួសអំប្រាហាំទៅជាពួកជំនុំ។ លើសពីនេះ វាមានន័យថាជំនួសព្រះបន្ទូល។ អាកប្បកិរិយា
ចំពោះព្រះគម្ពីរត្រូវពឹងផ្អែកលើជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់។ ដូច្នេះតើយើងត្រូវធ្វើអ្វីខ្លះចំពោះបទគម្ពីរ?
ដូចដែល Dr. Yun Sun Park ដែលជាគ្រូបង្រៀនរបស់ខ្ញុំបានបង្រៀនថា «សេចក្តីសង្គ្រោះ
កើតចេញពីការគិតដើម្បីពឹងផ្អែកលើការបើកសំដែង» ដោយសារមធ្យមយើងគួរតែរៀនពីការធានា
អះអាងអំពីអាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវរបស់គាត់។

នៅទីនេះការបើកសំដែងមិនមែនជារឿងផ្សេងគ្នានោះទេ លើកលែងតែបទគម្ពីរ។ ហើយការពឹងផ្អែកមានន័យថាជំនឿដែលនាំអ្វីទាំងអស់របស់យើងទៅកាន់ព្រះគម្ពីរ។ កិច្ចព្រមព្រៀង បញ្ញា សាមញ្ញ ការឆ្លើយតបខាងអារម្មណ៍ និងជម្រើសដោយឥតឆ្លើយ តាមការសម្រេចចិត្តមិនចង្អុលទៅកាន់វាទេ។ វាមានន័យថាត្រូវស្រឡាញ់ព្រះគម្ពីរ ដោយអស់ពីដួងចិត្ត ឥតឆ្លើយ និងជីវិតទាំងមូលរបស់យើង ដូចជាចំពោះព្រះដែរ។ វាមានន័យថា ជំនួសព្រះគម្ពីរទៅព្រះ។ ព្រះគម្ពីរគឺជាកម្មវត្ថុដ៏អស្ចារ្យដែលយើងគួរពឹងផ្អែកដោយចិត្តទាំងមូលរបស់យើង។ ដូច្នេះគំនិតមិនត្រឹមតែជាសកម្មភាពនៃមុខងារតិចប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជំនឿ ជីវិត និងទំនាក់ទំនងរបស់យើងគួរតែចាក់ឫសក្នុងព្រះគម្ពីរ។ មួយនេះគឺជារូបភាពនៃការសង្គ្រោះពេញលក្ខណៈ។ តាមពិតការសង្គ្រោះរបស់យើងគឺចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការទទួលយកព្រះគម្ពីរ ការរីកចម្រើននៃការសង្គ្រោះរបស់យើងគឺលូតលាស់ឡើងដោយការទទួលយកព្រះគម្ពីរ ហើយផលផ្លែគួរតែត្រូវបានគេយល់ច្បាស់តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃបទគម្ពីរ។ ដូច្នេះទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះគម្ពីរបានបង្កើតឲ្យមានលក្ខណៈពិសេសនៃជីវិតរបស់យើង។ អ្នកដែលបានសង្គ្រោះ ហើយជឿលើភាពសំខាន់នៃព្រះគម្ពីរ ហើយធ្វើតាមវា។ នោះគាត់នឹងរស់នៅដោយបរិភោគព្រះគម្ពីរជាអាហារហើយរស់នៅដោយសារធាតុចិញ្ចឹមនៃព្រះគម្ពីរ។

ដូច្នេះតើយើងអាចមានទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវជាមួយបទគម្ពីរយ៉ាងដូចម្តេច? យើងគួររៀបចំនៅចំណុច ៥ យ៉ាងដូចខាងក្រោម។

ទីមួយ យើងគួរតែស្តាប់តាមព្រះគម្ពីរ។ សេចក្តីជំនឿកើតចេញពីការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយតើអ្វីដែលយើងបានស្តាប់ចេញពីចំណុចនៃព្រះគម្ពីរ។ ដូច្នេះយ៉ាកុបបាននិយាយថាយើងគួរ

តែនិយាយតិច ហើយស្តាប់ឱ្យលឿន ហើយមិនរហ័សខឹងៗ វាមានន័យថាយើងគួរតែស្តាប់ព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងឆាប់រហ័សនិងស៊ីជម្រៅ។

ទីពីរ យើងគួរតែអាន។ ការបើកសំដែងមិនមែនជាសំលេងដែលចេញពីអ្វីមួយដូចជាអំនឿននិងមី
ក្រូហ្វូនទេ។ មុនពេលដែលព្រះគម្ពីរត្រូវបានសរសេរ វាត្រូវបានបង្ហាញឱ្យយើងដឹង ប៉ុន្តែបន្ទាប់
ពីពាក្យដែលបានសរសេរត្រូវបានបញ្ចប់ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលតាមរយៈនិងនៅក្នុងនោះ។
ដូច្នេះយើងគួរតែប្រើប្រាជ្ញារបស់យើងដើម្បីទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នេះគឺជាវិធីសាស្ត្រក្នុង
ការអានព្រះគម្ពីរ។

នៅពេលអែសរវាអានព្រះគម្ពីរ និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ដែលបានជួបជុំគ្នានៅមុខខ្លោងទ្វារទឹក
មនុស្សបានស្តាប់ព្រះបន្ទូលនោះ ហើយបានប្រែចិត្តនៅចំពោះព្រះ។ នៅពេលយើងអានព្រះគម្ពីរ
យើងចូលរួមក្នុងសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះហើយមានអារម្មណ៍ថាមានអំណាច ហើយដឹងពីវត្ថុមាន
របស់ព្រះ។ កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងកើតឡើងចំពោះមនុស្សដែលអានព្រះគម្ពីរ ស្តាប់
ហើយរក្សាវាដោយស្មោះត្រង់។ ដូច្នេះអ្នកដែលអានបន្ទូលនៃទំនាយនេះមានពរហើយ។

ទីបី យើងគួរតែសិក្សាវា។ វាជាការកំណត់សំគាល់ដ៏អស្ចារ្យពីតារាងខុសគ្នារវាងការអាននិងការសរ
សេរ។ នៅពេលយើងអានព្រះគម្ពីរ វានឹងត្រូវបានបង្ហាញនៅចំណុចនីមួយៗ ប៉ុន្តែចំពោះផ្នែកខ្លះ
យើងគួរតែសង្កេតមើលការបកស្រាយនិងអនុវត្តរបស់វា។ នៅពេលដែលយើងសង្កេតមើលព្រះ
គម្ពីរដោយស្មោះត្រង់នោះ វានឹងត្រូវបកស្រាយតាមធម្មតាហើយយកមកអនុវត្តក្នុងជីវិតរបស់យើ
ង។ បន្ទាប់មកយើងត្រូវសរសេរនៅលើកំណត់ចំណាំហើយបង្កើតគំនិតរបស់យើងឲ្យលម្អិត។ វិធី
សាស្ត្រដែលធ្វើឱ្យគំនិតរបស់យើងនៅជាប់ក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គឺមានតែវិធីនេះប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំ

គិតថាទោះបីជីវិតខ្ញុំខ្លីក៏ដោយនៅពេលខ្ញុំបង្ហាញអ្វីដែលខ្ញុំយល់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ខ្ញុំរកឃើញសេចក្តី
ពិតកាន់តែច្រើនហើយពង្រឹងការយល់ដឹងពីសេចក្តីពិតនៅក្នុងចិត្តខ្ញុំ។ ហើយនៅពេលដែលខ្ញុំ
រៀបចំអ្វីដែលខ្ញុំបានរកឃើញនៅម៉ោងថ្ងាយបង្គំពេលព្រឹកជារៀងរាល់ថ្ងៃខ្ញុំទទួលបានសេចក្តីពិត
កាន់តែច្រើនហើយវិភាគរាយនឹងព្រះគុណរបស់គ្រូនៅក្នុងចិត្តខ្ញុំ។

យើងគួរចងចាំវា។ វាកាន់តែពិបាកក្នុងការទន្ទេញព្រះគម្ពីរពីព្រោះយើងប្លាត់បង់ថាមពលចង
ចាំនៅពេលចាស់ទៅ។ ដើម្បីទទួលបានព្រះគម្ពីរដូចជីវិតខ្ញុំមិនទាក់ទងនឹងអាយុរបស់យើងទេប៉ុន្តែព្រះ
គម្ពីរបានសន្យាថានៅក្នុងជីវិតពិតរបស់យើងនៅក្នុងពិភពលោក យើងអាចវិភាគរាយនឹងព្រះគុណ។
ការចងចាំគឺត្រូវការទន្ទេញពាក្យដែល។។ តាមរយៈការទន្ទេញខគម្ពីរសំខាន់ៗ គំនិតខុសរបស់
យើងនឹងត្រូវខូចបង់ដោយសារសកម្មភាពចងចាំ ពីព្រោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានព្រះជន្មរស់និង
មានអំណាច។ អ្នកទ្រឹស្តីវិទូម្នាក់ដែលខ្ញុំស្គាល់បានទន្ទេញខគម្ពីរចំនួន ៧០០២ នៅក្នុងពេលវេលា
នៅសកលវិទ្យាល័យរបស់គាត់ ហើយគាត់ធ្វើការនៅលើពិភពលោកក្នុងនាមជាទ្រឹស្តីវិទូដ៏អស្ចារ្យ
ម្នាក់ ហើយក្នុងនាមគាត់ជាអ្នកប្រាជ្ញដែលមានប្រយោជន៍បានធ្វើការរក្សាការពិតនៅក្នុងពិភពលោ
ក។ យើងគួរវិភាគរាយនឹងសេចក្តីពិតនិងព្រះគុណដ៏បរិបូណ៌ដោយការលះបង់ដើម្បីទន្ទេញខគម្ពីរ
ឲ្យទៅជាទម្លាប់។

ចុងក្រោយយើងគួរតែមានការសង្ស័យគិត ការសង្ស័យគិត គឺជាគោលបំណងចុងក្រោយតាមរ
យៈសកម្មភាពទាំងនេះ។ ការស្តាប់ ការអាន ការសិក្សា និងការទន្ទេញគឺជាចំណុចឈានទៅដល់
ការធ្វើការសង្ស័យគិត ។ បើគ្មានម្រាមដៃ មេ នៅក្នុងម្រាមដៃហ្នឹងដែលកាន់ព្រះគម្ពីរទេ គឺដូចជា
យើងមិនអាចកាន់វាបានទេ បើគ្មានការសង្ស័យគិតពីមនុស្សដែលស្រឡាញ់ការបើកសម្តែងនោះ

យើងមិនអាចរីករាយនឹងការពិតនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងបានទេ។ នៅក្នុងពិភពនៃការសញ្ជឹងគិត យើងអាចរៀនពីសេចក្តីពិតដ៏មានតម្លៃនិងទទួលបានបទពិសោធន៍ពីព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ អ្នកនិពន្ធនៃកម្រងអះអាងថាមនុស្សដែលមានពរគឺជាអ្នកដែលសញ្ជឹងគិតអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។ មានពរហើយដែលយើងមិនដើរតាមផ្លូវមនុស្សមានប្រាបជាកន្លែង ក្រអឺតក្រមមនឹងជាឧបាយកលរបស់មនុស្សអាក្រក់ប៉ុន្តែលើសពីនេះទៅទៀតនៅពេលយើង សញ្ជឹងគិតពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះយើងអាចទទួលបានព្រះពរខាងវិញ្ញាណតាមរយៈការ សញ្ជឹងគិត ដែលជាថាមពលវិជ្ជមានមកក្នុងចិត្តយើង។

ការសញ្ជឹងគិត របស់យើងមិនសំដៅលើការគិតអំពី ចំនូលចិត្ត ពាក្យសំដី និងលក្ខណៈនៃ គោលបំណងដដែលៗនោះទេ ប៉ុន្តែការសញ្ជឹងគិតព្រះគម្ពីរ ផ្ដោតលើអត្ថបទដែលយើងបានអា ន។ វាមានន័យថាយើងខ្ជិលក្រសោបព្រះបន្ទូលនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង ហើយចំណាយពេលលើ វា។ ហើយវាមានន័យផងដែរថាក្នុងការគិតអំពីអ្វីមួយដែលទាក់ទងនឹងអ្វីៗទាំងអស់របស់យើង។ ដំបូងយើងគ្រប់គ្រងព្រះបន្ទូលប៉ុន្តែបំផុតយើងនឹងមានបទពិសោធន៍ទទួលបានថាព្រះបន្ទូលនេះ ហើយបានចាប់យើងជាប់ ហើយធ្វើឱ្យយើងគោរពតាមព្រះគ្រីស្ទ ពីព្រោះព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូល នៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ អ្នកដែលស្គាល់ពិភពនៃការសញ្ជឹងគិត នឹងនាំមកនូវបទពិសោធន៍នៃ ការផ្លាស់ប្តូរបញ្ហា។ និយាយម្យ៉ាងទៀតព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យដែលធ្វើឱ្យយើងជួបរឿងសំខាន់ៗគឺ ព្រះគ្រីស្ទជាចំណុចកណ្តាល។

សំបុត្ររ៉ូមបង្ហាញពីការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈការបកស្រាយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះនៅពេលយើងពឹងផ្អែកលើព្រះគម្ពីរដោយបន្ទាបខ្លួន យើងអាចរកឃើញទឹករស់ នៃព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយជួបប្រទះនូវទឹករស់ដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាជាមួយយើង។ ហើយយើង
នឹងរកឃើញនូវការស្តារឡើងវិញនៃអស្ចារ្យនៃសួនច្បារអដេន។ យើងនឹងច្រៀងចំអៀងនៃការបោះ
លោះនៅមាត់ទន្លេនៃការដែលឥតប្រយោជន៍ ហើយយើងក៏អាចឃើញថាយើងនឹងត្រូវក្រោកឈរ
នៅលើកន្លែងដ៏យជំនះ។ លើសពីនេះយើងនឹងមានសេចក្តីរៀបរៀងដើម្បីប្រកាសពីដំណឹងល្អដល់
ពិតពលោកទាំងមូល។

កិច្ចការ ១

១. ការអាន៖ នៅពេលបន្ទាប់ពីយើងនឹងសិក្សារ៉ូម ១: ៣- ២០ ។ បន្ទាប់ពីយើងបានអានអត្ថបទខាងលើយើងក៏អាចគិតបានជាច្រើន។

២. សំណួរ៖ អានរ៉ូម ១: ១-៧ ហើយផ្តល់ចម្លើយរបស់អ្នកចំពោះសំណួរខាងក្រោម។

- (១) តើប៉ូលពោធិ៍សាត់អំពីអ្វី?
- (២) តើអ្នកដែលទទួលបានសេចក្តីពិ បារម្ភរបស់ពីរ៉ូមយ៉ាងដូចម្តេច?
- (៣) តើអ្នកនឹងឆ្លើយតបយ៉ាងណាចំពោះសេចក្តីពិតនេះ?
- (៤) តើប្រភពដើមខ្លឹមសារនិងអំណាចនៃដំណឹងល្អគឺជាអ្វី?
- (៥) តើមួយនេះមានឥទ្ធិពលអ្វីចំពោះអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកចំពោះព្រះឥម្ព័រសញ្ញាចាស់?
- (៦) តើប៉ូលបានគិតអំពីរយៈពេលអ្វីក្នុងជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ? តើការពិតបានបង្ហាញយ៉ាងដូចម្តេចថាព្រះគ្រីស្ទគឺជាចំណុចកណ្តាលនៃដំណឹងល្អ?

២. ប្រវត្តិនិងការស្ទង់មតិ

- (១) អ្នកអាន៖ ពួកបរិសុទ្ធនៅទីក្រុងរ៉ូម។
- (២) អ្នកនិពន្ធនិងឆ្នាំ៖ ប៉ូលបានកើតនៅតាសុស (កិច្ចការ ៩:១១) ជានិស្សិត Gamalia (កិច្ចការ ២៣: ៦ ទីលីព ៣: ៥) ហើយគាត់បានប្រែចិត្តជឿនៅដាម៉ាស (៣៣-៣៤) ហើយគាត់ក៏ស្នាក់នៅ វាលរេហោស្ថានអាវ៉ាបរយៈពេល ៣ ឆ្នាំ។ (កាឡូទី ១:១៧)

(៣) ទីក្រុងរ៉ូមដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅឆ្នាំ ៧៥៣ មុន គ ស្ថិតិជាវដ្តធានីនៃប្រទេសចក្រភពរ៉ូមហើយត្រីស្តូបរិស័ទដែលបានទទួលព្រះគុណនៅថ្ងៃបុណ្យទី ៥០ ត្រូវបានបង្កើតជាពួកជំនុំ។ (រ៉ូម ២:១០)

(៤) មនុស្សសំខាន់នៅក្នុងរ៉ូម៖ ប៉ូល (១: ១, ១៦:២២) តីម៉ូ (១៦: ១-២)

(៥) គោលបំណងរបស់ព្រះគម្ពីររ៉ូម៖ តាមអត្ថបទរបស់មនុស្ស (៣: ៩-២០) ការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿ (១:១៦, ១៧) ការញែកចេញជាបរិសុទ្ធ (៦: ១-៨: ៣៩) សន្តិភាព (៥: ១, ១០-១១)

(៦) ការស្ទង់មតិ៖

1. ស្វាគមន៍និងណែនាំ (១: ១-៥)

២. គោលបំណង(១:១៦, ១៧)

៣. ការថ្កោលទោស- តាមចាំបាច់នៃភាពសុចរិត (១: ១៨-៣: ២០)

៤. ការរាប់ជាសុចរិត- សកម្មភាពសុចរិតរបស់ព្រះ (៣: ២១-៥: ២១)

៥. ការរាប់ជាបរិសុទ្ធ-ការបង្ហាញពីភាពសុចរិតរបស់ព្រះ (៦: ១-៨: ៣៩)

៦. ការស្តារឡើងវិញ (៩: ១-១១: ៣៦)

៧. ការអនុវត្ត- សកម្មភាពនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ (១២: ១-១៥: ៣១)

៨. សេចក្តីសន្និដ្ឋានការស្វាគមន៍និងការជូនពរ (១៥: ១៥-១៦: ២៧)

គំនិតនៃមេរៀនទី ២

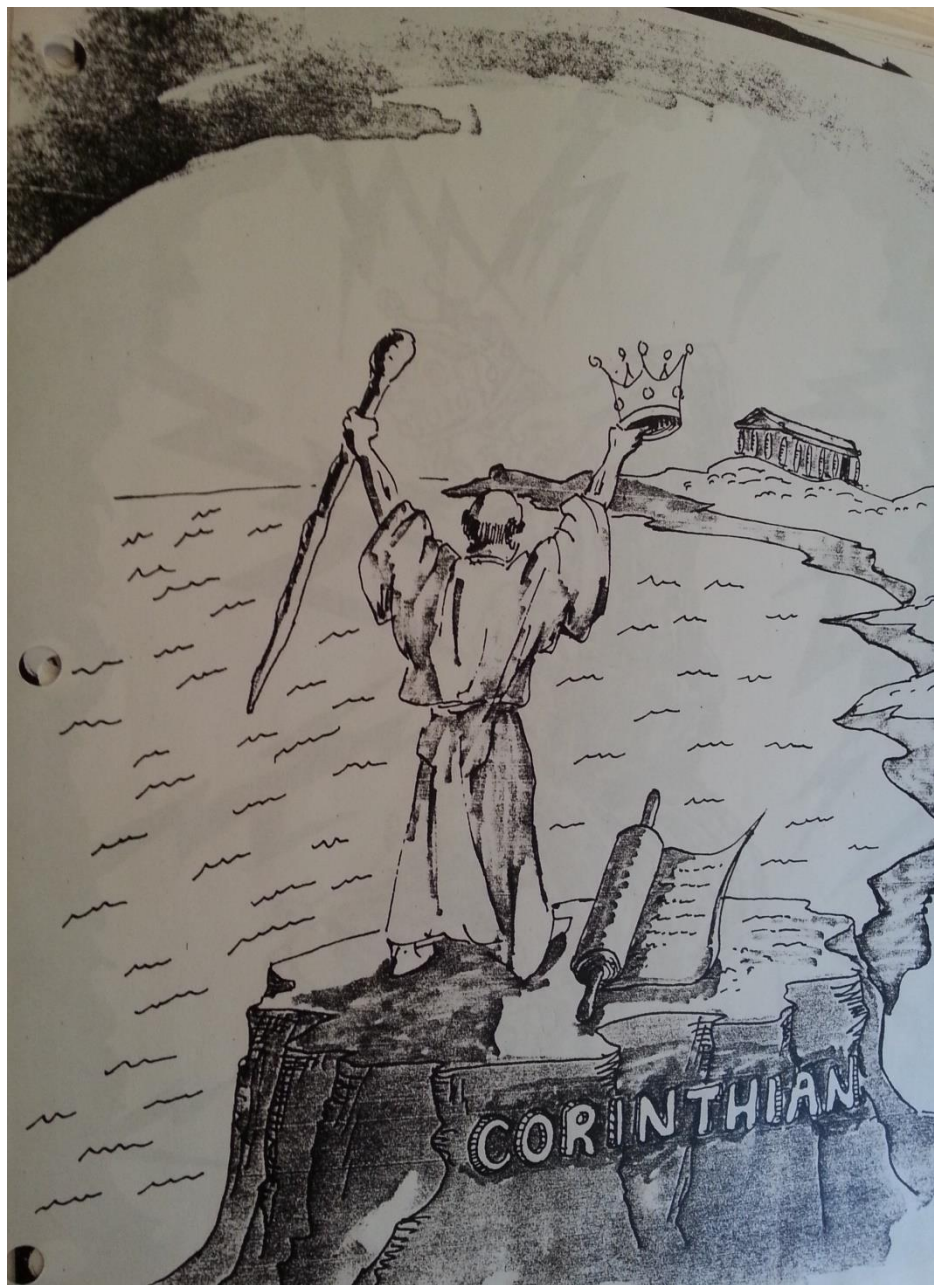
១. បុរសដែលមើលទៅទីក្រុងរ៉ូមដោយលើកដៃឡើង - សាវ័កប៉ូលមានបន្ទុកខាងវិញ្ញាណដ៏ធំ
ចំពោះពួកជំនុំរ៉ូម។

២. ក្រដាសម្លេងដែលត្រូវបានដាក់នៅលើច្រាំងថ្ម- ដំណឹងល្អគឺជាដំណឹងចាំបាច់សម្រាប់មនុស្ស
គ្រប់រូប។

(១) មកុដដែលកាន់នៅខាងស្តាំដៃ - ដំណឹងល្អគឺជាដំណឹងអំពីកូនចៅរបស់ដាវីឌដែលជាទី
បន្ទាល់ដោយពួកហោរានៅក្នុងសញ្ញាចាស់។

(២) ដំបងដែលកាន់នៅខាងឆ្វេងដៃ - ដំណឹងល្អគឺជាអំណាចរបស់ព្រះដែលព្រះបានប្រទានដល់
អ្នកជឿ។

(៣) ក្រដាសដែលលា - ដំណឹងល្អបង្ហាញពីភាពសុចរិតរបស់ព្រះ។

មេរៀនទី ២

ប៉ុលផែលជាអ្នកជំពាក់ដំណឹងល្អ

អត្ថបទ៖ រ៉ូម ១: ១-១៧

ខគម្ពីរសំខាន់៖ ដ្បិតសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះត្រូវបានសម្តែងមកក្នុងដំណឹងល្អនោះដោយសារសេចក្តីជំនឿហើយឲ្យបានសេចក្តីជំនឿចម្រើនច្រើនឡើងវិញ ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា “មនុស្សសុចរិតនឹងរស់នៅដោយអាងសេចក្តីជំនឿ” ។ (រ៉ូម ១:១៧)

ការស្ទង់មតិ៖

អ្នកបម្រើដំណឹងល្អប៉ុលបានណែនាំដំណឹងល្អហើយពិពណ៌នាខ្លួនគាត់ថាជា “អ្នកដែលជំពាក់ដំណឹងល្អ” (១៤) ។ ដោយសារតែគាត់បានជំពាក់ខាងវិញ្ញាណចំពោះដំណឹងល្អដល់មនុស្សទាំងអស់។ ដូច្នេះអាកប្បកិរិយារបស់ប៉ុលគឺក្លាហានហើយចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានប្រើដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អដល់មនុស្សទាំងអស់។ នៅសម័យនោះ គាត់ឆ្ពោះទៅទីក្រុងរ៉ូមដែលជាជនជាតិដែលពិបាកគាត់មានអាកប្បកិរិយាដូចគ្នា។ ដោយមានចក្ខុវិស័យនេះគាត់បានព្យាយាមទៅទីក្រុងរ៉ូមជាច្រើនដង។ ប៉ុន្តែផ្លូវរបស់គាត់ត្រូវបានបញ្ឈប់ ហើយគាត់កំពុងរង់ចាំពេលវេលាសមស្រប។ នៅពេលចុងក្រោយនៃដំណើររបស់កកម្មលើកទី ៣ របស់គាត់ គាត់បានសរសេរសំបុត្រនេះដែលជាសារនៃដំណឹងល្អទៅពួកជំនឿរ៉ូម ហើយបានផ្ញើទៅពួកគេតាមរយៈទីបេដែលជាចាស់ទុំ។ (កិច្ចការ ១៨: ២៣-២១: ១៦)

យើងសិក្សាបីផ្នែកនៅក្នុងរ៉ូមក្នុងចំណោមការណែនាំ យើងចាប់ផ្តើមដោយការស្វាគមន៍របស់ សាវ័កប៉ូល (ខ: ១-៧) ហើយបង្ហាញពីចំណាប់អារម្មណ៍របស់ប៉ូលចំពោះពួកជំនុំរ៉ូម (ខ: ៨-១៥) ចុងក្រោយ គាត់បានបញ្ចប់ដោយបង្ហាញការសង្ខេបរបស់គាត់ចំពោះដំណឹងល្អ។ (ខ: ១៦-១៧) នៅក្នុងផ្នែកនេះយើងពិនិត្យមើលឡើងវិញថា តើដំណឹងល្អគឺជាអ្វី? តើអាកប្បកិរិយាត្រឹមរបស់ប៉ូល ចំពោះដំណឹងល្អគឺជាអ្វី?

២. ការបង្ហាញ

(ខ) ជំរាបសួរ៖ ដូចសំបុត្រទាំងអស់របស់ប៉ូលដែលបានលាតត្រដាងនៅគ្រប់ការណែនាំដំបូងការ ស្វាគមន៍របស់គម្ពីររ៉ូម បង្ហាញថាអ្នកនិពន្ធបានដឹងដំណឹងល្អហើយរីករាយនៅទីនេះ។ មុនពេល គាត់និយាយអំពី “ គួនាទីនៃព្រះគុណ និងសន្តិភាព ” គាត់បានណែនាំព្រះត្រង់កជាប្រភពនៃព្រះ គុណ។ ហើយវត្ថុបំណងដែលទទួលបានព្រះគុណនិងរីករាយជាមួយសន្តិភាពមិនមែនមនុស្ស ទាំងអស់នៅលើពិភពលោកទេ ហើយមានតែមនុស្សដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈការ ត្រាស់ហៅពីព្រះ។ បន្ទាប់មកប៉ូលបានណែនាំសេចក្តីពិតពីរដែលត្រូវទាក់ទងនឹងដំណឹងល្អដោយ ការស្វាគមន៍។

១) ប៉ុលប្រាសអះអាងពីឋានជាសាវករបស់គាត់ (១:១)

១. អ្នកបំរើរបស់ព្រះគ្រីស្ទ- គាត់ប្រាប់នៅក្នុង ខ ១ ការសម្គាល់ពីរ ដែលជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះ យេស៊ូវ និងសាវក ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានតែងតាំង។ (៥)

នៅពេលដំបូងគាត់បានប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនិងធ្វើទុក្ខបុកម្នេញគ្រីស្ទបរិស័ទ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះគាត់ គឺជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ និងជាអ្នកដែលបម្រើព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់របស់គាត់ ពីព្រោះគាត់ បានជួបប្រទះការផ្លាស់ប្តូរអត្តសញ្ញាណរបស់គាត់ដោយជួបជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ដែលគាត់បានរស់ ឡើងវិញនៅដាម៉ាស ជាការមួយដែលគាត់មិនអាចបំភ្លេចបាននៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ (កិច្ចការ ៩: ១)

២. សាវក- ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យនេះបានធ្វើឱ្យប៉ុលក្លាយជាសាវកក្នុងនាមជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះគ្រី ស្ទ។ សាវក (គឺជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ) មានន័យថា នរណាម្នាក់ត្រូវបានបញ្ជូនឲ្យចេញទៅ។ ក៏ដូចជា ព្រះយេស៊ូវគឺជាសាវកដែលត្រូវបានបញ្ជូនដោយព្រះវរបិតា (ហេព្រើរ ៣: ១) ប៉ុលគឺជា សាវកដែលត្រូវបានបញ្ជូនដោយព្រះគ្រីស្ទ។ បន្ទាប់មកសាវកដែលព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានតែងតាំង គឺជាគ្រឹះនៃពួកជំនុំដែលជាសិរីរាង្គនៃព្រះគុណរបស់ព្រះនិងជាបណ្តាញនៃការបើកសំដែង។ (អេ រេស្ទ ២:២០) ។ តាមរយៈកិច្ចបំរើរបស់ពួកគាត់យើងបានស្គាល់គាត់ហើយបានចូលរួមក្នុងជំនឿ ដូចគ្នារបស់ពួកគាត់។ ទីមួយ មូលហេតុដែលគាត់ទាមទារសិទ្ធិអំណាចខាងសាវករបស់គាត់គឺ ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគាត់ស្គាល់ដំណឹងល្អបរិសុទ្ធ។

(២) ប៉ុលពតនាំអំពើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជាស្តេចនៃដំណឹងល្អ (ខ: ២-៥)

ប៉ុលពតនាំព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជាស្តេចនៃដំណឹងល្អ។ (ខ: ២-៥)

បន្ទាប់ពីប៉ុលពតនាំអំពើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជាស្តេចនៃដំណឹងល្អ គាត់បាននាំព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជា
ចំណុចកណ្តាលនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះ។ តាមរយៈការបង្ហាញនៅក្នុងខ ២-៥ យើងបានទាក់ទង
ផ្នែកដ៏សំខាន់បំផុតនៅក្នុងប្រវត្តិនៃដំណឹងល្អនោះគឺប្រវត្តិនៃការប្រោសលោះ។

១) នេះគ្រាន់តែជាការសម្រេចបំពេញនូវការសន្យានៃបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ។ “ អ្វីដែលទ្រង់បាន
សន្យាពីដើមដោយសារពួកហោរាទ្រង់ ទុកក្នុងគម្ពីរបរិសុទ្ធ” (ខ ២) ដំណឹងល្អនេះមិនមែនកើត
ឡើងឆាប់ៗទេប៉ុន្តែតាមរយៈព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏យូរលង់ដែលអ្វីដែលព្រះបានសន្យាត្រូវ
បានប្រកាសដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (ហេប្រើ ១: ១-៣) ដូច្នេះបើព្រះជាម្ចាស់ផ្តួចផ្តើមប្រវត្តិសា
ស្ត្រប្រោសលោះនេះគ្មាននរណាអាចរង្វោះរង្វើគ្រឿងនេះបានឡើយ។ ដូច្នេះប៉ុលពតនិយាយនៅក្នុងរ៉ូម
៨: ៣៨-៣៩ ថា “ ដ្បិតខ្ញុំជឿជាក់ថាទោះស្លាប់ ឬរស់ ពួកទេវតា ឬអំណាចអ្វី ការអ្វីនៅជាន់នេះ ឬ
ទៅមុខ ឬឥឡូវ ឬមិនកំណត់ ទីណា ឬរបស់អ្វី ដែលកើតមកឯទៀតក្តី នោះពុំអាចនឹងពង្រាត់
យើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់
គ្នា បានឡើយ។”

២) នេះត្រូវបានសម្រេចតាមរយៈជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (ការសុគត ការរស់ឡើងវិញ ការ
ឡើងទៅនគរឋានសួគ៌) គោលដៅចុងក្រោយនៃប្រវត្តិសាស្ត្រប្រោសលោះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែល

ព្រះយេស៊ូវយាងមកក្នុងពិភពលោកហើយសុគតនៅលើឈើឆ្កាងហើយត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ។ តាមរយៈព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ស្មោះត្រង់នេះប្រវត្តិសាស្ត្រប្រោសលោកត្រូវបានសម្រេចបំពេញយ៉ាងសំខាន់។ អ្នកណាជឿលើព្រឹត្តិការណ៍ស្មោះត្រង់នេះអាចទទួលបានព្រះគុណនៃការប្រោសលោក។ ព្រះយេស៊ូវដែលបានចូលមកក្នុងពិភពលោកតាមរយៈឈាមរបស់ដាវីឌបានក្លាយជាព្រះអម្ចាស់អស់កល្បជានិច្ចដោយការសុគតនិងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ហើយយើងអាចហៅទ្រង់ថាជាព្រះអម្ចាស់និងជាព្រះរបស់យើង។ ដូច្នេះបើយើងដកព្រះគ្រីស្ទចេញពីដំណឹងល្អនោះវាមិនមែនជាដំណឹងល្អនោះទេ ហើយបើយើងមិនយល់ពីព្រឹត្តិការណ៍ប្រោសលោកតាមរយៈការសុគតរបស់ទ្រង់នោះយើងមិនដឹងអំពីការពិតនៃដំណឹងល្អនោះឡើយ។

២. ចំណាប់អារម្មណ៍របស់ប៉ុលប៉ែតចំពោះពួកជំនុំរ៉េម (១: ៨-១៥)

សាវ័កប៉ុលដែលចង់ប្រកាសដំណឹងល្អមិនអាចព្រងើយកន្តើយនឹងពួកជំនុំរ៉េមបានទេ។ ខទី ៨-១៥ បង្ហាញពីចំណាប់អារម្មណ៍របស់គាត់ផ្ទាល់។ គាត់បានសង្កេតមើលជីវិតជំនឿរបស់ពួកគេយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ ហើយចង់ផ្តល់អំណោយទានខាងវិញ្ញាណខ្លះដល់ពួកគេដើម្បីពង្រឹងជំនឿរបស់ពួកគេតាមរយៈដំណើរទស្សនកិច្ចរបស់គាត់។

ប៉ុលដែលបានដឹងអំពីបំណុលខាងវិញ្ញាណបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាដំណឹងល្អគឺជាម្ចាស់ របស់គាត់។ ដោយសារតែការប្រកាសរបស់គាត់សំខាន់ នោះគាត់មិនបានចាត់ទុកជីវិតរបស់គាត់ជារឿងសំខាន់ទេ។ ទាំងនេះបានមកពីការសារភាពនៃបេសកកម្មនិងទស្សនៈតម្លៃរបស់គាត់ដែលគាត់ចាត់ទុក ការសិក្សា ស្ថានភាពគ្រួសារ និងគុណសម្បត្តិរបស់គាត់ ជាប់របស់ដែលខាត (តិច្ឆិកា ៣:

៨) ធ្វើឱ្យគាត់ដឹងខ្លួនពីបំណុលខាងវិញ្ញាណ។ មនសិការត្រូវបានធានាដោយអះអាងពីសិទ្ធិ
អំណាចរបស់សាវ័កថែមទៀត។ ទោះបីជាគាត់គ្មានក្តីសង្ឃឹមក្នុងនាមជាអ្នកបៀតបៀនព្រះគ្រីស្ទ
និងអ្នកសម្លាប់ក៏ដោយ គាត់បានក្លាយជាអ្នកទោសនៃព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបាន
ប្រកាសពីព្រះគុណដល់ពិភពលោកតាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះ។ គាត់ដែលទទួលបាននូវពិសេស
ចក្ខុស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ មានអារម្មណ៍ដឹងអំពីបំណុលខាងវិញ្ញាណយ៉ាងខ្លាំង។ (១ កូរិន ៩:
១៦-១៩)

មនុស្សដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយស្មោះត្រង់នឹងដឹងពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ដឹងថាខ្លួន
គាត់បានដឹងខ្លួនអំពីបំណុលចំពោះដំណឹងល្អនិងសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់មនុស្សទាំងអស់ហើយ
ប្រកាសដំណឹងល្អដល់មនុស្សទាំងអស់។ អ្នកដែលភ័យខ្លាចសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនិងសេចក្តី
មេត្តាករុណារបស់ព្រះមិនអាចទ្រាំទ្រដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អដល់មនុស្សទាំងអស់បានទេ។
ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ដឹងពីអំណាច នោះគាត់នឹងប្រកាសវាដល់ពិភពលោកយ៉ាងធម្មតា។

៣. គោលបំណងរបស់រ៉ូម (១: ១៦-១៧)

ប៉ុលដែលបានដឹងអំពីបំណុលខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងខ ១៦-១៧ បានពន្យល់ពីហេតុផលដោយទំនុក
ចិត្តចំពោះដំណឹងល្អដែលបង្ហាញពីការជំរុញស្មារតីនេះ។

១) គាត់មិនខ្មាសអៀនចំពោះដំណឹងល្អទេ។ ប៉ុលមានទំនុកចិត្តលើដំណឹងល្អ។ មូលហេតុដែល
គាត់មិនខ្មាសចំពោះដំណឹងល្អគឺដើម្បីដឹងពីដំណឹងល្អដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាត្រូវការពិតប្រាកដ។

ដំណឹងល្អមានលក្ខណៈជាសកលដែលត្រូវការចំពោះសាសន៍ដទៃនិងសាសន៍យូដា។ នៅពេលដែលយើងទទួលបានដំណឹងល្អមនុស្សមានប្រាសន៍ត្រូវបានសង្គ្រោះហើយទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចហើយអ្នកដែលនៅក្នុងទីងងឹតអាចចេញមកពីភ្លឺបាន។ ថ្វីត្បិតតែមនុស្សនោះមានចំណេះដឹងខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ក្នុងវប្បធម៌ និងអរិយធម៌ខ្ពស់ ក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់មិនស្គាល់ដំណឹងល្អនោះគាត់នឹងក្លាយជាមនុស្សអាក្រក់បំផុត។ អ្នកដែលត្រូវរស់ជាតិសិរីល្អៗស្រស់ស្អាតតែមិនជឿលើដំណឹងល្អ នោះនឹងបាត់បង់អត្ថន័យ ព្រោះដំណឹងល្អគឺជាក្លឹកសង្ឃឹមតែមួយគត់ដែលធ្វើឱ្យមនុស្សមានប្រាសន៍ឡើងវិញបាន។ ដូច្នេះប៉ុលប៊ិនមែនជាខ្លួនឯងទៀតទេ ប៉ុន្តែដោយចិត្តក្លាហានចំពោះដំណឹងល្អ។

២) ដំណឹងល្អគឺជាអំណាចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ប៉ុលប៊ិនខ្មែរនឹងដំណឹងល្អដោយសារមូលហេតុពីរយ៉ាងគឺ៖ ១) ដំណឹងល្អគឺជាអំណាចផ្ទាល់ដើម្បីផ្តល់ការសង្គ្រោះដល់អ្នកជឿ (ខៈខ១៦ ក) ២) សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះបង្ហាញនៅក្នុងដំណឹងល្អហើយអ្នកណាជឿលើដំណឹងល្អ នោះគាត់នឹងក្លាយជាមនុស្សសុចរិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ដំណឹងល្អនេះរួមបញ្ចូលវិធីសាស្ត្រនៃជ័យជំនះដែលគ្រីស្ទបរិស័ទអាចរីករាយជាបន្តបន្ទាប់។

ដំណឹងល្អតូចចង្អៀតគឺជាដំណឹងអំពីព្រះរាជបុត្រា ហើយវារួមបញ្ចូលទាំងប្រវត្តិប្រោសលោះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរទាំងមូល។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយអ្នកណាដែលទទួលយកព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់របស់គេត្រូវតែសង្គ្រោះពីអំពើបាបរបស់គេឆ្ងាត់ៗ (កិច្ចការ ខ១៦:៣១) បន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះគាត់បានទទួលជ័យជំនះដ៏អស់កល្បនៅក្នុងជីវិតថ្មីរបស់គាត់។ បន្ទាប់មកដើម្បីរក្សាជីវិតអស់កល្ប

គាត់ត្រូវការជីវិតដែលរក្សាដោយជំនឿ។ ប្រសិនបើអ្នកជឿដែលបានសង្គ្រោះមិនបានរៀនពីជីវិត នៃសេចក្តីជំនឿ ហើយរស់នៅដោយប្រាជ្ញារបស់គាត់ ទោះបីជាគាត់ត្រូវបានធានាដោយការសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួនក៏ដោយ ក៏គាត់មិនអាចឆ្លងកាត់សម្បូររបស់និស្សាន្តស្នូលដែលចេញពីការសង្គ្រោះបានឡើយ។ ដូច្នេះប៉ុលបង្ហាញថាដំណឹងល្អចាប់ផ្តើមដោយការសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាប ហើយរីករាយនឹងជ័យជំនះនៃការសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួនតាមរយៈជីវិតរបស់គាត់។

៣) មនុស្សសុចរិតរស់នៅដោយអាងលើជំនឿ។ គាត់បានដកស្រង់សំដីថា “មនុស្សសុចរិតរស់នៅដោយអាងលើជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ” ហើយបានបង្ហាញពីគោលការណ៍នៃការហៅថាគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ដើម្បីយល់ពីអត្ថន័យជាក់ស្តែងយើងគិតអំពីការបង្រៀនរបស់ហាហ្វាតូកក្នុងសញ្ញាចាស់។ ហាហ្វាហ្វាតូក បានក្រឡេកមើលរាស្ត្ររបស់ព្រះដែលរងទុក្ខដោយសារការឈ្លានពានរបស់អាសស៊ីរីហើយយំសោកហើយសួរសំណួរក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះស្រីរបស់ព្រះរងទុក្ខដោយពួកអ្នកមិនជឿដូច្នេះ? ហេតុអ្វី? បន្ទាប់មកព្រះបានផ្តល់ចម្លើយថា “មានតែមនុស្សសុចរិតប៉ុណ្ណោះដែលនឹងរស់នៅដោយសារសេចក្តីជំនឿ” (ហាហ្វាតូក ២: ៤) តើវាមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច? នៅក្នុងមតិខាងក្រោមចម្លើយរបស់ហាហ្វាតូកត្រូវបានបង្ហាញក្នុង (ហាហ្វាតូក ៣: ១៧-១៨)

ជីវិតដែលរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ - គ្រីស្ទបរិស័ទព្យាយាមប្រតិបត្តិជីវិតដែលរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទហើយគួរតែបង្ហាញថាព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់គឺជាជីវិត ក្តីសង្ឃឹម និងគោលបំណងយ៉ាងជាក់លាក់។ និយាយម្យ៉ាងទៀត គ្រីស្ទបរិស័ទដែលបានសង្គ្រោះពីអំពើបាបរបស់គាត់គួរតែបង្ហាញផលផ្លែដល់អ្នកជិតខាង។ និយាយម្យ៉ាងទៀត គ្រីស្ទបរិស័ទដែលបានសង្គ្រោះគួរតែសារភាពថាព្រះអង្គជា

ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ហើយគាត់ក៏គួរតែសារភាពថាព្រះត្រីសូដាម្ចាស់របស់គាត់ នៅត្រប់កន្លែងទាំងអស់របស់គាត់ហើយជាផ្លូវនៃជីវិតនេះ។

នៅទីបញ្ចប់យើងបានទាក់ទងទៅគោលបំណងសរុបដ៏រឹងមាំនៅក្នុងការណែនាំអំពីរ៉ូម។ ដំណឹងល្អគឺជាដំណឹងដ៏អស្ចារ្យបំផុតដែលអ្នកណាម្នាក់ត្រូវការនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ដែលហោរា ជាច្រើនថ្ងៃនឹងបង្ហាញជាមួយនឹងឥស្សរាងជាច្រើន។ ដូច្នេះគ្មាននរណាម្នាក់អាចរង្គោះរង្គើការសង្គ្រោះរបស់យើងបានឡើយ។

កិច្ចការ ២

១. បន្ទាប់ពីអ្នកអានមេរៀនទី ២ សូមផ្តល់ចម្លើយត្រឹមត្រូវរបស់អ្នកចំពោះសំណួរខាងក្រោម។

១) នៅពេលប៉ុលនិយាយថាគាត់យកបំណុលទៅសង អ្នកណាម្នាក់តើគាត់មានអាកប្បកិរិយា បែបណា?

២) តើជាអ្វីដែលថា “មនុស្សសុចរិតនឹងរស់នៅដោយជំនឿ” មានន័យដូចម្តេច?

៣) តើដំណឹងល្អអ្វីដែលប៉ុលចង់ប្រកាស?

២. អានខតម្តីរខាងក្រោមឲ្យចម្លើយចំពោះសំណួរខាងក្រោម។

(១) រ៉ូម ១:១៨-២៣

១) តើរវាងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនឹងសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់មានទំនាក់ទំនងអ្វី? (១៧)

២) តើសកម្មភាពអ្វីដែលនឹងនាំមកនូវសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះចំពោះពួកគេ?

៣) តើមនុស្សមិនបានធ្វើតាមអ្វី ហើយតើគាត់ជ្រើសរើសផ្លូវមួយណា?

៤) តើសកម្មភាពនេះជះឥទ្ធិពលអ្វីខ្លះដល់ជីវិត បញ្ហាស្មារតីរបស់មនុស្ស? ហេតុអ្វីបានជា សកម្មភាពនេះល្អឬទៅ?

៥) ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សមិនអាចដោះសារចំពោះព្រះ?

៦) តើអ្នកមានចំណែកអ្វីក្នុងការអរព្រះគុណព្រះ?

៧) តើការគោរពបូជាប្រះនាពេលបច្ចុប្បន្នបានបង្ហាញយ៉ាងដូចម្តេចចំពោះយើង?

(២) រ៉ូម ១: ២៤-៣២

១) តើសកម្មភាពដដែលៗរបស់ព្រះនៅក្នុងខ ២៤, ២៦, ២៨ ទាក់ទងនឹងការបង្ហាញពីសេចក្តី ក្រោធរបស់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច?

២) នៅពេលដែលយើងដើរតាមផ្លូវរបស់យើងតើការដាក់ទណ្ឌកម្មអ្វីនឹងកើតឡើងចំពោះយើង?

៣) តើមនុស្សបះប្រញាប់ប្រញាលើកព្រះយ៉ាងដូចម្តេច?

៤) អ្វីបំផុតនៃការបាត់បង់សកម្មភាពមិនត្រឹមត្រូវនៅក្នុងខ ២៩-៣១ ។ តើចំណុចខុសគ្នាអ្វីខ្លះនៅ ក្នុងបញ្ជីដែលនាំមកក្នុងសង្គមបច្ចុប្បន្ន?

(៣) នៅម៉ោងបន្ទាប់យើងនឹងសិក្សាពីអំពើបាបរបស់សាសន៍ដទៃនៅចំណាត់ថ្នាក់ ១: ១៨-២៣ ។

ទន្ទេញចងចាំរ៉ូម ២១:១៧ និងរ៉ូម ១: ១៨-១៩ ។

មេរៀនទី ៣

សាសន៍ដទៃនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ

រ៉ូម ១: ១៨-៣២

“ពីព្រោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ បានសំដែងមកពីស្ថានសួគ៌ ចាស់នឹងគ្រប់ទាំងសេចក្តីមិច្ឆិកា ល្មើស នឹងសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់មនុស្ស ដែលគេបង្ហាងសេចក្តីពិតដោយសេចក្តីទុច្ចរិត។” (រ៉ូម ១:

១៨)

មេរៀនទី ៣ សាសន៍ដទៃនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ (រ៉ូម ១: ១៨-៣២)

គំនិត រូបភាព

១. រូបភាពសរុបដើម្បីបិទបាំងភាពងងឹត - សាសន៍ដទៃដែលស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ

២. ពន្លឺថែមចាំងឆ្កោះទៅរកមនុស្ស - សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះកើតមានចំពោះសាសន៍ដទៃដែលផ្ទុយពីការពិតដោយភាពទុច្ចរិត។

៣. រូបភាពអាក្រក់របស់សាសន៍ដទៃ - ទិដ្ឋភាពជាច្រើនចំពោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ

(១) ក្រណាត់ខ្មៅដែលត្រូវដាក់លើសាសន៍ដទៃ - ព្រះប្រានប្លោះបង់ចោលពួកគេទៅក្នុងស្ថានភាពកខ្វក់។

(២) ក្រណាត់ខ្លួចនឹងខ្សែក្រវ៉ាត់ដែលត្រូវប្រានគេដាក់លើសាសន៍ដទៃ - ព្រះប្រានប្លោះបង់ចោលពួកគេទៅក្នុងបំណងប្រាថ្នាដ៏អាម៉ាស់។

(៣) មកុដដែលប្លាក់បែកដែលសាសន៍ដទៃយកមកនោះគឺព្រះប្រានប្លោះចោលពួកគេទៅក្នុងភាពអាម៉ាស់។

មេរៀនទី ៣

សាសន៍ដទៃនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ

១. អត្ថបទ៖ រ៉ូម ១: ១៨-៣២

២. ខគម្ពីរសំខាន់៖ ពីព្រោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបានសម្តែងមកពីស្ថានសួគ៌ទាន់នឹងគ្រប់ទាំងសេចក្តីថវិកាច្រើននឹងសេចក្តីច្នៃវិធីរបស់មនុស្ស ដែលគេបង្ខាំងសេចក្តីពិតដោយសេចក្តីច្នៃវិធី” (រ៉ូម ១:១៨)

៣. ការស្តង់ដារ៖

នៅមេរៀនចុងក្រោយយើងបានពិភាក្សាអំពីដំណឹងល្អរបស់ប៉ុលគីជាអ្វីៗ អត្ថបទបង្ហាញពីរូបភាពពិតរបស់មនុស្សដែលស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ មុនពេលគាត់បានពន្យល់ពីដំណឹងល្អយ៉ាងច្បាស់ៗ មនុស្សដែលបាត់បង់សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគឺជាមនុស្សមានប្រាបដែលខ្លួនគាត់មិនអាចសម្រេចបាននូវសេចក្តីសុចរិតនោះទេ។ សាសន៍យូដានិងសាសន៍ដទៃត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងនោះដែរ។ និយាយម្យ៉ាងទៀតមនុស្សទាំងអស់អាចទទួលបានបណ្តាសាររបស់ព្រះនិងការដាក់ទោសរបស់ព្រះនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ គ្រាន់តែចំណេះដឹងមិនអាចធ្វើឱ្យយើងទទួលយកដំណឹងល្អបានទេ ប៉ុលបានពន្យល់ពីមូលហេតុដែលសាសន៍ដទៃស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះនិងអ្វីដែលពួកគេបានបង្ហាញនៅក្នុងពិភពលោក។ មុនពេលគាត់ពិភាក្សាអំពីដំណឹងល្អក្នុងការព្យាបាលគោលលទ្ធិនៃការថ្កោលទោស (គោលលទ្ធិនៃអំពើបាប)

ជាបឋមប៉ុល ១) ហេតុអ្វីបានជាសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះលេចចេញជាការទូន្មាន។ (១៨)
 ២) គាត់បានបង្ហាញពីលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យលម្អិតនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ (១៩-២៣) និង ៣)
 គាត់បង្ហាញការបដិសេធនៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ (២៤-៣២)

៤. ការបង្ហាញ៖

១. អំណាចនៃការដាក់ទោសរបស់ព្រះ (១:១៨)

(១) “ ពីព្រោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ បានសំដែងមកពីស្ថានសួគ៌ ទាស់នឹងគ្រប់ទាំងសេចក្តីទមិល
 ហឫស នឹងសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់មនុស្ស ដែលគេបង្ខាំងសេចក្តីពិតដោយសេចក្តីទុច្ចរិត។ ” (រ៉ូម ១:១៨
 ផ្ទុយពីរ៉ូម ១: ១៦-១៧ ។ មុនពេលគាត់និយាយថា “ ដំណឹងល្អជាអំណាចនៃការសង្គ្រោះរបស់
 ព្រះ ” ប៉ុន្តែឡែនេះដំណឹងល្អគឺជាអំណាចនៃការដាក់ទោសរបស់ព្រះ។ ដោយសារតែសេចក្តី
 សង្គ្រោះនឹងសេចក្តីក្រោធចេញមកពីព្រះ ទាំងនេះមានអំណាចដាច់ខាត។ គ្មាននរណាម្នាក់អាច
 ចៀសផុតពីការដាក់ទោសរបស់ព្រះបានឡើយ។ (រ៉ូម ១:១៨) Melranghton បាននិយាយថា “
 វាពិតជាគួរឱ្យខ្លាចខ្លាំងណាស់ ” ខ ខ្លឹមបង្ហាញថា ១) តើអ្នកណាជាអ្នកត្រូវទទួលនូវសេចក្តី
 ក្រោធរបស់ព្រះ? ២) តើអ្វីជាប្រភពនៃសេចក្តីក្រោធនេះ? មនុស្សដែលរស់នៅដោយទុច្ចរិត
 ប្រឆាំងនឹងសេចក្តីពិតនោះគឺជាមនុស្សទុច្ចរិតគឺជាអ្នកត្រូវទទួលសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ
 ដោយសារមនុស្សទាំងអស់នៅលើពិភពលោកមិនអាចសម្រេចបាននូវស្តង់ដារនៃសេចក្តីសុចរិត
 របស់ព្រះសម្រាប់ខ្លួនគេ ពួកគេនៅតែគោរពតាមបណ្តាសាររបស់ព្រះ។ ហើយវាបង្ហាញពីសេចក្តី
 ក្រោធចេញពីស្ថានសួគ៌វាមានន័យថាជាការដាក់ទោសទាំងអស់ចេញពីព្រះ។ ព្រះដែលកាត់

ទោសស្តុដុមនឹងក្នុងរ៉ាដាយឡើង ហើយមនុស្សនៅជំនាន់ណាមួយត្រូវជំនុំជំរះដោយទឹកជំនន់នឹង
ដាក់ទោសពិតពេលនេះដោយឡើងនៅចុងបញ្ចប់នៃពិតពេល។ ការដាក់ទោសនេះគឺជាស
កលហើយក្នុងពេលតែមួយមានលក្ខណៈផ្ទាល់។

២. មូលហេតុនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ (១:១៩-២៣)

ដូច្នេះហេតុអ្វីបានជាព្រះជាម្ចាស់ប្រទានសេចក្តីក្រោធនោះ? នៅក្នុងខ ១:១៨ អ្នកដែលទទួលសេចក្តី
ក្រោធរបស់ព្រះគឺ “មនុស្សទុច្ចរិត” អ្នកទុច្ចរិតទាំងអស់” នៅទីនេះវាចង្អុលបង្ហាញពីប្រភព ផលផ្លែ
នៃមនុស្សទុច្ចរិតត្រូវបានទទួល។ តើអំពើបាបចាប់ផ្តើមពីណា? អំពើទុច្ចរិត គឺជាផលនៃអំពើ
បាប ប៉ុន្តែមិនមែនជាអំពើបាបនោះទេ។ អំពើបាបមានន័យថាមនុស្សដែលទទួលព្រះគុណបាន
ចាកចេញពីព្រះជាម្ចាស់ប្រភពនៃព្រះគុណដែលជាស្ថានភាពដាច់ដោយឡែករវាងមនុស្សនិង
ព្រះ។ នេះគឺជាស្វ័យភាពរបស់មនុស្ស (ការចូលចិត្តធ្វើដោយខ្លួនឯង) ដែលអំពើបាបគ្រប់ប្រភេទ
ចេញមកពីវា។ ដូច្នេះប៉ុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះកើតមានចំពោះពួកគេ
ដោយសារតែសកម្មភាពបះប្រញាប់របស់ពួកគេដែលបដិសេធព្រះគុណរបស់ព្រះហើយព្យាយាមរស់
នៅដោយខ្លួនឯង។

(១) ការគិតដោយខ្លួនឯង (១៩, ២០)

ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះគុណដ៏បរិបូណ៌ដែលពួកគេមិនអាចបដិសេធចំពោះព្រះបាននោះទេ។
និយាយម្យ៉ាងទៀត ព្រះបានបង្ហាញថាព្រះបានបង្កើតអំណាចជាព្រះនឹងជាមនុស្ស របស់ទ្រង់
ហើយអំណាចជាព្រះរបស់ទ្រង់បានបង្កើតរបស់ទាំងអស់ដែលមានសកម្មភាពហើយធ្វើឱ្យពួកគេ

ស្តារលំនេចក្តីពិតហើយរស់នៅដើម្បីថ្វាយសិរីល្អដល់ទ្រង់។ (១:២៩) ព្រោះដូច្នេះមនុស្សគឺជា មកដំនែការបង្កើតរបស់ព្រះ មិនអាចដោះសារនៅចំពោះព្រះបានទេ។ មូលហេតុដែលពួកគេរស់ នៅជាមួយជីវិតដែលអាក្រក់កើតចេញពីការពិតដែលមិនអាចប្រឆាំងបាន។ ពួកគេមិនបានទទួល ព្រះគុណរបស់ព្រះទេ។ ពួកគេមិនអាចនិយាយថាគេមិនដឹងពីលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីសុចរិត របស់ព្រះឡើយ។ ថ្វីត្បិតតែមនុស្សនោះទទួលបាននាពេលវេលាតាមព្រះគុណរបស់ព្រះពួកគេ បានបះបោរនឹងព្រះវរបិតា ដោយជ្រើសរើសផ្លូវដើម្បីរស់នៅដោយអំណាចផ្ទាល់របស់គេ។

(២) បដិសេធព្រះគុណរបស់ព្រះ (២១-២៣)

បន្ទាប់មក តើអ្វីជាដំណើរការនៃសកម្មភាពបះបោរ? ដូចជាការដើរខុសជំហាន ដើរជាយូរមក ហើយទីបំផុតវាចាកចេញពីកន្លែងគោលបំណងទៅឆ្ងាយ ជម្រើសតិចតួចរបស់អាដាមនិងអេវ៉ា បាននាំមកនូវលទ្ធផលនេះ។ ដោយការពិតដែលថានៅក្នុងខ ២១-២៣ ប៉ុលកត់សំគាល់ពីអំពើ បាបពីផ្នែកអវិជ្ជមានទៅផ្នែកវិជ្ជមាន គាត់បានបិទមាត់ដោយប្រើលេសរបស់មនុស្សនៅចំពោះមុខ ការដាក់ទណ្ឌកម្មពីសេចក្តីក្រោធ របស់ព្រះ។ ខ "អាចបកស្រាយបានថា" ពួកគេដឹងពីស្តង់ដារ ជាក់ស្តែងនៃការបម្រើព្រះ គឺជាឱ្យពួកហើយទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ជាជីវិតរបស់គេហើយ គួរតែរស់នៅតាមឆន្ទៈរបស់គេ "។

នៅពេលយើងអ្សបចំការបង្ហាញពីអំពើបាបរបស់មនុស្សនៅទីនេះយើងអាចឃើញថាវាត្រូវបាន បង្កើតឡើងជាជំហាន។

ជំហានទីមួយ៖ ពួកគេមិនបានលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះហើយមិនបានអរព្រះគុណដល់
ព្រះទេ។ គោលបំណងចម្បងរបស់មនុស្សគឺដើម្បីអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ហើយរីករាយជាមួយ
ព្រះគុណនោះយ៉ាងពេញលេញនិងបង្ហាញពីសិរីល្អរបស់ទ្រង់នៅលើផែនដី។ ទោះយ៉ាងណាក៏
ដោយមនុស្សដែលចាកចេញពីព្រះបានបាត់បង់អំណាចក្នុងការបង្កើតផលវ័ន្តបែបនេះ។

ជំហានទី ២៖ មនុស្សមិនអាចចៀសផុតពីការគិត, ចិត្តឆោតល្ងង់ និងភាពវៃឆ្លាតល្ងង់ខ្លះៗ ដូចជា
គ្រីដែលបានចាកចេញពីទឹក ហើយមនុស្សដែលចាកចេញពីប្រភពនៃព្រះគុណព្រះ បានបាត់បង់
សិរីល្អនៃរូបឆ្មុះរបស់ព្រះ។ និយាយម្យ៉ាងទៀត គាត់បានបាត់បង់ទាំងស្រុងនូវចរន្តនៃការគិតដែល
បានផ្លាស់ប្តូរនៅចំកណ្តាលគោលបំណងនៃការលើកតម្កើងព្រះនិងទំនាក់ទំនងនៃជីវិតដែលគាត់
ចង់គ្រប់គ្រាន់ដោយការលើកតម្កើងព្រះ ហើយដើម្បីផ្តាច់ចិត្តព្រះត្រូវបានបញ្ចប់ ហើយគាត់ក៏
បាត់បង់ពន្លឺ ដែលអាចគ្រប់គ្រងផែនដីនិងគ្រប់គ្រងលើពួកគាត់ទាំងស្រុង។

ជំហានទី ៣៖ ពួកគាត់បានប្តូរទៅគោរពបូជាលើព្រះផ្សេងដែលជាសកម្មភាពអវិជ្ជមាន។ ចិត្ត
ដែលជាចំណុចកណ្តាលនៃការរស់នៅរបស់មនុស្សត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការគោរពបូជារូបព្រះ
ផ្សេងជំនួសព្រះពិត។ ប៉ុន្តែទោះបីជាពួកគាត់ជាមនុស្សខូចបង់ បានប្រឆាំងនឹងព្រះក៏ដោយក៏រូប
ឆ្មុះរបស់ព្រះនៅតែមាននៅក្នុងពួកគាត់ដែរ។ ប៉ុន្តែមុខងារនៃអារម្មណ៍និងឆន្ទៈបញ្ញាក្នុងនាមទីបញ្ចប់
នេះមិនត្រូវបានប្រើជាខួបករណ៍របស់ព្រះឡើយ ផ្ទុយទៅវិញពួកគាត់ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញនូវ
ស្ថានភាពវេទនាឆ្មុះឆ្មុះជាអំពើពុករលួយនៃអ្វីៗទាំងអស់នៅលើពិភពលោកនេះ ពីព្រោះពួកគាត់

ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយនាពងជិត ជាមនុស្សដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់
ព្រះ។

៣. រូបនាពងជិតសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ (១: ២៤-៣២)

មនុស្សដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះបានក្លាយទៅជាវេទនាដោយ ការស៊ីអាហារជ្រុំកង់ក្នុងដែល
ខ្លះខ្លាយក្នុងសាច់រឿងកូនពៅវង្វេងៗ និងជាលទ្ធផល មនុស្សដែលផ្តោតលើព្រះត្រូវបានផ្លាស់
ប្តូរទៅជាមនុស្សខ្លាំងឯង។ ហើយមនុស្សនេះនឹងមែនដែលផ្តោតលើព្រះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាស្តង់
ដារនៃនាពងជិតដែលខូចបង់។ ហើយគោលការណ៍ដែលបម្រើដល់សិរីល្អរបស់ព្រះដោយចាត់
ទុកអ្វីៗទាំងអស់ជាមធ្យោបាយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាគោលការណ៍ដើម្បីបង្កើតនគរបស់គេ
ដោយចាត់ទុកព្រះជាម្ចាស់ជាមធ្យោបាយជំនួសវិញ។ ដូច្នេះតើវាបំពេញនូវសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែល
គ្មានទីបញ្ចប់របស់យើងទេ? មិនមែនទេ ខ្លឹមសារពិតរបស់ Psalter “ខ្ញុំនឹងមិនចង់បាន” (ទំនុក
ដំកើង ២៣: ១)

ទេ; សេចក្តីក្រោធគឺជាបទពិសោធន៍របស់គេ។ មានតែខ្លឹមសារពិតប៉ុណ្ណោះដែលនឹងចេញពីការ
ដើរតាមព្រះជាម្ចាស់ជាអ្នកគង្វាលរបស់យើងជាអ្វីដែលហួតហើយស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់តែម្នាក់។

បន្ទាប់មកតើសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបានបង្ហាញពីរូបនាពងអ្វី? សូមប្រយ័ត្នពាក្យនេះដែលប៉ុល
មិនបានអប់រំបំពេញសេចក្តីក្រោធនេះជាការផ្ដន្ទាទោស នរកអស់កល្បជានិច្ច។ ផ្ទុយទៅវិញគាត់
បាននិយាយថានៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះឥឡូវនេះពួកគេចូលទៅក្នុងភ្លើងនៃសេចក្តីក្រោធអស់
កល្បជានិច្ច។ នេះគឺជាការរួមបញ្ចូលបីឯងនឹងនាពេលអនាគត។ បណ្តាសារបស់ព្រះត្រូវបាន

បង្ហាញថាជាការបោះបង់ចោលរបស់ព្រះ។ សារៈសំខាន់នៃសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ត្រូវបាន
បង្ហាញដោយការបោះបង់ពួកគេ សេចក្តីស្រឡាញ់អស់កល្បជាដ៏មិនទាក់ទងពួកគេទេ។ ថា
នរកគ្មានការការពាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាអ្វីឡើយ ហើយគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនឹងសេ
ចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះឡើយ។ អត្ថបទបង្ហាញពីការបញ្ចេញមតិបីដង“ ព្រះបានបោះបង់ពួក
គេ” ម្តងហើយម្តងទៀត។

(១) ទ្រង់បោះបង់ចោលពួកគេក្នុងស្ថាននាពកខ្វក់ (២៤.២៥)

“ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឱ្យពួកគេនូវសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានៃចិត្តរបស់ពួកគេ
ចំពោះនាពស្លាកត្រាកន្លងការធ្វើឱ្យរាងកាយរបស់ពួកគេអាចឱ្យ” មនុស្សដែលស្ថិតនៅក្រោមប
ព្រាហ្មណ៍នេះមិនដឹងពីគោលបំណងនៃជំនឿពិតរបស់គេនឹងការគោរពបូជារបស់គេទេហើយគេបាន
ផ្លាស់ប្តូរការពិតទៅជា មិនពិតហើយគេបានបម្រើរបស់ទាំងអស់ជាជាងអ្នកបង្កើតរបស់ទាំង
នោះ។ (២៥) ។ ការថ្វាយបង្គំទេធ្វើឱ្យយើងខូចអាក្រក់កាន់តែខ្លាំង។

(២) ទ្រង់បោះបង់ចោលពួកគេតាមបំណងប្រាថ្នាគួរឱ្យអាម៉ាស់ (២៦-២៧)

“ ដោយហេតុផលនេះហើយដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឱ្យពួកគេនូវបំណងដែលមិនសមរម្យ” ។
ហើយដោយសារតែមនុស្សដែលស្ថិតនៅក្រោមបព្រាហ្មណ៍មានស្តង់ដារនៃជីវិតដូចបំណងប្រាថ្នា
របស់គេ គេរស់នៅតាមបំណងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម។ អេសេស្ត ២: ២ ចង្អុលបង្ហាញពីការពិត
ដែលថាបំណងប្រាថ្នាជាខ្លះបករណ៍សំខាន់របស់អ្នកដែលមានអំណាចលើអាកាស។ ជា
ពិសេសប៉ុណ្ណោះទទួលយកបំណងប្រាថ្នានេះថាជាអំពើជិតក្បត់។ វាគឺជាអំពើបាបតែមួយគត់

របស់មនុស្សខ្លួនអាក្រក់គឺភាពមិនស្មោះត្រង់។ មនុស្សដែលខ្លួនអាក្រក់បានផ្លាស់ប្តូរលំដាប់ដែល
ព្រះបានសំរេចតាមលំដាប់ផ្ទុយពីចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាភាព
ងងឹត។ ជាលទ្ធផល ខ ២៧ បានកើតឡើង។ “ ហើយពួកប្រុសៗក៏បែបដូច្នេះដែរគេបានលះ
ចោលទំនៀមទំលាប់របស់ស្ត្រីពីបវេណីចេញហើយបង្កើតឲ្យមានសេចក្តីសម្រឹបធាលរាលដាល ដល់
គ្នាទៅវិញទៅមក គឺប្រុសប្រព្រឹត្តនឹងប្រុស។ ជាការដ៏អាក្រក់ជួរជាតិ នោះគេក៏ទទួលរង្វាន់ចំពោះខ្លួន
គេដែលសំរាំងនឹងសេចក្តីកំហុសរបស់ខ្លួន។ ”

“ ហេតុនោះបានជាព្រះទ្រង់ប្រគល់គេ ទៅក្នុងសេចក្តីវិជ្ជុលដ៏អាស្រូវប្លាយ ដ្បិតទាំងពួកស្រីៗ
របស់គេក៏បានផ្លាស់ប្រែ ទំនៀមទំលាប់ពីបវេណីចេញ ឲ្យខុសពីធម្មតា ហើយពួកប្រុសៗក៏បែប
ដូច្នេះដែរគេបានលះចោលទំនៀមទំលាប់របស់ស្ត្រីពីបវេណីចេញហើយបង្កើតឲ្យមានសេចក្តី
សម្រឹបធាលរាលដាល ដល់គ្នាទៅវិញទៅមក គឺប្រុសប្រព្រឹត្តនឹងប្រុស។ ជាការដ៏អាក្រក់ជួរជាតិ នោះ
គេក៏ទទួលរង្វាន់ចំពោះខ្លួនគេដែលសំរាំងនឹងសេចក្តីកំហុសរបស់ខ្លួន។ ” ។ (រ៉ូម ១:២៦ ខ -
២៧)

(៣) ទ្រង់បោះបង់ចោលពួកគេទៅក្នុងចិត្តដែលបាត់បង់ព្រះ (២៨-៣២)

“ ហើយដោយព្រោះគេមិនចូលចិត្តនឹងស្គាល់ដល់ព្រះសោះបានជាទ្រង់ប្រគល់គេទៅតាមគំនិត
ចោលម្សៀតវិញ ដើម្បីឲ្យបានសម្រេចការដែលមិនគួរតម្កើង ” (២៨)

ភាពអកុសលដ៏អាក្រក់បំផុតរបស់មនុស្សគឺត្រូវរស់នៅដោយធានាស្ថានភាពធម្មតាដោយគ្មាន
ព្រះ ព្រោះព្រះបង់ចោលពួកគេហើយ។ ដូច្នេះពួកគេមានទំនោរទៅរកភាពថោកទាប។ ថ្វីបើ
ពួកគេមានទស្សនៈផ្សេងគ្នាក៏ដោយមនុស្សដែលចាកចេញពីជីវិតដែលមានព្រះនៅទីបំផុតឆ្ពោះ

ទៅរកស្ថានភាពជូនជូរ។ អំពើបាបដែលបានរៀបរាប់នៅក្នុង ខ ២៩-៣២ ត្រូវបានបង្ហាញជាអំពើ
បាប ១២ ប៉ុន្តែយើងនឹងចាត់ទុកវាជាអំពើបាប ៥ ប្រភេទដូចខាងក្រោម។

- ១) អាត្មានិយម អាក្រក់៖ ភាពទុច្ចរិត អាក្រក់ តណ្ហា លោភលន់
- ២) បង្កើតអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ដែលធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់អ្នកដទៃ៖ ការច្រណែន ឃាតកម្ម ការ
បែងចែក ការបោកប្រាស់ អារក្សសាតាំង។
- ៣) និយាយពាក្យអាក្រក់ - និយាយដើមគេ និយាយបង្កាច់បង្កូចពីគេ
- ៤) អំពើបាប ក្រអឺតក្រទម៖ ស្លាប់ខ្លឹមព្រះ អួតខ្លួន ក្រអឺតក្រទមអួតខ្លួន
- ៥) ភាពច្របូកច្របល់៖ អ្នកបង្កើតអំពើអាក្រក់មិនស្តាប់បង្គាប់ ពុកម្តាយ ល្ងង់ខ្លៅ គ្មានជំនឿ គ្មាន
ចិត្តគ្មានមេត្តា។

ផលវ័ជ្ជមាននៃអំពើបាបនេះគឺដូចជាផលដែលត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ
ដែលជាអ្នកបង្កើតវាឡើង ដោយសារអំពើបាបមានចរិតលក្ខណៈដូចនេះ បានធ្វើឱ្យអំពើបាបផ្សេង
ទៀតក្លាយជាមនុស្សមានបាបដែលមិនអាចទ្រាំទ្របាននៅចំពោះព្រះ។ ដូច្នេះពពកខ្មៅនៃសេចក្តី
ក្រោធរបស់ព្រះតែងតែនៅលើពួកគេ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

ដូចអ្វីដែលប៉ុលកត់សម្គាល់ការពិត“ មនុស្សទាំងអស់ស្ថិតនៅក្រោមបណ្តាសារបស់ព្រះ” ហើយ
បានបង្ហាញពីស្ថានភាពជូនជូរ។ ប៉ុលបានប្រាប់នៅក្នុងផ្នែកទី ២ អំពើបាបជាក់លាក់មួយត្រូវ
បានបង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់ដើម្បីចូលទៅកាន់ការជំនុំជម្រះ ប៉ុន្តែបាបផ្សេងទៀតបានកើតឡើង

ដោយសារការដាក់ទោសពីព្រះ។ យើងមិនគួររកឥតស្តុតាងនៃសេចក្តីក្រោធនៅម្ខាងទៀតទេ។
 ទោះបីជាកន្លែងនោះមិនត្រូវបានចម្លាក់មកលើគេក៏ដោយក៏ការដាក់ទោសរបស់ព្រះបានមកដល់
 ពួកគេរួចហើយ។

“ តាមដែលព្រះប្លែងបង់ចោលយើង ” គឺជាឥតស្តុតាងនៃការវិនិច្ឆ័យដ៏អាក្រក់បំផុត។

កិច្ចការទី ៣

១. ពិនិត្យឡើងវិញ៖ អានមេរៀនទី ៣ ហើយសង្ខេបដោយខ្លីទៅនឹងសំណួរខាងក្រោម។

- (១) និយាយពីទស្សនៈរបស់ Maranghton អំពីរ៉ូម ១:១៨
- (២) តើអ្វីជាមូលហេតុនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ?
- (៣) តើអ្វីជាកម្មវត្ថុនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ?
- (៤) តើសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះឥឡូវនេះកើតឡើងក្នុងរូបតាមអ្វី?

២. មើលជាមុន៖

- (១) អានអត្ថបទនៅកន្លែងមួយឱ្យខ្លាំងៗ។
 - (២) អានម្តងទៀតហើយឲ្យចម្លើយត្រឹមត្រូវចំពោះសំណួរខាងក្រោម។
- ១) រ៉ូម ២: ១-១១

១ ហេតុអ្វីបានជាប៉ុលស្តិ៍បន្ទោសជនជាតិយូដាដែលមានច្បាប់របស់ព្រះ?

២. តើសំណួរបីនៅក្នុង ខ ៣-៤ បង្ហាញអ្វីខ្លះដល់យើង?

៣. តើយើងនឹងឆ្លើយតបយ៉ាងណាចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះនិងការរង់ចាំរបស់ព្រះ?

៤. នៅពេលយើងប្រៀបធៀបតាមសំបូរមែប (១៤) នៃការតែងតាំង (៥) តើយើងអ្វីខ្លះ?

៥. ពិពណ៌នាអំពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ។ (៦-១១)

៦. ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សទទួលបានការវិនិច្ឆ័យ? តើអ្នកមានអាកប្បកិរិយាបែបណាមុនពេលជំនុំជម្រះនេះ?

២) រ៉ូម ២: ១២-១៦

១. តើព្រះវិនិច្ឆ័យអ្វីអំពីសាសន៍យូដាដែលមានច្បាប់នោះ?

២. តើព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យសាសន៍ដទៃដែលគ្មានក្រឹត្យវិន័យយ៉ាងដូចម្តេច? ហើយច្បាប់របស់គេដាក់នៅឯណា?

៣. ពិពណ៌នាអំពីការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ។ (១-១១)

៤. ប្រៀបធៀបការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះចំពោះការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្ស (១) ហើយសរសេរអ្វីដែលអ្នកបានអៀនពីពួកគេ។

៥. តើអ្នកគួរអធិស្ឋានអ្វីខ្លះចំពោះការវិនិច្ឆ័យនេះ?

៣) រ៉ូម ៣: ១៩-២០

១. តើអត្ថបទដែលធ្វើឱ្យប៉ុលសម្រេចចិត្តអំពីគោលបំណងនៃច្បាប់ទាំងនោះមានអ្វីខ្លះ?

២. តើអ្នកណានឹងវិនិច្ឆ័យនៅចំពោះព្រះ?

៣. និយាយពីតាមសុចរិតនៃការរាប់ជាសុចរិត។

៤. តើផ្លូវនៃការរាប់ជាសុចរិតបានរាំងក្នុង ខទី ២០ យ៉ាងដូចម្តេច?

៥. តើច្បាប់មានមុខងារអ្វីខ្លះ?

មេរៀនទី ៤

ជនជាតិយូដាស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ (រ៉ូម ២: ១-៣: ២០)

រ៉ូម ២: ១-៣: ២០

ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា «គ្មានអ្នកណាសុចរិតសោះ សូម្បីតែម្នាក់ក៏គ្មានផង គ្មានអ្នកណាដែលយល់ គ្មានអ្នកណាដែលស្វែងរកព្រះ^{១២} គ្រប់គ្នាឆ្ងល់ចេញ ហើយត្រឡប់ជាតំនុក្រវិញប្រយោជន៍ទាំងអស់គ្នា គ្មានអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសង្ឃឹរសោះ តែម្នាក់ក៏គ្មានផង។ (រ៉ូម ៣:១០-១២)

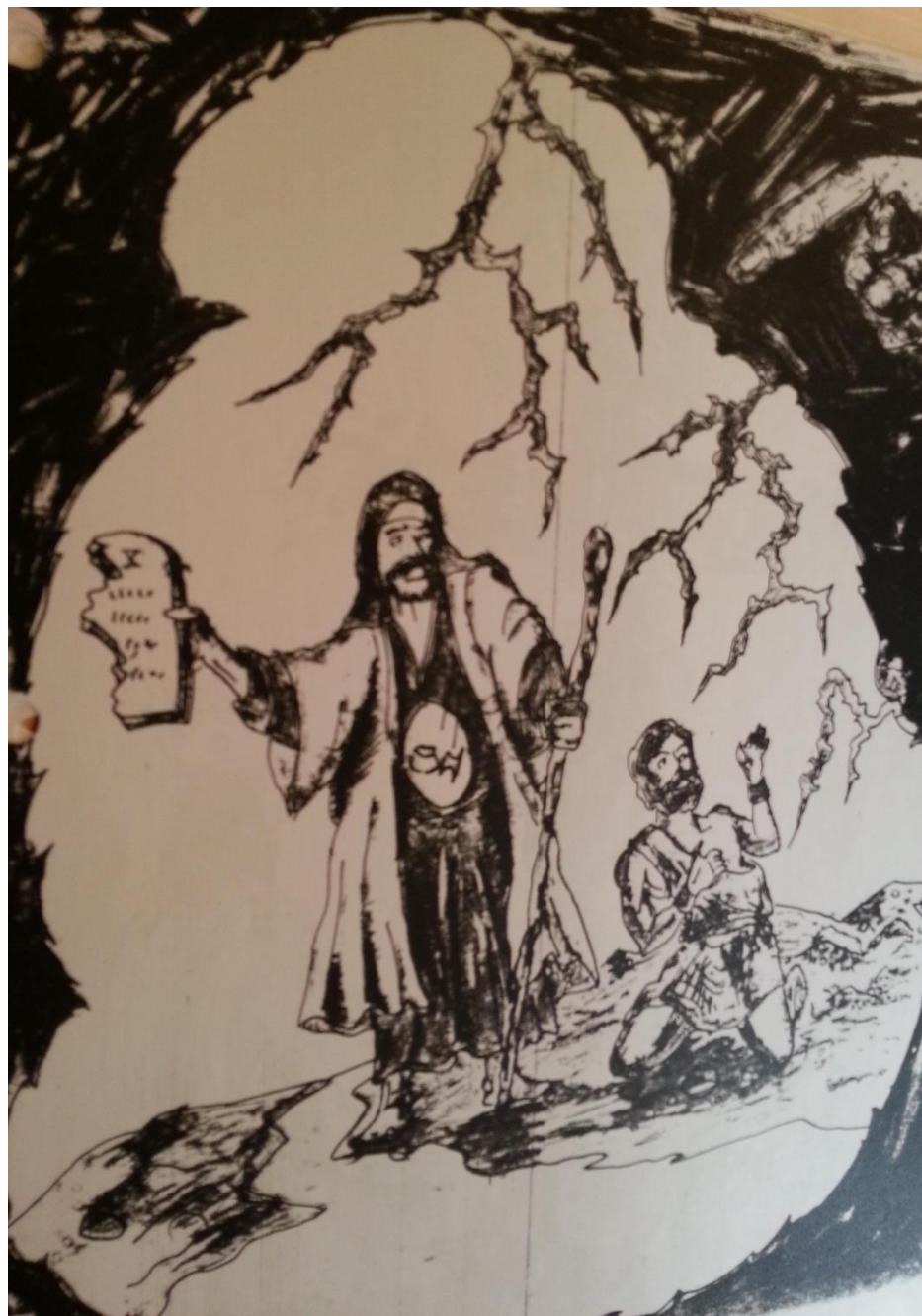
មេរៀនទី ៤ គំនិត

១. ពិតពេលកម្របដណ្តប់ដោយតាពងអ៊ីតនឹងដៃដែលចង្អុល - មនុស្សទាំងអស់ដែលរួមបញ្ចូលជនជាតិយូដានិងសាសន៍ដទៃដែលស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធ របស់ព្រះចំពោះអំពើបាបរបស់ពួកគេ

២. មនុស្សទាំងពីរ ដែលខ្លាចគឺ - ជនជាតិយូដានិងសាសន៍ដទៃគឺជាមនុស្សមានបាបនៅចំពោះព្រះ។

៣. ពន្លឺចែងចាំងចេញពីដៃ - គ្មាននរណាអាចដោះសារប្លានឡើយព្រោះការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់សុចរិត។

៤. ចារឹកខូចដែលជនជាតិយូដាកាន់- ជនជាតិយូដាមិនឆ្លានប្រើច្បាប់ទេ។ ៥. ឧបករណ៍កាត់ស្បែកដែលគួរនៅលើក្រណាត់របស់សាសន៍យូដា- សាសន៍យូដាមិនឆ្លានទៅដល់គោលបំណងរបស់ព្រះទេពីព្រោះពួកគេប្រើវាក្នុងគោលបំណងខុស។

មេរៀនទី ៤

ជនជាតិយូដាស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ

១. អត្ថបទ៖ រ៉ូម ២: ១-៣: ២០

២. ខគម្ពីរសំខាន់៖ “ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា «គ្មានអ្នកណាសុចរិតសោះ សូម្បីតែម្នាក់ក៏ គ្មានផង គ្មានអ្នកណាដែលយល់ គ្មានអ្នកណាដែលស្វែងរកព្រះ ~ (រ៉ូម ៣: ១០-១២)

៣. ការស្ទង់មតិ៖

ប៉ុលបានព្យាបាលនៅផ្នែកទីពីរនៃគោលលទ្ធិនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សហើយបានបង្ហាញថាជន ជាតិយូដានិងសាសន៍ដទៃស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ ទីមួយ គាត់បានបង្ហាញថា សាសន៍ដទៃទាំងអស់គឺជាមនុស្សមានបាបនៅចំពោះព្រះ។ ហើយឥឡូវនេះដោយប្រកាសថា សាសន៍យូដាគឺជាមនុស្សមានបាប ហើយគាត់ក៏បានប្រកាសថាសាសន៍យូដាក៏ស្ថិតនៅក្រោម សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះដែរ។ អត្ថបទនេះត្រូវបានរៀបរាប់ដូចខាងក្រោម ១) ចរិតលក្ខណៈនៃការរំ សិធិយរបស់ព្រះ (២: ១-១៦) ២) ជនជាតិយូដាប្រើសិទ្ធិរបស់ពួកគេខុស (១៧-២៩) ៣) ចម្លើយ របស់ប៉ុលចំពោះសំណួររបស់ជនជាតិយូដា (៣: ១-៨) ៤) ពិភពលោកក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ ព្រះ (៣: ៩-២០)

៤. ការបង្ហាញ៖

១. លក្ខណៈនៃការដាក់ទោសរបស់ព្រះ (២: ១-១៦)

យើងបានមើលឃើញថាតាមរយៈមេរៀនចុងក្រោយការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះគឺដាច់ខាតនិងផ្ទាល់ខ្លួន។ (១: ១៨-២៣) មេរៀននេះកត់សំគាល់ថាការជំនុំជំរះរបស់ព្រះមានលក្ខណៈផ្សេងទៀតចំពោះយើង។ និយាយម្យ៉ាងទៀតការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះគឺសុចរិតហើយការទទួលខុសត្រូវមិនមែនជារបស់ព្រះទេតែជាមនុស្សខ្លួនឯងផ្ទាល់ដោយសារហេតុផលពីរដូចខាងក្រោម។

(១) ការដាក់ទោសដោយសុចរិត (១-១១) -ប៉ុលដែលបានពិភាក្សាអំពីស្ថានភាពរបស់សាសន៍ដទៃមុននឹងដាក់ទោសជនជាតិយូដានោះហើយប្រកាសថាពួកគេក៏ស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះដែរ។ នៅក្នុងខ ២: ១ “អស់អ្នកណាដែលថ្កោលទោសគេ” ចង្អុលជនជាតិយូដា។ ពួកគេគិតថាអាស្រ័យលើឯកសិទ្ធិរបស់ពួកគេពួកគេអាចផ្សំសផុតពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះប៉ុន្តែវាជាការយល់ច្រឡំ។ ប៉ុលបាននិយាយថា “តែដោយអ្នកវិវាទ ហើយមិនព្រមប្រែចិត្តសោះ បានជាអ្នកឈ្មោះថាពុំពងតែប្រមូលសេចក្តីក្រោធ ទុកសំរាប់ខ្លួនដល់ថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធវិញ ជាថ្ងៃដែលសេចក្តីជំនុំជំរះដ៏សុចរិតរបស់ព្រះនឹងសំដែងមក” ។ (រ៉ូម ២: ៥)

ជនជាតិយូដាដែលដឹងខ្លួនពីមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសបានថ្កោលទោសសាសន៍ដទៃដោយការធ្វើបាបដូចគ្នាពួកគេបានបង្ហាញថាខ្លួនជាមនុស្សមានបាប។ លើសពីនេះពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបមួយបន្ថែមទៀតពួកគេបានមើលងាយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ (៤-៥) ។ តាមពិត

ពួកគេបានរស់នៅម្យ៉ាងទៀតតាមគោលបំណងរបស់ព្រះដោយប្រឹងកសិកម្មរបស់ពួកគេខុសហើយ មិនអាចជៀសផុតពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។

នៅទីនេះយើងទាក់ទងការពិតខ្លះអំពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។

១) ថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ" នៅក្នុងខ ៥ មានន័យថា" ថ្ងៃដែលការជំនុំជំរះ ដ៏សុចរិតរបស់ព្រះបង្ហាញ" ហើយថ្ងៃនោះនឹងត្រូវបើកបង្ហាញអាថ៌កំបាំងរបស់មនុស្ស។ (៦, ១៦) នេះគឺជាព្រះបន្ទូលដែលសរសេរចង្អុលទៅបង្គំ ដែលនឹងត្រូវធ្វើម្តងជាសម្រេច។ នៅថ្ងៃនោះ មនុស្សគ្រប់រូបនៅលើពិភពលោកស្គាល់ដឹងខុសត្រូវរវាងពិតនិងច្រើននៅចំពោះមុខបង្គំរបស់ ព្រះតាមអំពើអាក្រក់និងល្អ។

"ហើយដោយព្រះបានតម្រូវឲ្យមនុស្សទាំងអស់ស្លាប់១ដង រួចសឹមជាប់សេចក្តីជំនុំជំរះ" (ហេប្រិ ៩:២៧)

២) វិធីនៃការដាក់ទោស

លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការកាត់ទោស គឺមិនមែនថាគេកាត់បានធ្វើឬបានប៉ុណ្ណានោះទេ ប៉ុន្តែមានតែអ្វី ដែលគាត់ទទួលនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ យោងតាមស្តង់ដារនេះជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនិងការ ដាក់ទោសអស់កល្បជានិច្ចនឹងត្រូវបើកបង្ហាញ។

១. អ្នកដែលនឹងទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច - នឹងឲ្យដល់អ្នកដែលស្ម័គ្រចិត្តនឹងធ្វើអំពើ ល្អហើយអ្នកដែលស្វែងរកនាពររុងរឿង កិត្តិយស និងមិនស្វែងរកអ្វីដែលជាប់របស់ពុករលួយនោះទេ ហើយតាមបញ្ញត្តិរបស់ពួកគេ ពួកគេនឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច កិត្តិយស និងសន្តិភាព។

វាមិនមានន័យថាយើងមិនអាចទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដោយអាកប្បកិរិយាល្អនោះទេ វាគ្រាន់តែមានន័យថាជាគោលបំណងស្តង់ដារនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។

២. អ្នកដែលទទួលបានព្រះបញ្ជាអស់កល្បជានិច្ច - គឺជាអស់អ្នកដែលមិនបន្តតាមសេចក្តីពិតដោយការបែងចែក ដែលតាមរក្សាពុទ្ធវិច្ច និងមនុស្សខាងអារក្ស ដែលធ្វើអំពើអាក្រក់បានទទួល។ ពួកគេបានស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះហើយបានជួបនឹងទុក្ខលំបាកនិងបញ្ហា។ នៅពេលអនាគតមនុស្ស ទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកនឹងត្រូវជំនុំជំរះនៅចំពោះព្រះ។ ក្នុងការលាតត្រដាងនូវកិច្ចការសម្ងាត់របស់ពួកគេហើយផលផ្លែទាំងអស់របស់ពួកគេនឹងត្រូវបង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់នៅចំពោះមុខ ដូចជានឹងឆេះ។ ទោះយ៉ាងណាអ្នកដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីកន្លែងវេទនា ហើយបានផ្លាស់ទៅរកពន្លឺពិភពដ៏ឆ្លាតវៃទៅរកជីវិតរួចពីសេចក្តីស្លាប់ហើយគេនឹងមិនត្រូវផ្តន្ទាទោសដោយព្រះឡើយ។ (យ៉ូហាន ៥:២៤)

ប៉ុន្តែយើងគួរតែគិតថាការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយនាពេលអនាគតក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះយើងគួរតែពិចារណាអំពីការដាក់ទោសសាបច្ចុប្បន្នដែលបានចាប់ផ្តើមរួចហើយដោយការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយត្រូវបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការយាងមកលើកដំបូងរបស់ទ្រង់។ កិច្ចការនេះនឹងចាប់ផ្តើមនៅបរិយាកាសបច្ចុប្បន្ននៃការផ្សាយដំណឹងល្អហើយនឹងត្រូវបន្តដោយការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយ។ ក្នុងន័យនេះជនជាតិយូដាដែលបដិសេធព្រះមេស៊ីដែលពួកគេកំពុងរង់ចាំត្រូវបានព្រះដាក់ទោស។

២. ជនជាតិយូដាប្រឆាំងកសិកម្មប្រកួតខុស (១៧-២៩)

ដូច្នេះតើអ្វីជាអំពើបាបដែលជនជាតិយូដាបានប្រព្រឹត្ត? ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបកម្រិតធ្ងន់ជាងសាសន៍ដទៃដោយប្រឆាំងកសិកម្មប្រកួតខុស។ ថ្វីត្បិតតែមនុស្ស មានថាសៈល្អនិងបរិយាកាសល្អតែដែលពួកគេមិនបានបំពេញតាមស្តង់ដារដែលបានកំណត់របស់ព្រះក៏ដោយ ក៏អំពើពុករលួយខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេបានបង្ហាញថាពួកគេមានបាបដូចគ្នា។ ជនជាតិយូដាដែលទទួលបានស្តង់ដារនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះបានបង្ហាញនៅក្នុងការរំលោភរបស់ព្រះហើយការពិតរបស់ពួកគេមិនអាចគេចផុតពីប្រភេទនៃអំពើបាបបានទេ។ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរជាអ្នកដែលមិនជឿលើព្រះទៅទៀត។

អំពើបាបរបស់ជនជាតិយូដាដែលបានរកឃើញតាមរយៈសៀវភៅដំណឹងល្អគឺនិយាយដោយលាក់ពុត។ មនសិការរបស់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសជាកូនរបស់អំប្រាហាំគឺល្អប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមិនទទួលខុសត្រូវចំពោះអ្វីៗនេះពួកគេបានបង្កើតជីវិតដែលពុតត្បាត។ ដូច្នេះយ៉ូហានប្រាទីស្ទ បានស្តីបន្ទោសពួកគេថាជា “ជាពូជពស់រំកិល” (ម៉ាថាយ ៣: ៧) ។ ព្រះអម្ចាស់ស្តីបន្ទោសអំពើបាបពិសេសរបស់ពួកគេ ជាអំពើដែលលាក់ពុតយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ហើយចង់ឱ្យពួកគេប្រែចិត្ត។ ឯកសិទ្ធិពីរដែលបានឱ្យដល់ជនជាតិយូដាបានបង្ហាញពីអ្វីដែលជាការបំប្រាថ្នាតាមធម្មជាតិ។

(១) ជនជាតិយូដាប្រើក្រឹត្តិវិន័យខុស។ (១៧-២៤) ក្រឹត្តិវិន័យគឺជាឯកសិទ្ធិមួយដែលត្រូវបានផ្តល់ដល់ជនជាតិយូដា។ ក្រឹត្តិវិន័យនេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេតាមរយៈលោកម៉ូសេនៅលើភ្នំសីណៃ គោលបំណងដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមកឱ្យគឺដើម្បីសម្រេចព្រះទ័យរបស់ទ្រង់តាមរយៈការរស់

នៅរបស់រាស្ត្ររបស់ព្រះ។ នេះគឺជាគោលការណ៍នៃការស្តាររូបឆ្លុះឡើងវិញនៅក្នុងពិភពលោក។
បន្ទាប់មកពួកគេមានមោទនភាពចំពោះឯកសិទ្ធិរបស់ពួកគេដែលមានក្នុងក្រឹត្តិវិន័យ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយពួកគេបានប្រើក្រឹត្តិវិន័យខុស ហើយបានផ្លាស់ប្តូរចរិតលក្ខណៈរបស់
ព្រះដែលសុចរិត មេត្តាករុណា និងភាពស្មោះត្រង់ ឲ្យទៅជាទុច្ចរិត គ្មានមេត្តា និងមិនស្មោះត្រង់។
(ម៉ាថាយ ២៣:២៣ រ៉ូម ៩:១០) ។ សកម្មភាពនេះបានធ្វើឱ្យពួកគេស្តាប់តាមក្រឹត្តិវិន័យ
ហើយបានបញ្ជាក់ខ្លួនឯងដើម្បីលាក់បាំងអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ (២:២៤)

ប៉ុន្តែប្រាប់អំពីចំណុចប្រាំបីដែលសាសន៍យូដាខ្លួនឯងជឿ មានដូចខាងក្រោម។

- ១. អ្នកដែលរំលឹកលើក្រឹត្តិវិន័យនឹងមានមោទនភាពចំពោះព្រះ
- ២. អ្នកដែលដឹងពីឆន្ទៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាមួយនឹងក្រឹត្តិវិន័យ។
- ៣. អ្នកដែលដឹងអំពីក្រឹត្តិវិន័យនឹងបទបញ្ជានៃសេចក្តីពិត។
- ៤. អ្នកដែលដឹកនាំផ្លូវមនុស្សខ្វាក់។
- ៥. ពន្លឺដែលស្ថិតនៅក្នុងភាពងងឹត។
- ៦. វិធីបង្រៀនរបស់មនុស្សល្ងង់។
- ៧. គ្រូបង្រៀនរបស់កុមារ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារពួកគេគ្មានអំពើស្មោះត្រង់ដែលបានអនុវត្តក្រឹត្តិវិន័យសេចក្តី
ពិតរបស់ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបប្រឆាំងនឹងក្រឹត្តិវិន័យក្រោមរូបភាពជាចោរ ការជិតក្បត់ ការ
គោរពបូជារូបព្រះ។ អស់អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តិខុសក្រឹត្តិវិន័យដែលស្មោះត្រង់នៅចុងក្រោយនឹង

យល់ពីតាពលិប្បាកនិងមិនអាចទទួលស្គាល់ជានៃក្រឹត្តិនីយ៍ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេគ្មានជីវិតនៃសេចក្តីជឿ។ ក្រឹត្តិនីយ៍គឺជាច្បាប់ដំបូងដើម្បីសម្រេចបាននូវដំណឹងល្អ។ (៣:២៤)

(២) ជនជាតិយូដាយល់ច្រឡំអំពីអត្ថន័យនៃការកាត់ស្បែក។ (២៥-២៩) ការកាត់ស្បែកគឺជាសញ្ញាសម្គាល់ដែលធ្វើឱ្យជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានស្មារតីដឹងខ្លួន ដែលព្រះបានជ្រើសរើសពីព្រោះនេះត្រូវបានដាក់នៅក្នុងខ្លួនពួកគេ ពួកគេអាចដឹងស្មារតីនេះយ៉ាងច្បាស់។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយពួកគេមិនបានដឹងពីអត្ថន័យពិសេសនៃពិធីនេះឡើយពួកគេមានទំនោរទៅក្នុងពិធីនេះផ្ទាល់។ ពួកគេបង្កើតមធ្យោបាយតាមគោលបំណងផ្សេងៗ។ ការកាត់ស្បែកអាចជាមធ្យោបាយធ្វើឱ្យមានបាបផ្សេងទៀត។ ពួកគេមិនបានដឹងថាការកាត់ស្បែកដោយរូបសាច់បង្ហាញពីការកាត់ស្បែកខាងវិញ្ញាណឡើយ។ នៅទីនេះការកាត់ស្បែកដែលមានន័យថាការកាត់ស្បែកខាងវិញ្ញាណមានន័យថាជីវិតដែលគោរពក្រឹត្តិនីយ៍ ដោយស្មោះត្រង់។ នៅពេលដែលយើងដឹងអំពីឆន្ទៈរបស់ព្រះនៅក្នុងក្រឹត្តិនីយ៍ ហើយបានទទួលយកជាគោលការណ៍និងវិនិច្ឆ័យនៃជីវិតរបស់គេទោះបីជាការកាត់ស្បែកដោយរូបសាច់ពង្រឹងជំនឿប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញវាអាចធ្លាក់ចូលក្នុងអន្ទាក់ដែលធ្វើឱ្យពួកគេខូចបង់។

ដូច្នេះប៉ុលបានប្រកាសថាពិធីកាត់ស្បែករបស់សាសន៍យូដាដែលបានប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្តិនីយ៍ គឺគ្មានន័យទេ។ (រ៉ូម ២: ២៨-២៩)

សព្វថ្ងៃនេះប្រសិនបើយើងប្រើអត្ថន័យឯកសិទ្ធិរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទខុសពីមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសយើងអាចធ្លាក់ចូលក្នុងតាពលិកពុលបែបនេះ។ នៅពេលនេះដែលទទួលយកព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់ យើងក្លាយជាកូនរបស់ព្រះ ជាស្តេច ឬជាជាចារ្យ និងជាហោរានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

បន្ទាប់មកប្រសិនបើយើងមិនអាចចូលទៅដល់គោលបំណងដែលបានកំណត់របស់ព្រះ នោះជីវិត
លើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះនិងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ ធ្វើឱ្យយើងក្រអឺតក្រទមហើយធ្វើឱ្យ
យើងធ្លាក់ចុះពីព្រះគុណ។ ដូច្នេះយើងគួរតែមានអាកប្បកិរិយាជាអ្នកបម្រើ ដោយមើលងាយតាម
ឥតខ្ចោះ យើងមានតាមឥតខ្ចោះហើយដោយបន្តតាមសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អដោយបន្ទាបខ្លួន។
នេះគឺជាជីវិតរបស់មនុស្សសុចរិតដោយសារជំនឿ។

៣. ចម្លើយរបស់ប៉ុលចំពោះជនជាតិយូដាដែលយល់ច្រឡំដំណឹងល្អ (៣: ១-៨)

បន្ទាប់មកជនជាតិយូដាមានសិស្សខ្លះចំពោះការបង្រៀនរបស់ប៉ុលរវាងក្រឹត្តិវិធី និងដំណឹងល្អ។
បន្ទាប់មកប៉ុលបានស្នើចម្លើយបីចំពោះសំណួរថា៖

១) សំណួរនិងចម្លើយទីមួយ (១, ២)

សំណួរ-“ ដូច្នេះតើជនជាតិយូដាមានអត្ថប្រយោជន៍អ្វី? ឬតើការកាត់ស្បែកមានតម្លៃអ្វី?”
ចម្លើយ - “ ច្រើនត្របីរឺង។ ដើម្បីចាប់ផ្តើមជាមួយ ជនជាតិយូដាត្រូវបានប្រគល់ឱ្យដោយសម្រេច
លើព្រះ។ ” ជនជាតិយូដាត្រូវបានគេហៅថាជារូបកាយរបស់ព្រះដែលពួកគេបានប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះ
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ តាមរយៈពួកគេព្រះចង់ប្រទានពរដល់មនុស្សជាតិទាំងអស់។ (លោកុយ្យត្តិ
១២: ១-៣) ពួកគេគួរមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជា
មធ្យោបាយនៃព្រះគុណហើយគួរតែបង្ហាញពីផលផ្លែរបស់ពួកគេតាមរយៈជីវិតគំរូរបស់ពួកគេនិង
បញ្ចេញនូវបំណងពិភពលោក។ បន្ទាប់មកឯកសិទ្ធិរបស់ពួកគេនឹងផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់ពិភពលោក។

២) សំណួរទីពីរនិងចម្លើយ (៣, ៤)

សំណួរ៖ “ចុះបើអ្នកខ្លះមិនស្មោះត្រង់? តើការគ្មានជំនឿរបស់ពួកគេលុបចោលតាមស្មោះត្រង់របស់ព្រះឬ?”

ចម្លើយ៖ សាវ័កប៉ុលបានអះអាងថាមនុស្សនោះបញ្ជាក់ តែព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ស្មោះត្រង់។ ទ្រង់គឺជាព្រះដែលបង្ហាញពីតាមស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់យ៉ាងច្បាស់ហើយមិនផ្លាស់ប្តូរគោលបំណងផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ។ សំនួរនេះមានន័យថាទោះបីជាសាសន៍យូដាមិនបានសម្រេចតាមតាមស្មោះត្រង់របស់ខ្លួនប៉ុន្តែគោលបំណងដែលព្រះជាម្ចាស់បានកំណត់នឹងត្រូវបរាជ័យ។ ក្រោយមកយើងនឹងសិក្សាពួកគេនៅក្នុងរ៉ូម ៩: ១១-១១៖

៣) សំណួរនិងចម្លើយទីបី (៥-៨)

សំណួរ៖ “ប៉ុន្តែប្រសិនបើអំពើឧក្រិដ្ឋរបស់យើងបង្ហាញពីតាមស្មោះត្រង់របស់ព្រះតើយើងត្រូវនិយាយយ៉ាងដូចម្តេច?”

ចម្លើយ៖ ដោយសារទ្រង់មិនមែនជាព្រះមិនស្មោះត្រង់ ដូច្នេះការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់ចំពោះពិតពេលកាច្បាស់ជាត្រឹមត្រូវ។

ចម្លើយទាំងបីនេះបង្ហាញពីចំណេះដឹងត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះនិងឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ចំពោះជនជាតិយូដា។ ដូចជារឿងទាំងនោះដែរ ពួកគេមិនស្គាល់ព្រះហើយមិនយល់ពីឆន្ទៈខាងក្រៅរបស់ទ្រង់ ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

ពិភពលោកទាំងមូលស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែដែលពិភាក្សាអំពីគោលលទ្ធិនៃ ការដាក់ទោសក្នុង រ៉ូម១: ១៨-៣: ៩ គាត់បានប្រកាសថាសាសន៍ដទៃនឹងសាសន៍យូដាគឺជា មនុស្សមានបាបពីព្រោះពួកគេមិនបានឈានដល់ស្តង់ដារសុចរិតរបស់ព្រះ។ (រ៉ូម ៣: ១០-១៨) ការពិតនេះគឺជាសេចក្តីពិតដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ មនុស្សមានបាបគួររង់ចាំអ្នកបោះលោះហើយចូលទៅជិតកន្លែងដែលអាស្រ័យលើគុណសម្បត្តិ របស់អ្នកសម្រុះសម្រួល។ នៅក្រោមសេចក្តីប្រកាសនេះមនុស្ស គួរតែសារភាពថា ខ្លួនជាមនុស្ស មានបាបនៅចំពោះព្រះដូចអ្នកទារពន្ធបានធ្វើ។ នៅពេលយើងសារភាពដោយស្មោះត្រង់យើង អាចទទួលបាននាពសុចរិតនៃដំណឹងល្អ។

កិច្ចការទី ៤

១. ពិនិត្យឡើងវិញ៖

- (១) តើអ្វីជាឯកសិទ្ធិពីរយ៉ាង របស់ជនជាតិយូដា ហេតុអ្វីបានជាការទាំងនេះធ្វើឱ្យពួកគេមានទំនោរលាក់ពុត?
- (២) និយាយពីទំនាក់ទំនងរវាងថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធនិងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះដែលបានមកដល់ហើយ។
- (៣) តើអ្វីជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការកាត់ទោសរបស់ព្រះ ហើយតើព្រះកាត់ទោសដោយរបៀបណា?

(៤) នៅក្នុងរ៉ូម ៣: ១០-១៨ តើសេចក្តីពិតជាអ្វី? តើពិភពលោកទាំងអស់ស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីជំនុំជំរះរបស់ព្រះប្រកាសយ៉ាងដូចម្តេច?

២. មើលជាមុន៖ នៅថ្នាក់បន្ទាប់យើងនឹងសិក្សាពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះក្នុងមេរៀនទី ៤ សូមស្វែងរកអត្ថន័យនៅក្នុងខាងក្រោមនេះ៖

១) រ៉ូម ២:២៩

២) រ៉ូម ៣: ១០-១២

៣) រ៉ូម ៣:២០

៤) រ៉ូម ៣: ២១-២២

(២) រ៉ូម ៣: ២១-៣១

១. តើយើងត្រូវធ្វើដូចម្តេចព្រោះថាការមិនគោរពព្រឹត្តិវិន័យមិនអាចទទួលយកបានដោយព្រះ?

២ តើព្រះបានអ្សបចំផ្លូវសុចរិតនៅក្នុងរ៉ូម ១: ១៨-៣: ១៨ ដោយរបៀបណា?

៣. ពន្យល់ពីវិធីសាស្ត្រដើម្បីចូលរួមក្នុងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ៖

៤. តើអ្នកណាគួរសារតាមអំពើតាមសុចរិត?

៥. តើមនុស្សនោះទទួលបានតាមសុចរិតក្នុងលក្ខខណ្ឌអ្វី?

៦. តាមទស្សនៈតាមសុចរិតរបស់ព្រះតើគួរធ្វើដូចម្តេចចំពោះមោទនតាមនិងតាមក្រអឺតក្រទមរបស់អ្នក?

(៣) រ៉ូម ៨: ១-២៥

១. នៅក្នុងរ៉ូមជំពូកទី ៣ តើប៉ុលអាចមានទំនាក់ទំនងអ្វីជាមួយអ្នកអាន យូដា? តើអំប្រាហាំមាន ទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវជាមួយព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? (សូមមើល កាតឡា ៣: ៦-១៨, កាតឡា ៤: ២១- ៣១)

២ ហេតុអ្វីបានជាអំប្រាហាំមិនអាចអួតខ្លួនចំពោះព្រះ?

៣. តើគាត់ទទួលបានតាមសុចរិតនៅពេលណា? (លោកុប្បត្តិ ១៨: ១៧)៖ តាមរយៈនរណា តើ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យអ្វីដែលគាត់ធ្វើ?

មេរៀនទី ៥

សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះបាទបង្ហាញនៅក្នុងដំណឹងល្អ (ភាពសុចរិត)

រ៉ូម ៣: ២១-៤: ២៥

ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថា «គ្មានអ្នកណាសុចរិតសោះ សូម្បីតែម្នាក់ក៏គ្មានផង»^{១១} គ្មានអ្នកណាដែលយល់ គ្មានអ្នកណាដែលស្វែងរកព្រះ^{១២} គ្រប់គ្នាបានបែរចេញ ហើយត្រឡប់ជាឥតប្រយោជន៍ទាំងអស់គ្នា គ្មានអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសប្បុរសសោះ តែម្នាក់ក៏គ្មានផង"។
(រ៉ូម ៣: ១០-១២)

មេរៀនទី ៥

សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះបាទបង្ហាញនៅក្នុងដំណឹងល្អ (នាពសុចរិត)

មេរៀនទី ៥ ទស្សនៈគំនិត

១ រូបនាពសរុប- នាពសុចរិតរបស់ព្រះបាទបង្ហាញនៅក្នុងដំណឹងល្អ។

២. ឈើឆ្កាងដែលត្រូវបាត់បង់នៅក្នុងក្រដាសមូរដែលខូច - សេចក្តីសុចរិតនៃដំណឹងល្អគឺជាទីបន្ទាល់ ច្បាប់ ហើយពួកហោរានឹងត្រូវបាត់បង់ដោយការយាងមករបស់ព្រះត្រីស្វយំឯច្បាស់

៣. ក្រដាសមូរនិងផ្កាដែលត្រូវបាត់បង់ដោយរំពៃ

៤. មនុស្សពីរនាក់ដែលចាប់យកស្បែកត្រីនេះ- មនុស្សពីរនាក់ដែលតំណាងនៅក្នុងសញ្ញាចាស់គឺអំប្រាហាំនិងដាវីឌ។

៥. មនុស្សដែលមើលទៅក្នុងស្ថានភាពលុតជង្គង់ - អំប្រាហាំនិងដាវីឌត្រូវបាត់បង់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿនៅចំពោះព្រះត្រីស្វ។

មេរៀនទី ៥

សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះបាទបង្ហាញនៅក្នុងដំណឹងល្អ (នាពសុចរិត)

១. អត្ថបទ៖ រ៉ូម ៣ : ២១-៤ : ២៥

២. ខគម្ពីរចំបង៖ “ពីព្រោះគ្រប់គ្នាបានធ្វើបាប ហើយខ្វះមិនដល់សិរីល្អនៃព្រះ ២៤ តែដោយពឹង
ដល់ព្រះគុណទ្រង់ នោះបានរាប់ជាសុចរិតទេ ដោយសារសេចក្តីប្រោសលោះ ដែលនៅក្នុងព្រះ
គ្រីស្ទយេស៊ូវ” ។ (រ៉ូម ៣: ២៣-២៤)

៣. ការស្ទង់មតិ៖

យើងបានបញ្ចប់ការរៀបចំរបស់យើងដើម្បីទទួលយកដំណឹងល្អ ហើយយើងទាក់ទងទៅនឹង
ដំណឹងល្អពិតដោយបង្ហាញថាម្នាក់ៗគឺជាមនុស្សមានបាបក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ (១: ១៨-
៣: ២០) ពន្យល់អំពីខ្លឹមសារសង្ខេបនៃដំណឹងល្អ (១: ១៦- ១៧) យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ផ្នែកទីមួយ
ត្រូវបានសង្ខេបនៅក្នុងរ៉ូម ៣:២៣“ពីព្រោះគ្រប់គ្នាបានធ្វើបាប ហើយខ្វះមិនដល់សិរីល្អនៃព្រះ ”
និងផ្នែកចុងក្រោយនៅក្នុងរ៉ូម ៣:២៤“២៤ តែដោយពឹងដល់ព្រះគុណទ្រង់ នោះបានរាប់ជាសុចរិត
ទេ ដោយសារសេចក្តីប្រោសលោះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ” ។ ខទាំងពីរនេះគឺជាសេចក្តី
សង្ខេបនៃរ៉ូម ៥:២១ (នាពសុចរិត) ។

និយាយដោយសាមញ្ញយើងគិតអំពីគោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិតជាពីរផ្នែក។ នៅក្នុងផ្នែកទី
មួយរ៉ូម ៣: ២១-៤: ២៥ យើងគិតអំពីអ្វីដែលជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនៅក្នុងផ្នែកចុងក្រោយ
៥: ១-២១ យើងគិតអំពីផលផ្លែនៃនាពសុចរិត។ នៅក្នុងមេរៀននេះយើងនឹងគិតអំពីគោលលទ្ធិនៃ

ការរាប់ជាសុចរិត ១) តើអ្វីជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ? (៣: ២១-៣១) ២) អំប្រាហាំជា
ឧទាហរណ៍នៃភាពសុចរិត (៤: ១-២៥)

៤. ការបង្ហាញ៖

តើអ្វីជាសេចក្តីសុចរិតនៃដំណឹងល្អ? (៣: ២១-៣១)

យើងបានឃើញការពិតដែលថាការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះជាម្ចាស់មានលក្ខណៈដាច់ខាតនិង
ផ្ទាល់ខ្លួនតាមរយៈមេរៀនចុងក្រោយ។ (១: ១៨-២៣) ។ មេរៀននេះនិយាយពីលក្ខណៈផ្សេង
ទៀតនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ។ នោះគឺការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះគឺសុចរិតហើយការទទួលខុសត្រូវមិន
មែនជាប់របស់ព្រះទេប៉ុន្តែគឺជាមនុស្ស ដោយពន្យល់ពីរចំណុចដូចខាងក្រោម។

(១) ភាពសុចរិតនៃដំណឹងល្អគឺខុសពីសេចក្តីសុចរិតនៃដំណឹងល្អ។ (រ៉ូម ៣:២១)“ ប៉ុន្តែ ឥឡូវ
នេះ ក្រៅពីក្រឹត្យវិន័យ សេចក្តីសុចរិតផងព្រះដែលមានទាំងក្រឹត្យវិន័យ និងពួកហោរាធ្វើបន្ទាល់
ឲ្យផង នោះបានលេចចេញមកហើយ”

សេចក្តីសុចរិតនៃក្រឹត្យវិន័យ មានន័យថាសេចក្តីសុចរិតដែលទទួលបានដូចដែលយើងតែងតែ
ធ្វើគ្រប់ទាំងអស់ប៉ុន្តែក្រឹត្យវិន័យ ភាពសុចរិត នៃដំណឹងល្អមានន័យថាភាពសុចរិតនៃ ចិត្តនាំមក
ដោយការទទួលយកភាពសុចរិតពេញលេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ បន្ទាប់មកតើដំណឹងល្អនិងក្រឹត្យ
វិន័យ ខុសគ្នាទេ? តើវិធីសាស្ត្រនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីសម្រាប់ការសង្គ្រោះខុសគ្នា
ទេ? តើគ្រីស្ទបរិស័ទមិនអើពើនឹងក្រឹត្យវិន័យ ទេឬ? មិនមែនទេ នៅទីបញ្ចប់យើងនឹងចាត់ទុក
ទំនាក់ទំនងរវាងដំណឹងល្អនិងក្រឹត្យវិន័យ ប៉ុន្តែនៅទីនេះយើងគួរតែដឹងពីទំនាក់ទំនងរួមទាំងពីនេះ
ដូចដែលយើងឃើញហើយថាដំណឹងល្អនិងក្រឹត្យវិន័យ មានលក្ខណៈនៃការបន្តគ្នាទៅវិញទៅមក

ក២ ខ ២១ និយាយថា “ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ក្រៅពីក្រឹត្យវិន័យ សេចក្តីសុចរិតផងព្រះដែលមានទាំង ក្រឹត្យវិន័យ និងពួកហោរាធ្វើបន្ទាត់ឲ្យផង នោះបានលេចចេញមកហើយ - “ ឆាប់ៗនេះ ” ។ វា មានន័យថាដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានក្រឹត្យវិន័យដល់យើងវិធីសង្គ្រោះរបស់មនុស្សបង្ហាញ តែតាមរយៈសេចក្តីជំនឿហើយការរស់នៅដោយជំនឿគឺជាគោលបំណងរបស់ព្រះ ។

ដូច្នេះព្រះស្រីរបស់ព្រះនៅក្នុងសញ្ញាចាស់មិនបានឈានដល់សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះទេប៉ុន្តែ ដោយការជឿលើដំណឹងល្អថាជាក្រឹត្យវិន័យមានគោលបំណងលើពួកគេនឹងបានសង្គ្រោះ ។ នៅ ពេលយើងសង្កេតមើលឥម្ពិរសញ្ញាចាស់យើងអាចឃើញដំណឹងល្អលាក់កំបាំងនៅក្នុងនោះ ។ វា ត្រូវបានលាក់កំបាំងដោយមិនច្បាស់លាស់រហូតដល់ព្រះគ្រីស្ទយាងមកពិភពលោក ប៉ុន្តែនៅតែមាន គុណភាពដដែលជាមួយនឹងដំណឹងល្អនៅក្នុងឥម្ពិរសញ្ញាថ្មី ។ ដំណឹងល្អនៃសញ្ញាចាស់មិនបាន បង្ហាញឱ្យឃើញទាំងស្រុងទេហើយអំណាចនៃការសង្គ្រោះគឺដូចគ្នានឹងឥម្ពិរសញ្ញាចាស់ដែរ ។ ឥម្ពិរសញ្ញាចាស់គឺជាផ្នែកនៃឥម្ពិរសញ្ញាថ្មី ។

(២) សេចក្តីសុចរិតនៃដំណឹងល្អចេញពីការជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (៣:២២)

“គឺជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដែលបានដោយសារសេចក្តីជំនឿជឿដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ក៏សំ រាប់គ្រប់អស់អ្នកណាដែលជឿផង ដ្បិតគ្មានខុសអំពីគ្នាទេ ”

ទីពីរ សេចក្តីសុចរិតនៃដំណឹងល្អនឹងទទួលបានដោយការជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ហើយ រឿងនេះមិនកើតឡើងភ្លាមៗទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបង្ហាញចេញពីឥម្ពិរសញ្ញាចាស់ ។ នៅក្នុងជំន គណនា ២:១៩ គេមនុស្សដែលត្រូវរស់ឡើងច្រើនបានសង្គ្រោះដោយរបៀបណា? បន្ទាប់មក នៅ

ពេលដែលពួកគេមើលទៅពស់លង្ហិនដែលត្រូវបានព្រះនៅលើបង្គោល នោះពួកគេបានសង្គ្រោះ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ។ នេះគឺជាករណីមួយដើម្បីបង្រៀនអំពីការសង្គ្រោះដោយជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ (យ៉ូហាន ៣: ១៤-១៥) អ្នកប្រោសលោះបានបង្ហាញ ជាប្រភេទនិងនិមិត្តសញ្ញាជាច្រើន ដែលត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់និងជិតស្និទ្ធជាមួយយើងដើម្បីជឿលើព្រះអង្គសម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់យើង។

(៣) សេចក្តីសុចរិតនៃដំណឹងល្អនឹងសម្រេចបានដោយសារព្រះគុណ។ (៣:២៤) “តែដោយពឹង ដល់ព្រះគុណទ្រង់ នោះបានរាប់ជាសុចរិតទេ ដោយសារសេចក្តីប្រោសលោះ ដែលនៅក្នុងព្រះ គ្រីស្ទយេស៊ូវ” នេះក៏ជាសេចក្តីពិតដែលត្រូវបានអនុវត្តចំពោះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ អ្នកដែលត្រូវបាន សង្គ្រោះចេញពីអំពើបាបដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់ ហើយក៏ពេលអនាគតគ្មាននរណាម្នាក់អាចសង្គ្រោះ បានទេ។ ដោយសារតែបទគម្ពីរបានប្រកាសថា “គ្រប់មនុស្សតាំងអស់ គឺមានបាប” ។ ដោយសារ សេចក្តីសុចរិតតាមរយៈវជំនឿ សេចក្តីសង្គ្រោះ នឹងទទួលបានដោយសារព្រះគុណ។ “ដ្បិតគឺដោយព្រះគុណ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានសង្គ្រោះ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ ហើយសេចក្តីនោះ ក៏មិនមែនកើតពីអ្នករាល់គ្នាដែរ គឺជាអំណោយចានរបស់ព្រះវិញ” ក៏មិនមែនដោយការប្រព្រឹត្តដែរ ក្រែងអ្នកណាអួតខ្លួន” ។ (អេភេសូ ២: ៨-៩)

(៤) សេចក្តីសុចរិតនៃដំណឹងល្អបង្ហាញតាមរយៈការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ការប្រោស លោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅក្នុង ខ ២៤ ត្រូវបានពន្យល់ដោយ ខ ២៤-២៦ យ៉ាងច្បាស់។ អត្ថន័យ ផ្នែកអក្សរសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះគឺដើម្បីបង់ថ្លៃលោះ” ។ ជាការពិតដែលថាយើងទទួលបាន សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះតាមរយៈដំណឹងល្អមិនមែនចេញពីតាមល្ងង់ខ្លោចរបស់ព្រះឡើយ។

ប្រសិនបើទ្រង់ព្រងើយកន្តើយនឹងអំពើបាបរបស់យើងដោយមិនដាក់ទណ្ឌកម្ម នោះទ្រង់ខ្លួនឯង ផ្ទាល់បំផ្លាញសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ហើយ។ បន្ទាប់មកវានឹងបង្ហាញថាគឺជាព្រះនៃអំពើទុច្ចរិត។ ព្រះត្រូវការតង្វាយនៃសេចក្តីសុខសាន្តដើម្បីបញ្ជាក់ថាអ្នកជឿ លើព្រះគ្រីស្ទមានសេចក្តីសុចរិត។ និយាយម្យ៉ាងទៀតអំពើបាបរបស់មនុស្សត្រូវតែត្រូវបានដកចេញ។ ការសោយទីវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទជានិមិត្តរូបនៃលើកឡើងគឺជាសញ្ញាតែមួយគត់នៃការសង្គ្រោះដែលសេចក្តីសុចរិតនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ក្នុងពេលតែមួយ។ ការបង្ហូរលាហិតរបស់ទ្រង់ធ្វើឱ្យទ្រង់មានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ហើយជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យតែមួយគត់ដែលព្រះអាចប្រទានព្រះគុណដល់ពួកគេ។ ព្រះលាហិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលត្រូវបានគេវាយនៅលើលើកឡើង ជាការពិតនៃការស្លាប់របស់កូនចៀមហើយត្រូវបានបោះនៅចំពោះមុខព្រះ។ ពេលដែលទ្រង់ឃើញឈាម សារភាពថាក្នុងនាមជាមនុស្សមានប្រាម្នាក់មករកទ្រង់ដោយពឹងផ្អែកលើឈាមទ្រង់ ទ្រង់ក៏ទទួលយកគាត់ជាមនុស្សសុចរិត។ វាមិនមែនជាការវាយតម្លៃរបស់មនុស្សដើម្បីប្រកាសថាវាជាឈាមដ៏មានតម្លៃរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ។ វាគឺជាសេចក្តីប្រកាសដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះដែលមានការវិនិច្ឆ័យដូចជាខ្លាំង។

“ដោយដឹងថា ទ្រង់បានលោះអ្នករាល់គ្នា ឲ្យរួចពីកិរិយាឥតប្រយោជន៍ ដែលបានតព្វកិច្ចយុកោមក នោះមិនមែនដោយរបស់ពុករលួយ ដូចជាប្រាក់ឬមាសនោះទេ ^{១៩} គឺបានលោះដោយសារព្រះលាហិតដ៏រស់របស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ ទុកដូចជាឈាមនៃកូនចៀមឥតខ្ចោះ ឥតស្លាកស្នាម” (ពេត្រូសទី១ ១:១៨-១៩)

ឥឡូវនេះមនុស្សមានប្រាមមិនត្រូវការឈាមសម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់គេទេពីព្រោះការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចនូវដង្វាយឆ្លងជាអៀងរហូត។ ដោយសារឈាមនេះមានប្រសិទ្ធភាពអស់

កល្បជានិច្ចនៅពេលនេះអ្នកណាដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នឹងធ្វើឱ្យសុចរិតឈានទៅដល់
ភាពសុចរិតហើយអាចចូលរួមក្នុងសិរីល្អរបស់ព្រះដែលមនុស្សសុចរិតអាចរីករាយបាន។ ភាព
សុចរិតរបស់ពួកគេចំពោះដំណឹងល្អនេះបង្ហាញពីផលផ្លែដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចចំពោះយើងហើយ
ក៏ធ្វើឱ្យយើងចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់ដោយបានជួបមុខព្រះហើយទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះ។
(អេភេសូ ៣:១២ ហេប្រើ៤:១៦)។

ប៉ុន្តែមនុស្សមិនអាចទៅដល់ភាពសុចរិត នៃដំណឹងល្អបានទេ ពីព្រោះពួកគេបានបន្ថែមគំនិត
របស់គេច្រើនជាងទស្សនៈនៃបទគម្ពីរ។ អ្នកណាបដិសេធសំឡេងខាងក្នុងនៅក្នុងចិត្តរបស់គេតែ
ស្តាប់ពាក្យតូចមួយនៃបទគម្ពីរ នោះសំលេងដែលច្បាស់ជាងនឹងទទួលបានសិទ្ធិអំណាចនិងការ
ឆ្លើយតបចំពោះពួកគេនោះគេនឹងបំពាក់នូវព្រះគុណរបស់ព្រះ។

(៥) សេចក្តីសុចរិតនៃដំណឹងល្អធ្វើឱ្យយើងសម្រេចបាននូវភាពសុចរិតនៃក្រឹត្តិវិស័យ។ (២៧-
៣១) ទីបំផុតអ្នកដែលជឿលើសេចក្តីសុចរិតនៃដំណឹងល្អទទួលបានសេចក្តីសុចរិតនៃក្រឹត្តិវិស័យ។
សេចក្តីសុចរិតនេះត្រូវបានអនុវត្តដោយក្រឹត្តិវិស័យនៃសេចក្តីជំនឿ។ នៅពេលដែលសាសន៍យូដា
និងសាសន៍ដទៃ ជាអ្នកដែលមិនកាត់ស្បែកនិងអ្នកកាត់ស្បែក ទាំងអស់បានទទួលការរាប់ជា
សុចរិតដោយសារជំនឿហើយរស់នៅដោយជំនឿ ពួកគេអាចទៅកន្លែងដែលក្រឹត្តិវិស័យត្រូវការ
បន្ទាប់មកគេអាចបង្កើតនូវសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និងភាពស្មោះត្រង់ដែលបានត្រូវ
ការមានតែមនុស្សសុចរិតទេដែលចាប់ផ្តើមដោយជំនឿហើយរស់នៅដោយជំនឿ។

សរុបសេចក្តីមកយើងរីករាយនឹងចូលរួមក្នុងសិរីល្អរបស់ព្រះដោយចូលរួមក្នុងប្រភេទមនុស្ស
សុចរិតដែលទទួលបាននូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយយល់ថាអ្នកដែលជឿលើការសុគតរបស់
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបង្កើតនូវតាពសុចរិតនៃក្រឹត្យនីយនិងទទួលបានការរាប់ជាសុចរិត។

២ ឧទាហរណ៍នៃការរាប់ជាសុចរិតរបស់ អាប្រាហាំ (៤: ១-២៥)

ដើម្បីពន្យល់ពីសេចក្តីសុចរិតដោយជំនឿសាវ័កប៉ុលបានបង្ហាញពីគំរូរបស់អាប្រាហាំ។

(១) ការរាប់ជាសុចរិតរបស់អ័ប្រាហាំមិនមែនបានមកដោយការប្រព្រឹត្តិទេ គឺដោយសេចក្តីជំនឿ។
(៤: ១-៨) “តើបទតម្កីរចែងយ៉ាងដូចម្តេច? “អ័ប្រាហាំបានជឿដល់ព្រះ ហើយសេចក្តីជំនឿនោះ
បានរាប់ជាសេចក្តីសុចរិតដល់លោក» (៣) ដើម្បីយល់ពីវិធីនៃការសង្គ្រោះដោយជំនឿដែលប៉ុល
អះអាងយ៉ាងទូលំទូលាយយើងគួរតែយល់ពីជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំនិងដាវីឌដែលជាអ្នកតំណាងនៅ
ក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ ក្នុងករណីអ័ប្រាហាំដែលជាបុព្វបុរសរបស់សាសន៍យូដា ហើយបាន
ក្លាយជាបញ្ហាប្រឈមចំពោះជនជាតិយូដាដែលយល់ខុសអំពីតាពសុចរិតនៃក្រឹត្យនីយ។ វា
បង្ហាញថាវិធីសង្គ្រោះនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺដូចគ្នា។

ឧទាហរណ៍ របស់អ័ប្រាហាំដែល ប៉ុលបានបង្ហាញចេញមកពីលោកុប្បត្តិជំពូកទីប្រាំ។ អ័ប្រាហាំ
ដែលត្រូវបានហៅឱ្យចូលទៅស្រុកកាណាសមិនត្រូវបានគេអនុញ្ញាតទេ ដោយសារការងាររបស់គា
ត់។ វាពិតជាសំខាន់ដែលគាត់ជឿលើព្រះ។ ដោយសារជំនឿនេះបរិសុទ្ធនិងស្មោះត្រង់ដូច្នេះពួក
គេត្រូវបានបង្ហាញពីរបៀបជាច្រើន។ ព្រះបន្ទូលនៃការបើកសម្តែងដែលព្រះបានបើកសម្តែងដំបូង
ដល់អ័ប្រាហាំត្រូវបានសរសេរនៅលោកុប្បត្តិ ១២: ១-៣ ឥឡូវនេះព្រះ អម្ចាស់មានបន្ទូលមក
កាន់លោកអាប់រ៉ាមថា៖ «ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនឹងអាប់រ៉ាមថា ចូរឯងចេញពីស្រុក ពី

ញាតិសន្តាន និងពីផ្ទះខ្ញុំពុកឯង ទៅនៅឯស្រុកដែលអញនឹងបង្ហាញឯងចុះ ។ អញនឹងបង្កើតនគរ ១យ៉ាងធំពីឯង អញនឹងឲ្យពរដល់ឯង ទាំងលើកឈ្មោះឯងធំផង ឯងនឹងបានធ្វើជាទីបញ្ចេញពរ ដល់មនុស្សទាំងឡាយ ។ អញនឹងឲ្យពរដល់អស់អ្នកណាដែលឲ្យពរដល់ឯង ហើយនឹងដាក់បណ្តា សាដល់អស់អ្នកណាដែលផ្តាសាឯង គ្រប់ទាំងគ្រូនៅផែនដីនឹងបានពរដោយសារឯង ។

ហើយការសន្យានេះត្រូវបានលាតត្រដាងនៅលោកុប្បត្តិ ១៥:៤ យ៉ាងច្បាស់។ នោះគឺដើម្បី ក្លាយជានគរធំមួយដំបូងគាត់ត្រូវការកូនចៅរបស់គាត់ដែលអាចឆ្លាប់ទំនាក់ទំនងជាមួយគាត់។ ដូច្នេះព្រះចង់សម្រេចគោលបំណងតាមរយៈពូជរបស់អ័ប្រាហាំ។ គាត់គឺជានិមិត្តរូបនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលនឹងត្រូវបើកបង្ហាញនាពេលអនាគត។ អាប្រាហាំក៏ត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿ ចំពោះអនាគតព្រះគ្រីស្ទដែរ។ លោកុប្បត្តិ ១៥: ៦ និយាយថា “នៅទីនេះវាត្រូវបានបង្ហាញថា” ជឿលើព្រះយេស៊ូវ។ ដែលមានន័យថាជឿលើការសន្យារបស់ទ្រង់។ ខ្លឹមសារនៃការសន្យានេះគឺ ជាព្រះគ្រីស្ទ។ ទោះបីជាលោកុប្បត្តិមិនបានបង្ហាញពីពាក្យព្រះគ្រីស្ទដូចដែលយើងគិតពីប្រវត្តិសា ស្ត្រប្រោសលោះអាប្រាហាំក៏ជឿលើដំណឹងល្អដើមដំបូងដើម្បីទទួលបានការរាប់ជាសុចរិតចេញពី ព្រះ។

ជំនឿរបស់ដាវីឌ - ការពិតនេះត្រូវបានបង្ហាញក្នុងករណីស្តេចដាវីឌម្តងទៀត។ ទីបង្គោលរបស់ ប៉ូលថាដាវីឌក៏ត្រូវបានទទួលការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿហើយទទួលបានសុតមង្គលក្នុង ដំណឹងល្អដូចអ័ប្រាហាំ នៅក្នុងទំនុកជំរើង ៣២: ៥-៨ បាននិយាយ។

នេះគឺជារូបភាព ដែលជាព្រះពរនៅចំពោះព្រះតាមរយៈការទទួលបាននាពសុចរិតដោយជំនឿ។
(២) ការរាប់ជាសុចរិតរបស់វ៉ាហាបគឺចេញពីការកាត់ស្បែក។ (៥: ៩-១២)

ប៉ុលពតស្ងប់អំពីគោលលទ្ធិនៃ“ ការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿ” ជាមួយនឹងការកាត់ស្បែក។ តើការ
កាត់ស្បែកដែលគាត់ទទួលបានមានន័យដូចម្តេច? ប្រសិនបើអាប្រាហាំមិនទទួលបានការរាប់ជា
សុចរិត ហេតុអ្វីបានជាពិធីនេះអនុញ្ញាតឱ្យគាត់ធ្វើ? ខ ១១ នឹងឲ្យចម្លើយ។

“ហើយលោកបានទទួលពិធីកាត់ស្បែកនេះ ទុកជាទីសំគាល់ ជាត្រាដែលសេចក្តីសុចរិត ដែលមក
ដោយសេចក្តីជំនឿនោះឯង គឺជាសេចក្តីជំនឿ ដែលលោកមាន ពីការលមិនទាន់កាត់ស្បែកនៅ
ឡើយ ដើម្បីឲ្យបានធ្វើជាខ្ញុំពុក ដល់អស់អ្នកដែលជឿ ឥតកាត់ស្បែកផង ប្រយោជន៍ឲ្យបានរាប់
សេចក្តីសុចរិតនេះដល់អ្នកទាំងនោះ(រ៉ូម ៨:១១)

តាមរយៈអាកប្បកិរិយារបស់ប៉ុលដែលបានចាត់ទុកព្រឹត្តិការណ៍ របស់អំប្រាហាំប្រកបដោយអត្ថ
ន័យយើងគួរតែយល់ថាសញ្ញាចាស់មិនមែនជារឿងសាមញ្ញទេប៉ុន្តែជាមូលដ្ឋាននៃការបើកសំដែង
និងជាគ្រាប់ពូជនៃការបើកសំដែងដើម្បីធ្វើការបើកសំដែងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

ការចាប់ផ្តើមការកាត់ស្បែករបស់អំប្រាហាំចេញមកពីលោកបុគ្គលិក ១៧។ នេះគឺជាបទបញ្ជា
ដែលបញ្ជាក់ថាវិធីដែលឈានទៅដល់នាពសុចរិតរបស់ព្រះគឺត្រូវធ្វើដោយសេចក្តីជំនឿនិងធានា
នូវសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿតាមរយៈការកាត់ស្បែក។ ពិធីនេះធ្វើឱ្យយើងមានការធានាជា
សាធារណៈអំពីការរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿ។

សរុបសេចក្តីមកជនជាតិយូដានិងសាសន៍ដទៃដែលមិនកាត់ស្បែកនិងអ្នកដែលកាត់ស្បែកម្នា
ក់ៗមិនបានទទួលសេចក្តីសុចរិតទេប៉ុន្តែដោយសារការជឿលើសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។

(៣) ការរាប់ជាសុចរិតរបស់អំប្រាហាំមិនបានកើតឡើងដោយការរក្សាបញ្ញត្តិទេ ។ (៨:១៣-
១៧) បន្ទាប់មកតើបញ្ញត្តិជាអ្វី? ខ ១៥ បាននិយាយ“ ។ វាមានន័យថានៅក្នុងពិភពលោកគ្មាន

នរណាម្នាក់អាចសម្រេចបាននូវតាមសុចរិតនៃបញ្ញាត្តិឡើយ។ តាមពិតបញ្ញាត្តិដែលត្រូវបាន
បង្កើតឡើងជារបៀបនៃឯកសារដែលបានផ្តល់ឱ្យក្នុងនាមជាគ្រូបង្រៀននៅសាលាដើម្បីធ្វើឱ្យ
មនុស្សទាំងអស់ជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកដែលរក្សាបញ្ញាត្តិដោយស្មោះត្រង់មិនអាចទទួលបាននូវ
តាមសុចរិតទេ ក៏មិនមែនដោយការរក្សាតាមច្បាប់បញ្ញាត្តិនោះទេ ប៉ុន្តែដោយរកឃើញតាមមិន
អាចទៅរួចរបស់គេហើយទាក់ទងទៅនឹងដំណឹងល្អដែលច្បាប់បញ្ញាត្តិបានចង្អុលបង្ហាញ។ ទីបំផុត
ពួកគេត្រូវតែធ្វើតាមច្បាប់បញ្ញាត្តិនៃការរាប់ជាសុចរិតរបស់អំប្រាហាំ ក្នុងន័យនេះអាប្រាហាំគឺជាបុព្វ
បុរសនៃអ្នកជឿទាំងអស់នៅចំពោះព្រះ។ (លោកុយ្យត្តិ ៧:១៥)

(៤) ជំនឿរបស់អំប្រាហាំគឺជាគំរូរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ (៤: ១៧-២៥) ដូច្នេះតើជំនឿដែលយើង
ទទួលស្គាល់ថាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះមានចរិតលក្ខណៈអ្វី? តើជំនឿគ្មានខ្លឹមសារទេឬព្រោះ
ថាវាត្រូវបានបង្ហាញជារបៀបតាមអារម្មណ៍? ឬតាមរបៀបនៃពេលវេលាដែលវាមានខ្លឹមសារខ្លាំងទេ?
អំប្រាហាំមានលក្ខណៈពិសេសបីយ៉ាងនៃជំនឿ។ (១៧-២២)

១) គាត់ជឿលើព្រះដ៏មានមហិទ្ធិ - ដូចដែលមានចែងទុកថា “ ខ្ញុំបានតាំងអ្នកជាឪពុកនៃប្រជា
ជាតិជាច្រើន” នៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ក្នុងទ្រង់ដែលគាត់ជឿ អ្នកដែលប្រទានជីវិត និង
សេចក្តីស្លាប់ ហើយបានហៅឱ្យមានជីវិត។(១៧) គាត់ជឿថាព្រះមានអំណាចនៃសេចក្តីរស់ឡើង
វិញ (២២) ហើយបង្កើតរបស់ទាំងអស់ចេញមកពីរបស់ដែលគ្មាន។

២) គាត់រង់ចាំការសន្យារបស់ទ្រង់នៅក្នុងស្ថានភាពមួយ ដែលគាត់មិនអាចរង់ចាំបាន។ “
ដោយក្តីសង្ឃឹមគាត់បានជឿ ដោយប្រឆាំងនឹងសេចក្តីសង្ឃឹម” (១៨) គាត់បានឃើញព្រះអម្ចាស់
ហួសពីបច្ចុប្បន្ននេះដែលមិនបានធ្វើតាមអ្វីដែលមើលឃើញជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់។ គាត់

ជឿថាព្រះនឹងធ្វើតាមការសន្យារបស់ទ្រង់ដោយស្មោះត្រង់ដូចដែលទ្រង់បានប្រកាស។ នៅពេលដែលគាត់ចាកចេញពីស្រុកខាងដេ អ៊ីរ គាត់បានធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ថ្វីត្បិតតែគាត់គ្មានតស៊ូតាងដែលមិនអាចមើលឃើញដោយភ្នែករបស់គាត់ក៏ដោយគាត់នៅតែប្រកាន់យកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យតែមួយគត់ នៅពេលគាត់ជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគាត់អាចមានភ្នែកនៃជំនឿ។

៣) គាត់ជឿរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ជំនឿតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ អាចជួយឱ្យក្លាយជាជំនឿរឹងមាំ ពីព្រោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាបន្ទូលដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានជាម្យ៉ាងរហូត។ ដូច្នេះជំនឿដែលអាស្រ័យលើព្រះបន្ទូលនោះប្រាកដជាទទួលបាននូវការសន្យា។ វាមានន័យថា ជំនឿនេះនឹងត្រូវបានទទួលដោយព្រះថាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

ប៉ុលសង់ត់ធ្ងន់ថានៅពេលយើងមានជំនឿដូចគ្នាចំពោះអាប្រាហាំយើងអាចទទួលបានការរាប់ជាសុចរិតដូចគាត់ដែរ។ តើយើងទទួលបានជំនឿនេះយ៉ាងដូចម្តេច? នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការនៅក្នុងយើងជំនឿនេះនឹងកើតមានឡើង។ ថ្ងៃណាមួយ ពេលដែលយើងទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់និងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង នោះនឹងទទួលបានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដ៏មានតម្លៃ។ ព្រោះវាជាជំនឿដូចគ្នាដូចជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំដែរវានឹងត្រូវលូតលាស់ឡើងបន្តិចម្តងៗ ហើយចុងក្រោយវានឹងឆ្ពោះទៅរកការសង្គ្រោះពេញលេញ។ អ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះគឺជីវិតផ្អែកលើសេចក្តីពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលបានបញ្ជូនមកពិភពលោក

ដើម្បីសង្គ្រោះយើងបានសុគតនៅលើពិធីឆ្លងដើម្បីធ្វើឱ្យយើងបានសុចរិតហើយត្រូវបានប្រោស
ឱ្យរស់ឡើងវិញ។

កិច្ចការទី ៥

១. ពិនិត្យឡើងវិញ៖ អានមេរៀនទី ៥ ហើយឆ្លើយនឹងសំណួរខាងក្រោមឱ្យបានត្រឹមត្រូវ

(១) ប្រៀបធៀបតារាសុចរិតនៃដំណឹងល្អនិងតារាសុចរិតនៃបញ្ញត្តិច្បាប់ហើយពន្យល់ពីទំនាក់
ទំនងរបស់វា។

(២) និយាយទីបន្ទាល់ព្រះគម្ពីរទាំងប្រាំពីរតារាសុចរិតនៃដំណឹងល្អ។

(៣) ហេតុអ្វីបានជាអំប្រាហាំនិងដាវីឌទទួលបានសេចក្តីសុចរិត?

២. មើលទុកមុន៖

(១) ខចងចាំ៖ រ៉ូម ៨: ៥-៨ រ៉ូម ៨: ២០-២១ រ៉ូម ៨: ២៥

(២) នៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់យើងនឹងសិក្សាអំពីការរាប់ជាសុចរិតនៅចំណុចកណ្តាលនៃរ៉ូមជំពូក ៥
ជាបន្តបន្ទាប់។ អានអត្ថបទហើយឆ្លើយនូវអ្វីដែលអ្នកយល់។

រ៉ូម ៥: ១-១១

១. សរសេរចុះនូវលំដាប់នៃការរាប់ជាសុចរិតដែលទទួលបានដោយសេចក្តីជំនឿ។ (ការស្លាប់នៅ
ក្នុងព្រះគ្រីស្ទនិងជីវិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ) តើមួយណាដែលទាក់ទងទៅនឹងតម្រូវការផ្នែកបញ្ញត្តិ
ច្បាប់របស់ព្រះ? តើអ្នករស់នៅក្នុងពិភពលោកដោយរបៀបណា? ២. តើអ្វីជាការបីយ៉ាងដែល
យើងគួររីករាយជាមួយ? តើអ្វីដែលគួរឱ្យរីករាយនាពេលថ្មីៗនេះ? តើលទ្ធផលជាអ្វី?

៣. និយាយពីលទ្ធផលនៃការរងទុក្ខនិងលទ្ធផលរបស់វា?

៤. ប្រៀបធៀបអតីតកាលរបស់គ្រីស្ទបរិស័យនាពេលបច្ចុប្បន្ននិងអនាគត? (៩-១១)

៥. តើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះពិភពលោកដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបាន មានទំនាក់ទំនងអ្វី?

៦. តើទំនាក់ទំនងគ្រីស្ទបរិស័យចំពោះ ខ ៦-៧ មានទំនាក់ទំនងអ្វី?

៧ តើយើងត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់យ៉ាងដូចម្តេច?

រ៉ូម ៥: ១២-២១

១. តើយើងត្រូវអ្វីខ្លះអំពីអំពើបាបនិងសេចក្តីស្លាប់? តើអំពើបាបដំបូងគឺជាអ្វី?

២. ប្រៀបធៀបការដឹកនាំរបស់មនុស្ស អាដាមនៃការងាររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

៣. តើអ្វីទៅជាព្រះគុណដោយគ្មានការបង់ថ្លៃ?

៤. តើលទ្ធផលនៃអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃនិងព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាអ្វី?

៥. តើបញ្ញត្តិច្បាប់តម្រូវឱ្យមានបាបអ្វី? (១៣, ២៩, ៣: ១៩-២០)

៦. តើអំណាចរបស់ព្រះ មានអំណាចជាងអំណាចនៃអំពើបាបប៉ុន្មាន?

៧ តើយើងអាចចូលទៅជិតកន្លែងនៃជីវិត ដែលចេញពីកន្លែងនៃការស្លាប់យ៉ាងដូចម្តេច?

មេរៀនទី ៦

ផលនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ

រ៉ូម ៩: ១-២១

“ដើម្បីឲ្យព្រះគុណបានសោយរាជ្យ ដោយសារសេចក្តីសុចរិត សំរាប់ជាជីវិតអស់កល្បជាដាច់ខាត
ដោយឆ្លុះបញ្ចាំងស្តីពីស្នាដៃព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ដូចជាបាបបានសោយរាជ្យ ឲ្យត្រូវស្លាប់
ពីដើមនោះដែរ។ ” (រ៉ូម ៩:២១)

មេរៀនទី ៦ ផលផ្លែនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ

មេរៀនទី ៦ ទស្សនៈគំនិត

១. ការពិតនៃរូបភាពនៅខាងស្តាំ គឺព្រះគ្រីស្ទដែលជាក្បាលនៃមនុស្សថ្មីបាននាំមកនូវផលផ្លែនៃការរាប់ជាសុចរិត

១) ផ្លែឈើដំបូងនៅខាងឆ្វេងព្រះនៅលើឈើឆ្កាង - យើងត្រូវបាននាំឱ្យមានសន្តិភាពជាមួយព្រះ។

២) ផ្លែឈើទី ២ នៅខាងស្តាំ - យើងរីករាយក្នុងគ្រាចំណូលដើម្បីទទួលបានក្តីសង្ឃឹម។

៣) ផ្លែឈើនៅខាងឆ្វេង - យើងទទួលបានការធានានៃការប្រកួតប្រជែងសេចក្តីសង្គ្រោះ។

២. ផ្លូវនិងថ្ម ដែលជារូបខាងឆ្វេងគឺជាផលផ្លែដែលមានប្រាបដែលជាក្បាលនៃមនុស្សចាស់បាននាំមក។

៣. មកដំបូង - គ្រីស្ទបរិស័យដែលមានរាជ្យក្នុងជីវិតដ៏នៅអស់កល្បនិងមនុស្សមានប្រាបដែលគ្រប់គ្រងដោយសេចក្តីស្ងាប។

៤. ឈើឆ្កាង- លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យតែមួយគត់នៃការរាប់ជាសុចរិតគឺការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

មេរៀនទី ៦

ផលនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ

១. អត្ថបទ៖ រ៉ូម ៥: ២១-២១

២. ខគម្ពីរសំខាន់៖ “ដើម្បីឲ្យព្រះគុណប្រាកដសោយរាជ្យ ដោយសារសេចក្តីសុចរិត សំរាប់ជាជីវិត អស់កល្បជាដាច់ខាត ដោយស្តីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ដូចជាប្រាកដសោយ រាជ្យ ឲ្យត្រូវស្លាប់ពីដើមនោះដែរ។” (រ៉ូម ៥:២១)

៣. ការសង្ខេបគំនិត

បន្ទាប់ពីប៉ុល ប្រាសបញ្ចប់ការរៀបចំរបស់គាត់ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនៅក្នុង ដំណឹងល្អគាត់បាននិយាយពីនិយមន័យនៃដំណឹងល្អនៅផ្នែកទីមួយ (១: ១-៧) មិនយូរប៉ុន្មាន គាត់បានព្យាយាមឈានដល់ដំណឹងល្អដោយបង្ហាញថា “មនុស្សទាំងអស់បានកំណត់ នៅក្រោម សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ” (១: ១៦-១៧) ហើយពន្យល់យ៉ាងស៊ីជម្រៅ។ រ៉ូម ៣:២៣ “ពីព្រោះត្រង់ គ្នាបានធ្វើបាប ហើយខ្វះមិនដល់សិរីល្អនៃព្រះ ” គឺជាសេចក្តីសង្ខេបនៃរ៉ូម ៣: ២១-៥: ២១ (គោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិត) ។

និយាយដោយសាមញ្ញនៅពេលដែលយើងបែងចែកគោលលទ្ធិនៃការរាប់ជាសុចរិត ជាពីរផ្នែក នៅក្នុងផ្នែកទីមួយ យើងគិតថាអ្វីដែលជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ នៅផ្នែកចុងក្រោយ (រ៉ូម ៥: ១- ២១) យើងពិនិត្យឡើងវិញនូវផលនិងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការរាប់ជាសុចរិត។ មេរៀននេះបង្ហាញ

តាមខ្លឹមសារ ១. តើអ្វីជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ? (៣: ២១-៣១) ២. គំរូនៃការរាប់ជាសុចរិត
របស់អាប្រាហាំ (៤: ១-២៥) ។

៤. ការបង្ហាញ៖

ជាដំបូងសូមគិតអំពីមេរៀនចុងក្រោយចូរយើងសិក្សាមេរៀននេះ។ នៅមេរៀនចុងក្រោយយើង
បានរៀន “គោលការណ៍នៃការសង្គ្រោះដោយជំនឿ” តាមរយៈករណីរបស់អ័ប្រាហាំនិងដាវីឌ។
សេចក្តីពិតនេះត្រូវបានសង្ខេបដូចម្តេច ៥: ១ ថា “ដូច្នេះ ដែលយើងរាល់គ្នាបានរាប់ជាសុចរិត
ដោយការជឿ នោះឈ្មោះថាយើងបានមេត្រីនឹងព្រះ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់
នៃយើងរាល់គ្នាហើយ។ ” ។

១. ផលនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ

(១) យើងមានសន្តិភាពជាមួយព្រះ។ (៥: ១)

“ដូច្នេះ ដែលយើងរាល់គ្នាបានរាប់ជាសុចរិត ដោយការជឿ នោះឈ្មោះថាយើងបានមេត្រីនឹង
ព្រះ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នាហើយ” ។

ការដាស់តឿននេះបង្ហាញពីឯកសិទ្ធិដំបូងដែលគ្រីស្ទបរិស័ទគួរទទួលបាន។ អ្នកដែលស្ថិតនៅ
ក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាសត្រូវប្រឆាំងនឹងសេចក្តីល្អ។ (រ៉ូម ៨: ៧) ប៉ុន្តែគ្រីស្ទបរិ
ស័ទដែលបានសង្គ្រោះដោយសារសេចក្តីជំនឿចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដែលត្រូវបាន
បង្ហាញនៅក្នុងដំណឹងល្អនឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរទំនាក់ទំនងទៅក្នុងសន្តិភាព។ នេះមិនមែនមកពីគុណ
សម្បត្តិរបស់គាត់ទេប៉ុន្តែដោយស្មារតីដែលអ្នកផ្សព្វផ្សាយពីព្រះគ្រីស្ទ។

ត្រីស្នូបវិស័ទ្ធ អាចទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះដោយអាស្រ័យលើគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះត្រីស្នូក្នុងការជួបជាមួយទ្រង់នឹងដោយសន្តិភាព។ អ្នកណាជឿលើព្រះត្រីស្នូជាម្ចាស់របស់គេអាចចូលទៅជិតព្រះដែលគង់នៅក្នុងសិរីល្អនៃទីបរិសុទ្ធ។ នេះជាឯកសិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យ! វាមានន័យថា ភាពជាសង្ឃដែលអាសាមាញ់បង់ត្រូវបានស្តារឡើងវិញ។ ត្រីស្នូបវិស័ទ្ធដែលបានក្លាយជាសង្ឃនៅក្នុងព្រះត្រីស្នូត្រូវថ្វាយបង្គំទៅពោះព្រះជាម្ចាស់រហូត ទោះបីជាគាត់មានអារម្មណ៍ថាមានភាពទន់ខ្សោយក៏ដោយ។ អ្នកដែលទទួលយកព្រះត្រីស្នូជាព្រះអម្ចាស់របស់គាត់ ហើយប្រសិនបើគាត់មើលទៅព្រះអម្ចាស់ដោយភាពល្ងង់ខ្លៅខាងវិញ្ញាណគាត់នោះនឹងជួបប្រទះនូវសន្តិភាពដែលព្រះបានផ្សំបង្កើន។ ថ្វីត្បិតតែជីវិតរបស់យើងធ្លាក់ចុះរាប់រយឆ្នាំក៏ដោយប៉ុន្តែបើយើងពឹងផ្អែកលើព្រះគុណ របស់ទ្រង់ហើយទៅរកទ្រង់ឆ្ងាចៗនោះយើងនឹងរីករាយជាមួយសន្តិភាពដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

(២) យើងទទួលបានសេចក្តីរីករាយយ៉ាងពេញលេញ។ (៥: ២-៨)

ការរាប់ជាសុចរិតតាមរយៈព្រះត្រីស្នូគឺដូចជាគ្រាប់ពូជដែលមានអំណាចរស់។ ដូច្នេះអ្នកដែលជឿលើព្រះត្រីស្នូនឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរទៅជាអ្នកដែលសង្ឃឹមលើព្រះអម្ចាស់។ ក្តីសង្ឃឹមដ៏អស់កល្បនេះគឺអស់កល្បជាសិទ្ធិផ្ទុយពីក្តីសង្ឃឹមបណ្តោះអាសន្ននៅលោកិយ។ ដូច្នេះពេត្រុសគិតថាជាក្តីសង្ឃឹមរបស់ដែលមានតែត្រីស្នូបវិស័យប៉ុណ្ណោះដែលអាចរីករាយបាន។ (ពេត្រុសទី១ ១: ៣)

“សូមសរសើរដល់ព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតានៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ដែលទ្រង់បានបង្កើតយើងឡើងជាថ្មី តាមសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏ធំរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យយើងរាល់គ្នាបានសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏រស់ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ទ្រង់រស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ”

នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងប៉ុលប្រាសនិយាយថាចរិតនៃក្តីសង្ឃឹមគឺរីករាយជាមួយវាក្នុងពេលរង
ទុក្ខ។ (២) គ្រីស្ទបរិស័ទដែលបានចូលមកជំនួសកន្លែងសុចរិតរបស់ព្រះអាចចូលរួមក្នុងសិរីល្អ
របស់ព្រះដែលពិតពេលកមិនអាចផ្តល់ឱ្យបាន។ (យ៉ូហាន ១៤:២៧) ដោយសារក្តីសង្ឃឹមនេះ
មានឬសគល់នៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំធេងរបស់ព្រះហើយបង្កើតផ្កានិងផ្លែ វាមានច្រើនក្រៃ
លែងនឹងអស់កល្បជាតិច្នោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ ក្តីសង្ឃឹមនេះគឺជាផ្លែផ្ការបស់
មនុស្សទាំងមូល ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាអ្នកធ្វើការនោះ។ (៥)

ហើយក្តីសង្ឃឹមនេះគឺមានច្រើនតាមរយៈការរងទុក្ខនៅក្នុងពិភពលោក។ នៅពេលដែលជំនឿ
ត្រូវបានធំធេងឡើងនឹងមានភាពរឹងមាំក្តីសង្ឃឹមក៏កាន់តែសំបូររំបែបនឹងច្បាស់ជាងនេះទៅទៀតក្តី
សង្ឃឹមដែលទទួលបានចំពោះសេចក្តីជំនឿធ្វើឱ្យមានក្តីសង្ឃឹមច្រើនដូចជាក្រុមហ៊ុន ដែលសម្រាប់
ហ្វឹកហាត់ទុក្ខលំបាកនឹងស្តីទៅហ្វឹកហាត់ក្តីសង្ឃឹម។ (៣-៤)

(៣) យើងទទួលបានការធានាដើម្បីទទួលបានការសង្គ្រោះពេញលេញ។ (៥: ៩-១១)
ទីបំផុតការរាប់ជាសុចរិតធ្វើឱ្យគ្រីស្ទបរិស័ទយល់នៅក្នុងជីវិតដែលមានការធានាអះអាងច្បាស់លា
ស់។ វាមានន័យថាយើងអាចរីករាយជាមួយនឹងព្រះគុណពិតប្រាកដដែលបានសង្គ្រោះទាំងស្រុង
ពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ ប៉ុលប្រាសពន្យល់ការបែងចែកពីរនៃប្រសិទ្ធភាពនៃការសុគតនិងការ
រស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីដាស់តឿនការលូតលាស់របស់ពួកគេឆ្ពោះទៅរកការលូតលាស់
ពេញលេញ។

“ដ្បិតកាលយើងជាខ្មាំងសត្រូវ បើយើងបានជាមេត្រីនឹងព្រះវិញ្ញាណហើយ ដោយព្រះរាជបុត្រា ទ្រង់សុគត ដូច្នេះ ដែលយើងបាន ជាមេត្រីហើយ នោះប្រាកដជាយើងនឹងបានសង្គ្រោះជាមិន ខានលើសទៅទៀត ដោយទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ” (រ៉ូម ៩:១០) ។

នៅទីនេះយើងឃើញថាការសុគតរបស់ទ្រង់គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនិងការរស់ឡើង វិញរបស់ទ្រង់ជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលបង្កើតផលនៅលើគ្រឹះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធ អាចមានជីវិតរស់ឡើងវិញដោយពឹងផ្អែកលើការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ហើយទ្រង់មាន មូលដ្ឋានគ្រឹះដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់យើងដើម្បីឈានទៅរកកន្លែងជ័យជំនះជាក់ស្តែង ។ ដូច្នេះអ្នកជឿដែលមកដល់ការរាប់ជាសុចរិតមានការធានាដែលអាចទៅដល់ការសង្គ្រោះ ពេញលេញពោលគឺការសង្គ្រោះដោយគ្មានការប្រមាថនិងមើលងាយ ថ្វីត្បិតតែយើងត្រូវបានធ្លាក់ ចុះបណ្តោះអាសន្នក៏ដោយ ប៉ុន្តែមិនមែនជាអ្វីរហូតទេ។ ប្រសិនបើយើងឈរយ៉ាងរឹងមាំនៅលើ គ្រឹះមួយនឹងទទួលសង្គ្រោះខាងវិញ្ញាណយើងប្រាកដជានឹងយកឈ្នះពួកគេបាន។

២. លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការរាប់ជាសុចរិត (៥: ១២-២១)

ប៉ុលនៅទីនេះប្រៀបធៀបអាដាមនិងព្រះគ្រីស្ទហើយព្យាយាមបង្ហាញពីជីវិតដ៏មានឥទ្ធិពលថាការ រាប់ជាសុចរិត គឺជាគ្រឹះដ៏រឹងមាំនៃផ្ទះជំនឿ។ គោលលទ្ធិនៃគ្រីស្ទប៉ុល តែងតែផ្ទុយពីអ័ដាមនិងព្រះ គ្រីស្ទដើម្បីពន្យល់ពីការប្រោសលោះ។ ដូច្នេះជាការឈ្នះដែលយើងអរូបចម្លើយពិតជាដូចដ្បិតក្រោមខាង ក្រោម។

អាដាមទី ២	ក្បាល	ការវិសតាំង	លទ្ធផល	ដំណើរការនៃការ បោះឆ្នោត	ប្រសិទ្ធភាព	ចុងក្រោយ
អាដាម	ក្បាល នៃ មនុស្ស ទាំង អស់	ការមិនស្តាប់ បង្គាប់ ៥: ១២, ១៨	អ្នកមានប្លាប ទាំងអស់ ៥: ១២, ១៩	បានតែមួយបាន ជះឥទ្ធិពលដល់ មនុស្សជាច្រើន	រាជ្យនៃសេចក្តី ស្លាប់ (៥:១៣- ១៨, ២១)	ការកាត់ ទោសអស់ កល្ប
ព្រះគ្រីស្ទ	ក្បាល នៃ មនុស្ស ថ្មី	ការស្តាប់បង្គាប់ ៥:១៨- ១៩	មនុស្សសុចរិត ជាច្រើន ៥:១៦	អំពើបាបជាច្រើន បានប្តូរទៅជា សេចក្តីសុចរិត	រាជ្យនៃជីវិត (៥:១៨- ១៧, ២១)	ជីវិតអស់ កល្ប

(១) ចំណុចស្រដៀងគ្នារវាងអាដាមនិងព្រះគ្រីស្ទ

«ប៉ុន្តែចាប់តាំងពីលោកអ័ដាម ដរាបដល់លោកម៉ូសេ នោះសេចក្តីស្លាប់បានសោយរាជ្យ លើទាំង ពួកអ្នកដែលធ្វើបាប មិនមែនដូចជាអំពើរំលងរបស់លោកអ័ដាមផង ដែលលោកជាគំរូព្រះអង្គ ដែលត្រូវយាងមក» (១៤)

វាមានន័យថាអាដាមគឺជាគំរូរាងរបស់មនុស្សទាំងអស់ និងជាក្បាលដែលព្រះបានត្រាស់ហៅ ជាមនុស្សដំបូង។ ដូច្នេះមនុស្សដែលស្ថិតនៅក្រោមអំពើបាបជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រភេទនៃអំពើបាប ទោះបីជាពួកគេមិនបានធ្វើបាបដូចគ្នាក៏ដោយ។ មនុស្សនោះមិនមែនជាមនុស្សមានបាបទេ ដោយសារគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ប៉ុន្តែគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបព្រោះគាត់ជាមនុស្សមានបាប។ ជម្រើសដ៏តូចមួយ គឺអាស្រ័យលើជីវិតនិងការស្លាប់របស់មនុស្សទាំងអស់ពីព្រោះគាត់គឺជាគំរូរាង របស់មនុស្សទាំងអស់។ ដោយសារអំពើបាបរបស់គាត់មនុស្ស ទាំងអស់ស្ថិតនៅក្រោមការផ្ដន្ទា ទោសពីព្រះ។ ដោយការងារទុច្ចរិតរបស់គាត់មនុស្ស មិនបានគេចផុតពីប្រភេទនៃនាពន្ធទុច្ចរិតទេ ប៉ុន្តែការមិនគោរពតាមរបស់គាត់បានជះឥទ្ធិពលដល់មនុស្ស ទាំងអស់ដោយផ្ទាល់។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយការប្រោសលោះព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានចាប់ផ្ដើមតាមបែបនៃសេចក្តីសញ្ញា ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ (៣:១៥) ហើយវាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយអាកប្បកិរិយានិងប្រភេទជាច្រើនទី បំផុតវាត្រូវបានសម្រេចដោយការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទពីព្រោះទ្រង់ត្រូវបានតែងតាំងជាក្បាលនៃ មនុស្សថ្មី។ អ័ដាមគឺជារូបនាមរបស់មនុស្សចាស់ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទគឺជារូបនាមនៃមនុស្សថ្មី។ ក្នុង ន័យនេះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាមនុស្សទី ២ និងជាអាដាមចុងក្រោយ។ ការងារសុចរិតរបស់ មនុស្សទីពីរ ជាការងារនៃការគោរពប្រតិបត្តិ ឱ្យបានផ្លូវប្រោសលោះដល់មនុស្សដែលមានគុណ រឹបត្តិ។ អ្នកណាជឿព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់របស់ខ្លួននឹងដឹងថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះនៅ

ចំណុចនៃការដឹកនាំរបស់មនុស្សឥទ្ធិពលរបស់អាដាមនិងព្រះគ្រីស្ទយូរយ៉ាងរឹងមាំនៅកន្លែងតែមួយ។

(២) ចំណុចខុសគ្នារវាងអាដាមនិងព្រះគ្រីស្ទ

នោះយ៉ាងណាក៏ដោយដំណើរការនៃការងារទាំងពីររបស់អ័ដាមនិងព្រះគ្រីស្ទជាលទ្ធផលត្រូវបានបង្ហាញថាជាភាពខុសគ្នាយ៉ាងសំខាន់។ អំពើបាបរបស់អ័ដាមបានធ្វើឱ្យមនុស្សទាំងអស់ក្លាយជាមនុស្សមានបាបហើយមានច្បាប់នៃការស្លាប់លើពួកគេ ហើយពួកគេបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទណ្ឌកម្មដ៏អស់កល្បជាតិច្ច ប៉ុន្តែដោយការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងការឆ្លងកាត់ឈឺឆ្កាង គ្រីស្ទបរិស័ទក្លាយជាមនុស្សសុចរិត ហើយពួកគេនឹងចូលទៅក្នុងពិភពអស់កល្ប ដែលជីវិតអស់កល្បគ្រប់គ្រងលើពួកគេ។

ដូចការពិតនេះដែរ ប្រសិទ្ធភាពនៃការងាររបស់ព្រះគ្រីស្ទបាននាំមកនូវប្រសិទ្ធភាពខ្លាំងជាងកិច្ចការរបស់អ័ដាម ឧទាហរណ៍ប្រសិនបើអំណាចនៃអំណាចបាបរបស់អ័ដាមបានធ្វើឱ្យមានការបំផ្លាញទាំងស្រុងនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល ដូចជានុយក្លេអ៊ែរផ្ទុះនោះប្រសិទ្ធភាពនៃការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើឱ្យពួកគេរលត្រឡប់ទៅរកស្ថានភាពប្រសើរជាងស្ថានភាពដើមវិញ។ មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការស្លាប់ដោយសារអំពើបាបរបស់អាដាម តែដោយការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទពួកគេត្រូវបានស្តារឡើងវិញទៅជាស្ថានភាពដើមរបស់អាដាម ពោលគឺភាពដែលពួកគេស្រឡាញ់តែព្រះគោរពតាមឆន្ទៈរបស់ទ្រង់និងចូលរួមក្នុងសិរីល្អរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះក្នុងនាមជាគ្រីស្ទបរិស័ទទទួលបានការរាប់ជាសុចរិត ដូច្នេះគាត់ត្រូវតែទទួលខុសត្រូវ

ដើម្បីយកឈ្នះអំពីបាបទាំងអស់ហើយរស់នៅដោយមានព្រះគុណដ៏ខ្លាំងក្លា។ នេះគ្រាន់តែជា
ប្រធានបទសំខាន់ដែលប៉ុលប្រាសនិយាយនៅទីនេះ។

ដើម្បីឲ្យព្រះគុណប្រាសសោយរាជ្យ ដោយសារសេចក្តីសុចរិត សំរាប់ជាជីវិតអស់កល្បជាតិ
ដោយនូវព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ដូចជាប្រាសសោយរាជ្យ ឲ្យត្រូវស្លាប់
ពីដើមនោះដែរ” (រ៉ូម ៥:២១)

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

យើងបានពិភាក្សាលើការរាប់ជាសុចរិតដែលយើងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿតាម
រយៈពេលវេលា។ យើងពិតជាសង្គ្រោះនឹងទទួលបានដោយជំនឿ (*soli fidei*) ហើយការរាប់ជា
សុចរិតគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះចម្បងដើម្បីរីករាយនឹងជីវិតអស់កល្បជាតិ ទោះបីជាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ
យើងភ្លាមៗក៏ដោយ។ ឥឡូវនេះយើងគួរតែចាត់ទុកគោលបំណងជាក់ស្តែងដែលថាការសង្គ្រោះ
របស់យើងដែលបានចាប់ផ្តើមដោយការរាប់ជាសុចរិតនឹងមកដល់ទីនេះ។ យើងគួរតែកុំភ្លេចថា
ដំណឹងល្អដែលជាកត្តាមានប្រយោជន៍ដែលជាអំណាចរួមបញ្ចូលតាមជាក់ស្តែងនាពេលអនាគត។

កិច្ចការទី ៦

១. ពិនិត្យឡើងវិញ៖ អានមេរៀនទី ៦ ហើយផ្តល់ចម្លើយត្រឹមត្រូវ៖

(១) តើអ្វីជាផលផ្លែប៉ៃនៃការរាប់ជាសុចរិត?

(២) តើអ្វីជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការរាប់ជាសុចរិត?

២. មើលជាមុន៖

(១) ខចងចាំ៖ រ៉ូម ៥:២១ រ៉ូម ៥: ៥ រ៉ូម ៥: ៨

(២) លើកក្រោយយើងនឹងសិក្សាអំពី “ជីវិតរួមរស់គ្រីស្ទបរិស័ទ” ។ ឆ្លើយទៅនឹងសំណួរខាងក្រោមបន្ទាប់ពីអ្នកអានអត្ថបទ។

រ៉ូម ៦: ១-១១

១. តើប្រធានបទនៃផ្នែកនេះគឺជាអ្វី?

២. តើគ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់រូបមានបទពិសោធន៍អ្វីខ្លះជាមួយព្រះគ្រីស្ទ? តើនឹងមានលទ្ធផលអ្វីកើតឡើង?

៣. តើអ្នករីករាយនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងដូចម្តេច?

៤. នៅក្នុងខ ៧-១០ តើគ្រីស្ទបរិស័ទបានដឹងអ្វីខ្លះ?

៥. ក្នុងទស្សនៈនេះតើគ្រីស្ទបរិស័ទដឹងអ្វីខ្លះ?

៦. នៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នកដែលដឹងពីសេចក្តីពិតតើមានចំណុចខុសគ្នាអ្វីខ្លះរវាងអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកចំពោះអំពើបាបនិងការល្អនិងការងាររបស់អ្នក?

រូប ៥: ១២-២១

១. តើប៉ុណ្ណាប្រាកដប្រជានូវប្រយោជន៍ដ៏ម្ល៉ឹងម្ល៉ាញពីទំនាក់ទំនងរវាងបញ្ញាក្តីច្បាប់និងទំនាក់ទំនងគ្រីស្ទាន?

២. តើគ្រីស្ទបរិស័ទអាចយកសេរីភាពចេញពីបញ្ញាក្តីច្បាប់ដោយរបៀបណា?

៣. សូមសង្ខេបចំណុចសំខាន់ៗនៃខ្លឹមសារព័ត៌មាន ១ និងលេខ ២ ។

៤. តើទំនាក់ទំនងអ្វីដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង?

៥. របៀបផ្សេងៗដែលផ្លូវរវាងបច្ចុប្បន្ននិងអតីត។

៦. របៀបផ្សេងៗរវាងផលវិជ្ជមានក្នុង ៦:១០, ១៣, ១៧ និងផលវិជ្ជមាន ១៧ ។

មេរៀនទី ៧

ជីវិតរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ (ញែកជាបរិសុទ្ធ)

រ៉ូម ៦: ១-៧: ២៥

“ដោយដឹងសេចក្តីនេះថា មនុស្សចាស់របស់យើង បានត្រូវឆ្កាងជាមួយនឹងទ្រង់ហើយ ដើម្បីឲ្យគូ
អំពើបាបបានត្រូវសូន្យទៅ ប្រយោជន៍កុំឲ្យយើងនៅបំរើអំពើបាបឡើយ ~ ។ (រ៉ូម ៦: ៦)

ការបង្រៀនទី ៧ ព្រះគ្រីស្ទនិងជីវិតរួមរួមគ្នា (រ៉ូម ៦: ១-៧: ២៥)

មេរៀនទី ៧ ទស្សនៈគំនិត

១. តួលេខសរុប - ជីវិតរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការញែកចេញជាបរិសុទ្ធ

២. មនុស្សម្នាក់ដែលឈរនៅលើឈើឆ្កាងពីរ - ការរួមជាមួយនឹងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទមាន
ន័យថាការស្លាប់នៃអំពើបាបទាំងអស់និងខ្លួនឯងចាស់។

៣. ស្លឹកក្រិក - ការរួមជាមួយការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានន័យថាយើងអាចរស់នៅក្នុង
ជីវិតថ្មី។

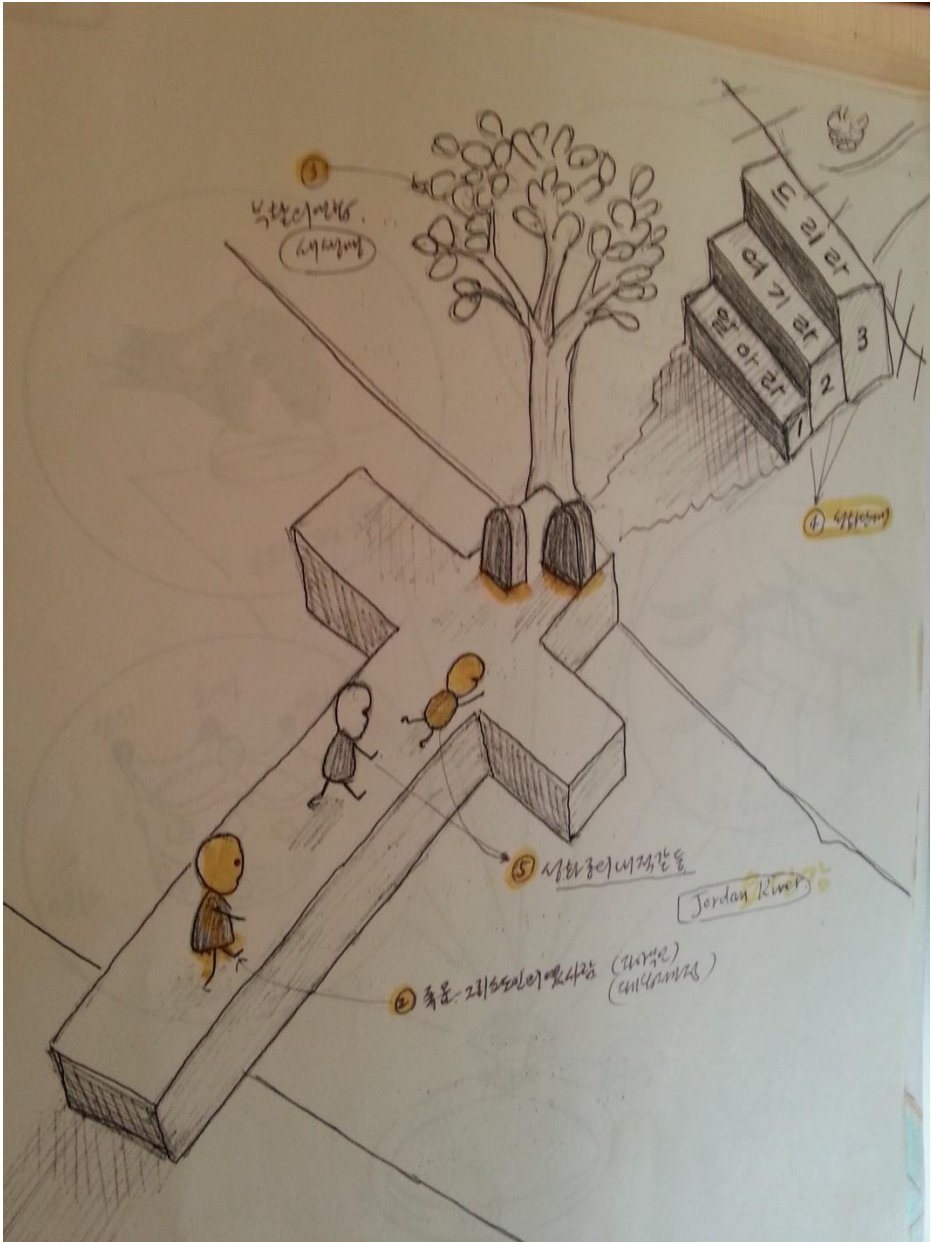
៤- ដំណាក់កាលបី- ជំហានបីដើម្បីចូលទៅក្នុងការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។

(១) ជំហានដំបូង - ដឹងពីគុណសម្បត្តិដែលព្រះគ្រីស្ទបានបំពេញ។

(២) ជំហានទីពីរ - គិតគូរពីសគុណដែលព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេច។

(៣) ជំហានទីបី - ថ្វាយខ្លួនអ្នកឲ្យទៅជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

៥. មនុស្សដែលដើរលើឈើឆ្កាង។ - គ្រីស្ទបរិសុទ្ធមានដំណើរការទទួលរងនូវជម្លោះខាងក្នុង។

មេរៀនទី ៧

ព្រះត្រីស្នូនិងជីវិតរួមគ្នា

១. អត្ថបទ៖ រ៉ូម ៦: ១-៧: ២៥

២. ខគម្ពីរសំខាន់៖ “ដោយដឹងសេចក្តីនេះថា មនុស្សចាស់របស់យើង បានត្រូវឆ្កាងជាមួយនឹងទ្រង់ ហើយ ដើម្បីឲ្យគួរអំពើបាបបានត្រូវសូន្យទៅ ប្រយោជន៍កុំឲ្យយើងនៅបំរើអំពើបាបទៀតឡើយ” (រ៉ូម ៦: ៦)

៣. ការស្ទង់មតិ៖

យើងគិតអំពីការរាប់ជាសុចរិតរបស់បច្ចុប្បន្នមេរៀននេះបង្ហាញពីអ្វីដែលជីវិតរីករាយពិតប្រាកដ (ការញែកចេញជាបរិសុទ្ធ) ដែលត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយការរាប់ជាសុចរិតនិងបញ្ហាជម្លោះឆ្លងឆ្វេងដែលនឹងកើតឡើងនៅក្នុងនោះ។ ដោយសារត្រីស្នូបរិស័ទភាពច្រើនមិនបានដឹងថាជីវិតនៃការរាប់ជាសុចរិតគឺជាសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណពួកគេមិនទទួលបានជ័យជំនះដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងព្រះត្រីស្នូទេ។ ប្រសិនបើពួកគេយល់ការពិតអំពីសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណហើយអនុវត្តវិធីសាស្ត្រនោះពួកគេនឹងទទួលបានជ័យជំនះដ៏អស្ចារ្យ។ ភាពផ្ទុយគ្នាដែលពួកគេមិនស្គាល់វិធីនេះហើយព្យាយាមទទួលបានជីវិតដ៏បរិសុទ្ធដោយខ្លួនឯងបន្ទាប់ពីការរាប់ជាសុចរិតរបស់ពួកគេ ពួកគេនឹងជួបការបរាជ័យនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ ជីវិតត្រីស្នូបរិស័ទដែលត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយជំនឿនឹងទទួលបានស្តេចជ័យជំនះដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៅពេលពួកគេមើលងាយវិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ពួកគេនឹងត្រូវដួលចុះ។ ត្រីស្នូបរិស័ទដែលបានចូលទៅក្នុងទឹកដ៏សុទ្ធជាជាតិការពារ

ត្រូវតែរៀនពីការបដិសេធខ្លួនឯងនិងជីវិតផ្ទុកឈឺឆ្កាងខ្លួនដើម្បីបណ្តេញសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាចង់បាន
ខាងសាច់ឈាម ដូចដែលកុលសម្ព័ន្ធភាពណាសចំនួន ៧ ដែលនៅសល់។
តាមរយៈជំពូកទី ៦ ដំបូងយើងគិតអំពីជីវិតរួមរស់គ្រីស្ទបរិស័ទហើយនៅក្នុងជំពូកទី ៧ យើង
នឹងពិនិត្យមើលឡើងវិញនូវជម្លោះខាងក្នុងនិងដំណោះស្រាយដើម្បីរក្សាជីវិតរួមរស់។

៤. ការបង្ហាញ៖

សេចក្តីសង្គ្រោះរួមបញ្ចូលនូវខ្លឹមសារខាងលើ ការរំដោះចេញពីអំពើបាបដែលជាជីវិតដ៏បរិបូណ៌
បន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះនិងជីវិតដ៏រុងរឿងជាចំណុចកំពូល។ ដូច្នេះប៉ុលមើលឃើញថាសេចក្តី
សង្គ្រោះគឺជាការរួមពេញលេញ ហើយសារធាតុជាជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿគឺជាដំណើរការដើម្បី
ទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះពេញលេញ។ នៅក្នុងរ៉ូមជំពូកទី ៦ គាត់បង្ហាញពីការពិតនៃជីវិតរួមរស់
គ្នាហើយរ៉ូមជំពូកទី ៧ បង្ហាញពីវិធីដើម្បីយកឈ្នះសង្គ្រាមដែលកំពុងស្ថិតក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

១. ជីវិតរួមរស់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ (៦: ១-២៣)

យ៉ូហានជំពូកទី ១៥ បង្ហាញពីទំនាក់ទំនងរវាងព្រះគ្រីស្ទនិងគ្រីស្ទបរិស័ទនៅក្នុងការប្រៀបធៀប
នៃទំនាក់ទំនងនៃដើមទំពាំងប្រាយជូននិងមេករបស់វា។ វាមានន័យថាជីវិតរួមរស់គ្រីស្ទាន
បង្ហាញពីការរួមរស់នៃជីវិតដែលគ្មាននរណាអាចបំផ្លាញបាន។ និយាយម្យ៉ាងទៀតព្រះគ្រីស្ទជា
ប្រភពនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចដែលចូលមកក្នុងគ្រីស្ទបរិស័ទផ្ទាល់ហើយធ្វើឱ្យគាត់មានជីវិត
អស់កល្បជានិច្ច (យ៉ូហាន ៣:១៦) ដើម្បីទទួលបានទំនាក់ទំនងខាងវិញ្ញាណ (យ៉ូហាន ៣:១៦)

២ ដោយសារទំនាក់ទំនងនេះមិនអាចកាត់ផ្តាច់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទព្រះគម្ពីរបានបង្ហាញថាវាជា
ទំនាក់ទំនងរវាងរូបកាយជាផ្នែកនិងទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកគង្វាលនិងច្រមុះ។

(១) ការរួបរួមខាងវិញ្ញាណជាមួយព្រះគ្រីស្ទគឺជាគ្រឹះនៃការញែកចេញជាបរិសុទ្ធ។

គ្រីស្ទបរិសុទ្ធដែលបានចាប់កំណើតជាថ្មីខាងវិញ្ញាណព្យាយាមរស់នៅក្នុងជីវិតដ៏បរិសុទ្ធពីព្រោះ
ពួកគេត្រូវបានហៅចេញពីព្រះ ក្នុងនាមជាអាស្រ័យដ៏រស់។ ដូច្នេះគ្រីស្ទបរិសុទ្ធត្រូវយល់ពីសេចក្តី
ពិតដែលថាពួកគេបានរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទដោយស្មារតី ពីព្រោះចំពោះដឹងឯកតាពន្លឺនេះគឺជា
លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការញែកចេញជាបរិសុទ្ធ។

ការរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទមានអត្ថន័យពីរយ៉ាង។

១) វាមានន័យថាការស្លាប់ចំពោះអំពើបាបនិងការស្លាប់ចំពោះមនុស្សចាស់។

ការរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទជាដំបូងរួមបញ្ចូលការរួបរួមជាមួយនឹងការស្លាប់របស់យើង។ ថ្វីបើ
យើងមិនមានបទពិសោធន៍ដូចគ្នានៅលើឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើភ្នំកាល់រ៉ាវីកាលពី
២០០០ ឆ្នាំមុនក៏ដោយ ព្រះគម្ពីរបានប្រកាសថាអ្នកដែលបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿបាន
ស្លាប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។

“ដូច្នេះ យើងបានត្រូវកប់ជាមួយនឹងទ្រង់ហើយ ដោយទទួលជ្រមុជក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ដើម្បីឲ្យ
យើងបានដើរក្នុងជីវិតបែបថ្មី ដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ ដោយសារសិរិល្អនៃព្រះវរ
បិតាដែរ” ដ្បិតបើយើងបានជាប់ជាមួយនឹងទ្រង់ ក្នុងការដែលជាគំរូពីសេចក្តីសុគតរបស់ទ្រង់
នោះក៏នឹងបានជាប់ក្នុងសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ដែរ។ ~ (រ៉ូម ៦: ៤-៥)

ហើយគ្រីស្ទបរិស័ទដែលប្រមូលជាមួយព្រះគ្រីស្ទមានន័យថាមនុស្សចាស់របស់គាត់ត្រូវបាន
ឆ្កាងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។

“ដោយដឹងសេចក្តីនេះថា មនុស្សចាស់របស់យើង បានត្រូវឆ្កាងជាមួយនឹងទ្រង់ហើយ ដើម្បីឲ្យ
អំពើបាបបានត្រូវសូន្យទៅ ប្រយោជន៍កុំឲ្យយើងនៅបំរើអំពើបាបឡើយ” (រ៉ូម ៦: ៦)

“ហើយអស់អ្នកដែលជាប់រស់ជាប់ព្រះគ្រីស្ទ នោះបានឆ្កាងសាច់ឈាមហើយ ព្រមទាំងសេចក្តី
រំជួល និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាទាំងប៉ុន្មានផង” (កាឡាទី ៥: ២៤)

នេះគឺជាហេតុផលដែលគ្រីស្ទបរិស័ទគួរទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក។ ការសន្យានេះគឺជាការ
ប្រកាសជាសាធារណៈនូវព្រឹត្តិការណ៍ដែលរាល់អំពើបាបនៃអតីតកាលបច្ចុប្បន្ននិងអនាគតរបស់
យើងត្រូវបានសម្អាតហើយបំបាត់ប្រាថ្នាបាបរបស់យើងត្រូវបានដកចេញជាចាំបាច់។

២) ហើយការប្រមូលជាមួយការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានន័យថាចូលរួមក្នុងជីវិតថ្មី។
(ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច)

ប្រសិនបើការប្រមូលជាមួយមរណភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាផ្នែកអវិជ្ជមានការប្រមូលជាមួយការរស់
ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាផ្នែកវិជ្ជមាន នោះពួកគេមិនអាចបំបែកការស្លាប់និងការរស់ឡើងវិញ
របស់ទ្រង់បានឡើយ។ បន្ទាប់មកហេតុផលប៉ុណ្ណោះ បានពន្យល់ពីគោលបំណងដាច់ដោយឡែក
ដែលដើម្បីបង្ហាញពីភាពសំបូរបែបនៃការប្រមូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ថ្វីត្បិតតែយើងមិនបានទៅកន្លែង
ដែលបានរស់ឡើងវិញហើយមិនបានឃើញព្រឹត្តិការណ៍ដោយផ្ទាល់ក៏ដោយព្រះគម្ពីរបានប្រកាស
ថាគ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់រូបត្រូវបានផ្លាស់ទៅក្នុងជីវិតចេញពីការស្លាប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។

"ដូច្នេះ យើងបានត្រូវរកបំណងមួយនឹងទ្រង់ហើយ ដោយទទួលជ្រមុជក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ដើម្បីឲ្យយើង បានដើរក្នុងជីវិតបែបថ្មី ដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ ដោយសារសិរីល្អនៃព្រះវរបិតា ដែរ" (រ៉ូម ៦: ៤ ខ)

"ប៉ុន្តែ ព្រះដែលទ្រង់មានសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏លើសលប់ ដោយព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ជា ខ្លាំង ដែលទ្រង់មានដល់យើងរាល់គ្នា^៥ ក្នុងកាលដែលយើងនៅស្លាប់ក្នុងការរំលងនៅឡើយ នោះ ទ្រង់បានប្រោសឲ្យយើងរាល់គ្នាបានរស់ ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ គឺដោយព្រះគុណ ដែលអ្នករាល់គ្នា បានសង្គ្រោះ " (អេភេសូ ២: ៤-៥)

មានហេតុផលដែលគាត់ធ្វើឱ្យយើងរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចរ៉ូម ៦: ៤ បាននិយាយថា ដើម្បីធ្វើឱ្យយើងរស់នៅក្នុងជីវិតថ្មី។ ដូច្នេះហើយពួកគ្រីស្ទានដើម្បីរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទ មិន អាចជួយញែកឱ្យបរិសុទ្ធចំពោះព្រះគ្រីស្ទដែលនៅជាប់នឹងពួកគេបានទេ។ គ្រីស្ទបរិសុទ្ធដែលមាន ចំណេះដឹងមូលដ្ឋាន គឺមានការគោរពប្រតិបត្តិវិជ្ជមានពីរដង គាត់នឹងទៅដល់គោលដៅ។ ទោះ យ៉ាងណាក៏ដោយយើងមិនគួរគិតថាភិក្ខុសហប្រតិបត្តិការរបស់មនុស្សគឺជាការជម្រុញឱ្យសម្រេច បានឡើយ។ មានតែព្រះទេដែលអាចធ្វើវាបាន ប៉ុន្តែមនុស្សនោះគ្រាន់តែបម្រើការងាររបស់គាត់ ប៉ុណ្ណោះ។ ការបម្រើនេះរួមបញ្ចូលទាំងចំណែកកាលដើម្បីទទួលបានជីវិតជ័យជំនះជាក់ស្តែង។

១. ជំហានដំបូងយើងត្រូវដឹងៗ (ដើម្បីដឹង)

នៅក្នុងរ៉ូម ៦: ៦ ប៉ុលបានដឹងថាមនុស្សរបស់គាត់ត្រូវបានឆ្កាងជាមួយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅលើ ឈើឆ្កាងជាមួយគ្នា។ នៅទីនេះមនុស្សចាស់បង្ហាញជាពាក្យថា“ ចំណងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម” ចំណងខាងសាច់ឈាម“ លោតលង់” សាច់” និង“ រាងកាយ”។ និយាយ ឲ្យ ស្រួលស្តាប់នេះគឺ ជាអាងចក្រដែលផលិតនូវអំពើបាប។ កង្វល់របស់យើងគឺការយកឈ្នះលើបញ្ហានេះដោយតាមជា មនុស្ស។ ប៉ុលបានបង្រៀនវិធីដែលគ្មានទំនាក់ទំនងជាមួយអំពើបាប។ លោកបានសង្កត់ធ្ងន់ថា យើងគួរតែរស់នៅក្នុងនាមជាមនុស្សស្លាប់ចំពោះអំពើបាបនិងមនុស្សដែលរស់ដើម្បីសុចរិត។ យើងតែងតែមានសំនួរសួរថាតើការរស់នៅដែលស្លាប់ដូចជាការរស់នៅក្នុងជីវិតពិតដូចម្តេច? ដោយសារព្រះអម្ចាស់បានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងមនុស្សចាស់នេះត្រូវបានដកចេញ។ គាត់បាន សម្រេចអ្វីៗទាំងអស់ដោយថ្វាយយញ្ញាបូជាមានជីវិត។ ដូច្នេះយើងគ្មានការថ្វាយអ្វីដែលយើងគួរ ថ្វាយដល់ព្រះឡើយ។ កាឡាទីបានសង្កត់ធ្ងន់ថាព្រះគ្រីស្ទបានឆ្កាងចំណង់និងចំណងប្រាថ្នារបស់ យើង។ ប៉ុន្តែពួកវាត្រូវបានលាតត្រដាងដូចជានៅរស់ ព្រះគម្ពីរអះអាងថាវាជាការពិត ប៉ុន្តែយើង មិនបានជួបប្រទះការពិតនោះទេ តើធ្វើដូចម្តេចទើបអាចដោះស្រាយបញ្ហានេះបាន? បន្ទាប់មក សាវកបាននិយាយថាយើងត្រូវដឹងអំពីវា។ គាត់បានដឹង។ ហើយក្រុមជំនុំក៏បានដឹងដែរ។ ប៉ុល បាននិយាយថាគាត់បានដឹងនៅកាឡាទី ២:២០ ។ ចំណេះដឹងចង្អុលបង្ហាញពីការពិសោធន៍ ដោយដឹងថាជាចំណេះដឹងដើម្បីស្វែងយល់ពីការបើកសំដែង យើងអាចដឹងការពិតតាមរយៈការ បំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

មានតែព្រះគម្ពីរទេដែលជាការបើកសំដែងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដើម្បីដឹងថាការបើកសំដែងនេះចេញមកពីការបើកសំដែងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែប្រាសស្មើសុំជាដំបូងដល់ព្រះដើម្បីធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំអរេតសួរស្គាល់សេចក្តីពិត។ ប្រសិនបើយើងមិនដឹងសេចក្តីពិតតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយើងមិនអាចជឿលើវាបានទេ។ វាជាការសំខាន់ដែលត្រូវដឹងថាការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាការស្លាប់របស់យើងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាការរស់ឡើងវិញរបស់យើងហើយការឡើងទៅ របស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជារបស់យើងដែរ។ សាវ័កបានដឹងថាគាត់បានស្លាប់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទហើយជឿលើវាហើយគាត់ក៏ធ្វើវាដែរ។

ដូច្នេះតើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបំន្លឺនៅពេលណា? ១) អានព្រះគម្ពីរហើយសង្ខេបតិច។ ២) នៅពេលយើងអធិស្ឋានដល់ព្រះ ៣) នៅពេលយើងរងទុក្ខហើយនៅពេលយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជឿយយ៉ាងស្គាល់ហើយប្រែចិត្ត។

២) ជំហានទីពីរយើងត្រូវរាប់ (ដើម្បីរាប់) វា។ “ដូច្នេះ ចូរអ្នករាល់គ្នារាប់ខ្លួនទុកជាស្លាប់ខាងបាបដែរ តែរស់ខាងព្រះវិញ្ញាណ ដោយនូវព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា។” (រ៉ូម ៦:១១)

នៅទីនេះ “គិតគូរ” មិនមានន័យថាទោះបីជាវាជាការពិតយើងទទួលយកវាជាការពិត។ ផ្ទុយទៅវិញសូមទទួលយកការពិតដែលថាព្រះបានសម្រេច។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានសោយទីវង្គតអំពើបាបនោះ ត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញចំពោះព្រះ វាមានន័យថាយើងជឿលើវា ជាបទពិសោធន៍របស់យើងហើយសារភាពនៅក្នុងជីវិតពិតរបស់យើង។

នៅទីនេះ“ ដើម្បីគិត” អាចត្រូវបានបង្ហាញឱ្យជឿ។ គ្រីស្ទានមិនអាចសម្រេចបានដោយខ្លួនឯង
ទេ។ នៅពេលយើងចាប់ផ្តើមដោយជំនឿចំពោះព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលយើងទទួលយកកុសលរបស់
ទ្រង់យើងអាចសម្រេចកិច្ចការបាន។ មានតែមនុស្សសុចរិតទេដែលអាចឈានដល់ជំនឿនោះ។

ជាញឹកញយយើងត្រូវបានវាយប្រហារដោយសាតាំងនៅក្នុងការគិតរបស់យើង។ សាតាំងធ្វើឱ្យ
យើងមានការសង្ស័យខ្លះអំពីព្រះបន្ទូលដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះ ដោយមានតួស្តុតាងមួយចំនួនតាមរយៈ
ការអះអាងថាការគិតនិងការជឿមិនអាចបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពបាន។ នៅពេលយើងទទួលបាន
វាយប្រហារយើងគួរតែកាត់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយសារភាពដោយស្មោះត្រង់ហើយអះអាងជា
បន្តបន្ទាប់ថាអំពើបាបរបស់យើងចំពោះមនុស្សចាស់របស់យើងត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយយើងអាច
រស់នៅក្នុងជីវិតថ្មីដោយអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញ ការឈ្លងរបស់យើងនឹងរលាយអស់ទៅ
ហើយយើងអាចរីករាយជាមួយនឹងព្រះគុណដែលបានសន្យាពីព្រះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

៣) ជំហានទីបីយើងត្រូវថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះ។

សាកស្នើឱ្យគ្រីស្ទបរិស័ទនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទគួរដឹងពីជ័យជំនះដែលគាត់បានទទួលរួចហើយ
ហើយទាមទារការពិតប្រាកដ។ ហើយដោយសុំជំនុំឆាត់គួរតែទៅកន្លែងលះបងជីវិត។

“ហេតុនេះ កុំឲ្យបាបសោយរាជ្យក្នុងរូបកាយរបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលតែងតែស្លាប់ ដើម្បីនឹងស្តាប់
តាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់បាបនោះឡើយ ៣៣ ក៏កុំឲ្យប្រគល់អវ័យៈទាំងប៉ុន្មាន របស់អ្នករាល់គ្នា
ទៅក្នុងអំពើបាប ទុកដូចជាប្រដាប់ចុះចិត្តនោះឡើយ គឺត្រូវប្រគល់ខ្លួនទៅព្រះ ដូចជាប្រាសរស់ពី
ស្លាប់នោះឡើងវិញ ហើយថ្វាយអវ័យៈរបស់អ្នករាល់គ្នាទៅព្រះ ទុកដូចជាប្រដាប់ប្រដាសុចរិត
ផង” (រ៉ូម ៦: ១២-១៣)

ការលះបង់នេះមានន័យថាជំនឿដ៏ស្មោះស្ម័គ្ររបស់រាស្ត្រដ៏វិសុទ្ធដែលពួកគេគួរតែថ្វាយខ្លួនដល់ ព្រះជាម្ចាស់ត្រាមៗ។ យើងថ្វាយរូបកាយទាំងមូលរបស់យើង ពីព្រោះយើងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិ របស់យើងចំពោះព្រះគ្រីស្ទទេ។ ដូច្នេះផ្លូវនៃការលះបង់គឺជាផ្លូវតែមួយគត់ដែលពួកបរិសុទ្ធគួរដើរ ក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ ពីព្រោះផ្លូវនោះគឺជាផ្លូវដែលព្រះបានកំណត់ប្រសិនបើគាត់ស្ថិតនៅក្នុងព្រះ គ្រីស្ទគាត់គ្មានហេតុផលដើម្បីបដិសេធទេ។ បើយើងមិនដើរតាមផ្លូវនោះទេយើងនឹងបះបោរទៅ ព្រះ។

ប្រសិនបើផ្នែកណាមួយរបស់យើងត្រូវថ្វាយទៅកាន់អំពើបាប នោះជាអារុំនៃនាពរច្បុរស យើង នឹងជួបប្រទះនូវអំពើបាបដែលគ្រប់គ្រងលើយើង ហើយពួកគេជាស្តេច។ លទ្ធផលនឹងត្រូវស្លាប់។ ដូច្នេះប៉ុលប្រែននៅក្នុងខ ១២ ថា “ដ្បិតបាបមិនត្រូវមានអំណាចលើអ្នករាល់គ្នាទៀតឡើយ ដោយព្រះអ្នករាល់គ្នាមិននៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យ គឺនៅក្រោមព្រះគុណវិញ។ ” ។

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយប្រសិនបើគ្រីស្ទបរិសុទ្ធខ្លងឯងចូលចំពោះព្រះជាម្ចាស់ត្រាមៗ នោះជា អារុំនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ នោះគាត់នឹងទទួលបាននូវនាពររុងរឿង។ (៦:១៤) អំណាចនិង ជ័យជំនះរបស់គ្រីស្ទគឺជាវត្ថុមានតែមួយគត់ដែលគ្រីស្ទអាចលះបង់បាន។ ដូច្នេះជីវិតគ្រីស្ទ បរិសុទ្ធគួរតែដឹងពីការប្រោសលោះដែលបានសម្រេច ហើយគិតគូរដល់វា លើសពីនេះទៅទៀត យើងបានលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះព្រះគ្រីស្ទអស់ពីចិត្តយើងអាចទៅរកសិរិល្លរបស់ព្រះបាន។ “ខ្ញុំ និយាយតាមបែបមនុស្សលោក ដោយព្រះសេចក្តីកំសោយរបស់សាច់ឈាមនៃអ្នករាល់គ្នា ដ្បិត ដូចជាកាលពីដើម អ្នករាល់គ្នាបានប្រគល់អរិយៈទាំងប៉ុន្មាន ទៅចំរើសេចក្តីស្លាកម្រាគ និងសេ

ចក្ខុវិស័យច្បាប់ កាន់តែច្រើនឡើងយ៉ាងណា ឥឡូវនេះ ចូរអ្នករាល់គ្នាប្រគល់អរិយៈទាំងអស់នោះ ទៅបំរើសេចក្តីសុចរិតវិញ ប្រយោជន៍ឲ្យបានបរិសុទ្ធយ៉ាងនោះដែរ ~ ។ (រ៉ូម ៦:១៩ ខ)

នៅក្នុងរ៉ូម ៦: ១៥-២៣ ប៉ុលបញ្ជាក់ពីសារៈសំខាន់នៃការលះបង់ម្តងទៀត។ យោងទៅតាម កម្មវត្ថុនៃការស្តាប់បង្គាប់របស់យើង ការស្តាប់ឬជីវិត អាចត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការរស់នៅរបស់ យើង។ ដោយសារយើងបានចាប់ផ្តើមដោយការលះបង់ បើយើងមិនលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះ គ្រីស្ទទេយើងនឹងក្លាយជាគ្រីស្ទានខាងសាច់ឈាម។ សេចក្តីពិតនៃការលះបង់ដែលយើងបាន រៀនដំបូងគួរតែជាអ្នកអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ ប្រសិនបើយើងឆ្លើយតបវិជ្ជមានចំពោះព្រះ គ្រីស្ទ យើងនឹងទទួលបានពរជ័យខាងវិញ្ញាណដ៏អស្ចារ្យពីព្រះគ្រីស្ទ។

២. ជម្លោះខាងក្នុងដើម្បីរកជាបរិសុទ្ធ (៧: ១-២៥)

បទពិសោធន៍នៃជ័យជំនះរបស់ប៉ុលឆ្លងកាត់បីដំណាក់កាលគឺ ជាផលដែលបង្កើតបានតាមរយៈការឆ្លងកាត់ជម្លោះពីកំណើត។ ការលះបង់តាមរយៈការធ្វើការច្រើនដងនៃការដឹង ការគិត និង ការលះបង់ខ្លួនឯង គឺជាចំណុចដែលពួកគេទៅដល់។ ការទទួលបានសាររបស់ប៉ុលដែលបានបង្ហាញ នៅក្នុងរ៉ូមជំពូកទី ៧ ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាជ័យជំនះខាងវិញ្ញាណ។ ជីវិតនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ មានជម្លោះម្តងហើយម្តងទៀត។ ជីវិតនៃជំនឿចំពោះជំនឿការលះបង់ចំពោះការលះបង់គឺជាសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ គាត់នឹងត្រូវបានជួបប្រទះក្នុងជីវិតដើម្បីផ្តាច់ចិត្តព្រះ និង ដើម្បីបន្តការពិត មានតែព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ។

ជីវិតដ៏បរិសុទ្ធរបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានប្រទានដោយព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដើម្បីទៅកន្លែង នោះតាមពិតយើងត្រូវការការគោរពប្រតិបត្តិ។

នៅទីនេះការគោរពប្រតិបត្តិការលះបង់នឹងការគិតគូរដែលបង្ហាញពីជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ សេចក្តីត្រូវការយ៉ាងច្បាស់។

បន្ទាប់មកយើងគួរតែដឹងអំពីការជំពប់ដូចជាច្រើនដើម្បីឈានទៅដល់ផ្លូវនៃការគោរពប្រតិបត្តិ។ ការជំពប់ដូចជាបង្ហាញពីអារក្សសាតាំង។ តាមពិតដើម្បីលើកទំនាស់នេះបង្ហាញថាយើងត្រូវបានមានទំនាក់ទំនងជាមួយសាតាំងមិនមែនព្រះគុណរបស់ព្រះទេន្ទ្រាយទេ។ នៅទីនេះត្រូវបានស្នើឱ្យធ្វើសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណចំពោះវិញ្ញាណអាក្រក់។ នៅលើផែនដីនេះសង្គ្រាមត្រីស្មានខាងលើ ទាំងអស់ត្រូវតែជាសង្គ្រាមជាមួយវា។

ប៉ុន្តែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលច្បាប់មាននៅផ្នែកទីមួយ ហើយនៅផ្នែកចុងក្រោយ គាត់ចាត់ទុកតាមជំនឿរបស់ប្រឆាំងផ្ទៃក្នុងរបស់គ្រីស្ទាន។

១) ទោះបីជាច្បាប់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងដើម្បីផ្តល់ផលប្រយោជន៍ខ្លះដល់យើងក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាបានអនុវត្តតួនាទីដឹកនាំយើងក្នុងអំពើបាបចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ច្បាប់បង្ហាញពីតាមមិនអាចទៅរួចរបស់យើងហើយធ្វើឱ្យយើងស្វែងរកព្រះគ្រីស្ទ។

២) តាមប្រឆាំងផ្ទៃក្នុងរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធត្រូវបានបង្កឡើងដោយសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណរវាងជីវិតថ្មីនៃការបង្កើតឡើងវិញ និងបំណងប្រាថ្នាមានប្រាបដើម្បីចូលទៅក្នុងអំពើបាប។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងរៀនថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងជីវិតរបស់យើង យើងអាចរំដោះខ្លួនចេញពីជម្លោះនេះបាន។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

ជីវិតរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទមានន័យថាជារឿងដើម្បីញែកជាបរិសុទ្ធ។ យើងនឹងជួបប្រទះនូវជីវិតនៃ ជ័យជំនះនៅពេលយើងពឹងផ្អែកលើគុណធម៌របស់ព្រះគ្រីស្ទហើយលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីថ្វាយ ដល់ព្រះគ្រីស្ទពីព្រោះជីវិតគ្រីស្ទានរួមបញ្ចូលទាំងជីវិត។

កិច្ចការទី ៧

១. ពិនិត្យឡើងវិញ៖ អានមេរៀនទី ៧ ហើយឆ្លើយនឹងសំណួរខាងក្រោម។

- (១) តើការសង្គ្រោះដែលប៉ុលគិតអំពីអ្វី?
- (២) តើវិធីណាកំណត់ថាជីវិតអ្នកឈ្នះគឺជាអ្វី?

2. មើលជាមុន៖

- (១) ខចងចាំ៖ រ៉ូម ៥:២១ រ៉ូម ៥: ៥ រ៉ូម ៥: ៨
- (២) ថ្នាក់បន្ទាប់យើងសិក្សារ៉ូមជំពូក ៨ អំពីជីវិតដែលដេញតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ អានអត្ថបទ ម្តងទៀតហើយឆ្លើយសំណួរ។
រ៉ូម ៨: ១-៤

- ១. តើបញ្ញត្តិច្បាប់ពីរដែលប្រយុទ្ធនៅក្នុងគ្រីស្ទសាសនាគឺជាអ្វី? (២)
- ២ តើអ្វីទៅជាការងារនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលជាលទ្ធផលនៃដំណឹងល្អ? (២)
- ៣. តើគ្រូសម្រេចបំពេញតម្រូវការច្បាប់ដូចម្តេច? (៤)

រ៉ូម ៨: ៥-៩

១. តើគ្រីស្ទានដែលបានបង្កើតឡើងវិញមានមុខងារខាងវិញ្ញាណអ្វីខ្លះ?
២. តើអ្វីទៅដែលជាគំនិត ក្លាយជាសត្រូវរបស់ព្រះ? (៧)
៣. តើយើងដឹងយ៉ាងដូចម្តេចអំពីការពិតដែលថាព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទស្ថិតនៅជាប់នឹងយើង?

រ៉ូម ៨: ៣១-៣៩

១. តើគ្រីស្ទបរិស័ទឯទុក្ខវេទនាប្រាំពីរដងជាអ្វី?
២. តើការឯទុក្ខ ១០ ដងមានន័យយ៉ាងដូចម្តេច?
៣. តើគ្រីស្ទបរិស័ទអាចយកឈ្នះពិតពេលកនេះដោយរបៀបណា?

មេរៀនទី ៨
ជីវិតដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតង់នៅ

រ៉ូម ៨: ១-៣៩

ហេតុនោះ នៅជាន់នេះ អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ នោះគ្មានទោសសោះ ២ ដ្បិត
អំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃជីវិត ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ នោះបានប្រោសឲ្យខ្ញុំរួចពី
អំណាចរបស់អំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់ហើយ។ (រ៉ូម ៨: ១-២)

មេរៀនទី ៨ ជីវិតដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតង់នៅជាមួយ

មេរៀនទី ៨ ទស្សនៈគំនិត

១. តួរងពេជ្រនិងផ្នែកភ្លឺចាំងដែលចេញពីវា - "មជ្ឈិមកថា ៨

២. រូបនៅក្នុងដីនៅខាងស្តាំ - មនុស្សពីរប្រភេទនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ១) *prism* នៅក្នុងតារាងដីត - អ្នកដែលតាមសាច់ឈាម

២) រូបត្រៃ- អ្នកដែលដេញតាមព្រះវិញ្ញាណ

២. តួលេខមកុដ - លំដាប់នៃការសង្គ្រោះ

១) ពេជ្រដំបូងនៅលើមកុដ - ការដឹងជាមុន

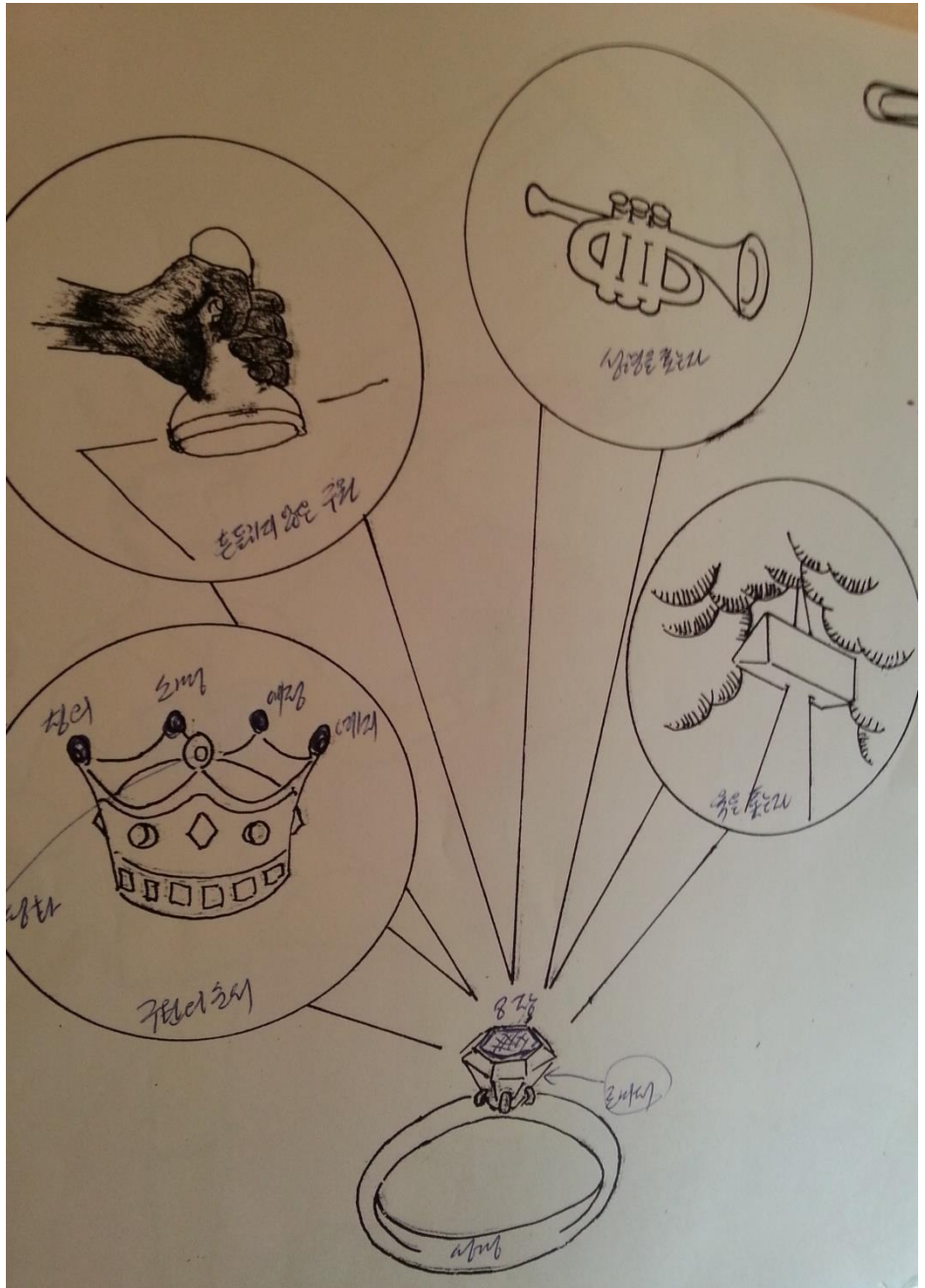
២) ពេជ្រទី ២ - ការទស្សន៍ទាយ

៣) ពេជ្រទី ៣ - ការហៅ

៤) ពេជ្រទី ៤ - ការរាប់ជាសុចរិត

៥) ពេជ្រទីប្រាំ - ការរាប់ជាបរិសុទ្ធ

៣. តួលេខបោះត្រា - សេចក្តីសង្គ្រោះគ្រីស្ទានដែលមិនអាចរង្គ្រោះអង្គឫស

មេរៀនទី ៨

ជីវិតដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់នៅជាមួយ

១. អត្ថបទ៖ រ៉ូម ៨: ១-៣៩

២. ខគម្ពីរសំខាន់៖

“តែយើងដឹងថា គ្រប់ការទាំងអស់ផ្សំគ្នា សំរាប់សេចក្តីល្អដល់ពួកអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះ គឺ ដល់ពួកអ្នកដែលទ្រង់ហៅមក តាមព្រះដំរិះទ្រង់” (រ៉ូម ៨:២៨)

៣. ការស្ទង់មតិ៖

រ៉ូមជំពូកទី ៨ បង្ហាញពីចំណុចកំពូលនៃការប្រោសលោះនិងផលផ្លែដ៏សំបូរបែប វាបានសង្ខេប ហើយថាជីវិតនៃជីវជនរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធគឺដើម្បីបោះចោលបំណងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមនិង ដេញតាមបំណងប្រាថ្នានៃព្រះវិញ្ញាណ។ ប៉ុន្តែប្រាសច្រើនអំណរគុណនឹងកោតសរសើរដល់ព្រះ ដោយសារគាត់បានឃើញផលផ្លែដ៏សំបូរបែបនៃការប្រោសលោះនោះបីជាគាត់ទូញសោកចំពោះ អំណាចសាច់ឈាមដើម្បីបង្កើតអំពើប្រាបនិងការជឿជាក់ក៏ដោយ។ (៧: ២៤-២៥)

នៅពេលដែលប្រអប់នៃការប្រោសលោះត្រូវបានបើក យើងអាចរកឃើញកំណប់ទ្រព្យដែលមិន អាចវាស់វែងបាន ពីព្រោះនៅក្នុងគោលបំណងនៃការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់ការពិតនៃផលផ្លែ ដ៏សំបូរបែបត្រូវបានបង្ហាញ។ (១០-១៧) យោងតាមចរន្តនេះយើងគិតពីបញ្ញត្តិច្បាប់នៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (១-៤) បំណងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម (៥-៩) ការនាំមុខនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

(១០-១៧) ការប្រោសលោះដែលមនុស្សប្រាថ្នាចង់បាន (៦: ១៨-៣០) និងបន្ទាត់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ (៦: ៣១-៣៩) អំពីជីវិតនៃការព្យាករណ៍ជាបរិសុទ្ធ។

៤. ការបង្ហាញ៖

ជំពូកទី ៨ បង្ហាញថាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿគួរតែបន្តជីវិតនៃការព្យាករណ៍ជាបរិសុទ្ធដោយជំនឿទៅកាន់សេចក្តីជំនឿ។ ការរាប់ជាសុចរិតគឺជាពេលមួយវិញគឺប៉ុន្តែការព្យាករណ៍ជាបរិសុទ្ធគឺសម្រាប់ពេញមួយជីវិត។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលឲ្យការប្រែចិត្ត និងជំនឿបានធ្វើការដែលយើងអាចយកតម្រាប់តាមចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយនិយាយពាក្យដូចព្រះ។ ដូចជាលទ្ធផលដែលព្រះធ្វើឱ្យពួកគេសម្រេចបាននូវគោលបំណងយ៉ាងច្បាស់។ ដោយសារកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយើងអាចទទួលយកបន្ថែមដ៏យល់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងការប្រយុទ្ធខាងវិញ្ញាណដែលដើរតាមផ្លូវតូចចង្អៀត។ ចូរយើងគិតអំពី កន្លែងប្រយុទ្ធនៅឯណា យើងប្រយុទ្ធជាមួយអ្នកណា និងរបៀបដែលយកឈ្នះពួកវា។

១. ច្បាប់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (១-៤)

ជាប់មួយយើងគួរតែដឹងពីការអនុវត្តច្បាប់នៃជីវិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីទទួលបានជ័យជំនះក្នុងការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងការព្យាករណ៍ជាបរិសុទ្ធ។ ប្រសិនបើយើងប្រៀបធៀបព្រះគម្ពីរទៅជាពេជ្រ នោះសំបុត្ររួមជាមួយសិទ្ធិរបស់គ្រឿងអលង្ការ នឹងជំពូកទី ៨ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពន្លឺចាំងដែលភ្លឺបំផុត ដូច្នេះនៅពេលយើងសញ្ជឹងគិតផ្នែកនោះ យើងមានអារម្មណ៍ថាពេញចិត្តចំពោះភាពស្រស់ស្អាតនៃគ្រឿងអលង្ការនោះ។ បើអាចវាជាការឈ្នះដែលអ្នកអានវាមួយថ្ងៃមួយដងព្រោះដ៏យជំនះទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទគឺជាបរិសុទ្ធយើង។ ទោះបីជាការរងទុក្ខវេទនា ៧ ដងក៏ដោយក៏ទុក្ខ

លំបាក ការបៀតបៀន ការអាក្រាត គ្រោះថ្នាក់និងដាវមករកយើងដែរ។ យើងអាចឆ្លាក់រសជាតិដែល
ជួយជំនះដែលប្រាសឈេះ។ ត្រង់នេះ ដើម្បីយកឈ្នះ មានន័យថា កុំប្រព្រឹត្តអំពើបាប
ពីព្រោះត្រីសូបរិស័ទដែលមិនដែលមានការដាក់ទោសត្រូវបានដោះលែងពីអំពើបាបដោយច្បាប់
នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ជីវិតថ្មីរបស់ត្រីស្ថានដែលបានបង្កើតឡើងវិញត្រូវបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការប្រយុទ្ធខាងវិញ្ញា
ណា។ ពួកគេគឺជាមនុស្សដែលប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអារក្សលោកិយនិងបំណងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម
ពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ ពីព្រោះវិធីដែលអ្នកអាចប្តូរជាមួយការសោយទីវង្គតរបស់ព្រះត្រីសូ
និងការរស់ឡើងវិញបាន គឺធ្វើសង្គ្រាមនៃតាមបរិសុទ្ធគ្រប់ពេលវេលា។ បន្ទាប់មកយើងគួរតែដឹង
ថាការប្រយុទ្ធរបស់យើងមិនមែនជាវិធីសាស្ត្រនៃឈាមនិងសាច់ឈាមទេប៉ុន្តែចំពោះវិញ្ញាណអាក្រ
ក់។ (អេភេសូ ៦:១២) ខណៈនោះម៉ូសេនិងពេត្រូសបានប្រើវិធីសាស្ត្រឈាមនិងសាច់ដើម្បីទទួល
វា។ ពួកគេបានប្លាត់បង់ព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ថ្វីបើព្រះជាម្ចាស់បង្គាប់នៅចំណុចតែមួយគឺដុថ្ក
ជាមួយនីដំបង ប៉ុន្តែគាត់បានវាយដោយកំហឹង ទឹកអព្វហេតុបានចេញពីវា ដោយសារតែគាត់
មិនបានបង្ហាញពីតាមសុចរិតរបស់គាត់ នោះគាត់មិនអាចចូលទៅក្នុងកាណានបានទេ។ គាត់
បានប្លាត់បង់ឯកសិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យ។ (ជនគណនា ១១: ១០-១៣) ហើយចំពោះពេត្រូសដែលកាត់
ត្រចៀក ទាហ៊ានម្នាក់ដោយប្រើដាវរបស់គាត់ដើម្បីការពារព្រះអម្ចាស់ទ្រង់បានស្តីបន្ទោស“ យក
ដាវរបស់អ្នកទុក” បើអ្នកណាប្រើដាវនោះនឹងត្រូវស្លាប់ដោយដាវ។ (ម៉ាថ ២៦: ៥១-៥៦) ការ
ឆ្លើយតបទាំងនេះបានមកពីការយល់ច្រឡំអំពីអត្ថន័យនៃការញែកជាបរិសុទ្ធ។

(១) ការប្រយុទ្ធគ្នានេះត្រូវបានបន្តនៅក្នុងចិត្តរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ថ្វីត្បិតតែការឈ្លានប្រកែក គ្នានេះបានកើតឡើងចំពោះអ្នកខាងក្រៅក្តី ប៉ុន្តែវាទាក់ទងគ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយខាងក្នុង។ ដូច្នេះប៉ុលប្រែស្ថាប័នចំពោះច្បាប់ពីរប្រភេទនៅក្នុងខ្លួនគាត់។

“តែខ្ញុំឃើញមានអំណាច១ទៀត ក្នុងអស់ទាំងអស់យ៉ាងៈរបស់រូបកាយខ្ញុំ ដែលច្បាំងនឹងអំណាចនៃ គំនិតខ្ញុំ ទាំងចាប់នាំខ្ញុំទៅជាប់ក្រោមអំណាចអំពើបាប ដែលនៅក្នុងអស់យ៉ាងៈនៃខ្លួនខ្ញុំទាំងប៉ុន្មានផង” (រ៉ូម ៧:២៣)

តើការប្រយុទ្ធនេះជាប្រភេទបែបណា? វាគឺជាជម្លោះដែលបានកើតឡើងរវាងច្បាប់នៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធនិងច្បាប់នៃអំពើបាប និងរវាងច្បាប់នៃជីវិតនិងច្បាប់នៃសេចក្តីស្លាប់។ ច្បាប់នៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាជីវិតហើយច្បាប់នៃអំពើបាបគឺជាសេចក្តីស្លាប់។ ជីវិតគឺជាវត្ថុដែល ប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយព្រះ ការស្លាប់គឺជាស្ថានភាពដែលត្រូវបានផ្តាច់ទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ។ បទពិសោធន៍របស់ប៉ុលនៅក្នុងជំពូកទី ៧ អាចកើតឡើងគ្រប់ពេលវេលានិងគ្រប់ទីកន្លែងនៅក្នុង គ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់រូបជាដាច់ខាត។ នៅទីនេះច្បាប់មានន័យថាអំណាចជាក់លាក់មួយដែលគ្រប់គ្រងលើ យើងដូចជាច្បាប់ទំនាញសកលនិងច្បាប់នៃការលើកអំណាច ពីព្រោះច្បាប់ទាំងពីរនេះដំណើរការ នៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ការប្រយុទ្ធនេះគួរតែត្រូវបានមិនអីពើទេព្រោះជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់របស់ យើងអាស្រ័យលើជម្រើសនេះ។

(២) ដោយសារតែច្បាប់នៃសេចក្តីស្លាប់ដំណើរការដោយ“ ឈ្លួលនៃអំពើបាបគឺសេចក្តីស្លាប់” (៣: ២០) គ្មាននរណាអាចយកឈ្នះវាបានទេ។ ទោះបីយើងមានសុខភាពល្អ អាយុវែង អំណាច សុភមង្គល និងកិត្តិយស ប្រសិនបើយើងមានប្រាកដជាស្ថានភាពដែលត្រូវបានផ្តាច់ចេញពី

ព្រះគុណរបស់ព្រះពោលគឺនៅក្នុងច្បាប់នៃសេចក្តីស្លាប់ យើងស្ថិតនៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់ខាង វិញ្ញាណនិងភាពងងឹត។ នៅពេល ពេលវេលានឹងកន្លងផុតនោះទៅយើងអាចឃើញលទ្ធផល។ “ ។ (លោកុប្បត្តិ ២:១៧) នឹងត្រូវអនុវត្តចំពោះយើងដោយផ្ទាល់។ បញ្ហាគឺធ្វើឱ្យយើងទៅ។ ទី បំផុតអ្វីៗនឹងត្រូវធ្លាក់ចុះនៅក្នុងស្ថានភាពនោះ។ នៅពេលអំពើបាបដំណើរការតាមគំនិតរបស់ យើង ចំណង់ចំណូលចិត្ត និងអាកប្បកិរិយារបស់យើង យើងមិនអាចរស់នៅក្នុងភាពងងឹតបាន ទេ។ ប៉ុន្តែវាជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យដែលច្បាប់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផ្ដល់កាត់ពីច្បាប់នៃបាបទាំង នេះធ្វើការនៅក្នុងចិត្តត្រីស្មាន។

តាមរយៈការសារភាពរបស់ដាវីឌនៅក្នុងទំនុកតម្កើង ៥១៖ យើងឃើញមានទំនាស់ពីរយ៉ាង ដូច ជាការសង្កេតមើលតួរលេខ។ អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប អំពើផិតក្បត់ និងការគោរពបូជារូប ព្រះ ពិតជាមិនបានជួបប្រទះនូវបទពិសោធន៍អាក្រក់ដោយផ្ទាល់ ដូចជាជំងឺ ឬសេចក្តីស្លាប់ឡើយ។ ទោះយ៉ាងណាគាត់ត្រូវបានរងទុក្ខដោយសារតែស្មារតីនៃការផ្តាច់ទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ មនសិការនៃចិត្តកខ្វក់និងស្មារតីវេទនា។ល។ អ្វីដែលគាត់ជួបប្រទះដូចជាគាត់បានរួចផុតពីអាវសាន្តមកក្នុងប្រសាររបស់គាត់ការប្រយុទ្ធគ្នារវាងរាជបល្ល័ង្ករបស់គាត់ និងការស្តាប់សំឡេងបណ្តាសា របស់ស៊ីមេន ចេញពីវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលជាផ្នែកមួយនៃការញែកចេញជាបរិសុទ្ធរបស់គាត់។ អំពើបាបជាក់លាក់មួយក្លាយជាត្រូវដាក់ទោសប៉ុន្តែបាបផ្សេងទៀតតាមពិក្រាយគាត់។ (ផ្សំ ថេទី ១ ៥:២៤)

បន្ទាប់មកដាវីឌអាចដោះលែងនៅទីនោះតាមរយៈប្រតិបត្តិការច្បាប់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅពេលដែលហោរាណាថានស្តីបន្ទោសគាត់ គាត់លុតជង្គង់ចុះមុខបល្ល័ង្កនៅលើដីហើយប្រែចិត្ត

ដោយដឹងអារម្មណ៍សារភាពនិងព្យាយាមដោះស្រាយពីអំពើបាបរបស់គាត់។ វាគឺជាអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការថ្វាយយញ្ញាបូជាដែលព្រះស្វែងរកគឺធ្វើឱ្យមានមនុស្សខូចចិត្តជាតិស្តុតាងដើម្បីដំណើរការច្បាប់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូចជាលទ្ធផល ដារីឧបាសនាទៅរកការលូតលាស់ខាងព្រះ (ព្រែកជាបរិសុទ្ធ) ដែលត្រូវរកស្វាគមន៍ពីអំពើបាបរបស់ព្រះ។

(៣) គ្រីស្ទបរិសុទ្ធដែលរស់នៅក្នុងថ្ងៃនៃព្រះគុណប្រសើរជាងថ្ងៃរបស់ដារីឧ ឈានដល់ការទាមទារច្បាប់តាមរយៈការប្រយុទ្ធគ្នាជាច្រើន (៤) ។ ហេតុផលដែលសេរីភាពបែបនេះអាចកើតឡើងតែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទគឺដើម្បីលើកយើងឡើងលើស្តង់ដារនៃតម្រូវការរបស់ច្បាប់។ ការងាររបស់យើងគឺធ្វើតាមវត្ថុបំណងនៃព្រះវិញ្ញាណមិនមែនតាមបំណងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមទេ។ បន្ទាប់មកយើងនឹងមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ ហើយនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះដែលមាន សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និងភាពស្មោះត្រង់។

២. សេចក្តីប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម (៥-៩)

យើងដែលដឹងពីលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធតើយើងអាចទទួលបានអំណាចនៃការយកឈ្នះបានដោយរបៀបណា? ដោយសារអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការនៅក្នុងយើងប្រសិនបើយើងដេញតាមវានោះយើងអាចទទួលបានសេរីភាព។ តាមពិតទៅតើយើងអាចជ្រើសរើសអ្វីដែលមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយតើយើងមិនអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយរបៀបណា? យើងគួរតែផ្លាស់ប្តូរការគិតរបស់យើងតាមរយៈសេចក្តីពិត។ (៤) ដោយសារសាវ័កបានសង្កត់ធ្ងន់ថាកន្លែងប្រយុទ្ធខាងវិញ្ញាណគឺជាចិត្ត។

(១) ជាបឋមយើងត្រូវយល់អំពីចិត្តវិទ្យាខាងវិញ្ញាណនៃការបង្កើតឡើងវិញរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ អ្នកដែលអះអាងថា * មនុស្សមានវិញ្ញាណដែលមានមុខងារចំពោះការទំនាក់ទំនងខាងវិញ្ញាណ វិទ្យាសាស្ត្រនិងមនសិការ ព្រលឹងដែលមានមុខងារជាបញ្ញាស្មារតី និងអារម្មណ៍ និងរូបរាងដែលជា មុខងាររាងកាយ។ (ថែស្សូឡូនីចទី ១ ៥:២៣) ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងសង្កេតឃើញការ បញ្ចេញមតិរួមបញ្ចូលគ្នានៃព្រះគម្ពីរវាអាចមានការបញ្ចុះបញ្ចូលឱ្យយល់កាន់តែច្បាស់ប្រោះមុខ ងារពីរនៃផ្នែកខាងវិញ្ញាណនិងផ្នែកព្រលឹង * គឺមានលក្ខណៈព្រះគម្ពីរប្រើនាមជាង * ។ (ម៉ាថាយ ១០:២៨) គ្រីស្ទសាសនា ដែលធ្លាប់ជាអ្នកមានបទពិសោធន៍នៃទ្រឹស្តីសាសនាដែលបានធ្វើកំណែ ទម្រង់ហើយមានជំនឿលើពេលវេលាចុងក្រោយនៃសតវត្សទី ១៦ និងដើមសតវត្សទី ១៧ បាន បង្រៀនថាមនុស្សមានសេចក្តីស្រឡាញ់ មនសិការ និងបញ្ញានិងក្នុងចំណោមនោះ (ឆន្ទៈ) គឺជា ចំណុចសំខាន់ហើយបញ្ញាគឺជាទ្វារចូលនិងមុខងារដើម្បីបញ្ជាចសេចក្តីស្រឡាញ់ពួកគេផ្ដាច់លើ ការយល់ដឹងដល់គ្រប់ព័ន្ធកិច្ច ដូចដែលគំនិតរបស់យើងនឹងត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះគម្ពីរដែល គ្រាន់តែជាគំនិតដែលពឹងផ្អែកលើការបើកសំដែងនាំយើងទៅរកការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។

(២) ដូច្នេះប៉ុណ្ណាតម្លៃការគិតដើម្បីញែកជាបរិសុទ្ធ។ ដោយសារការគិតពីសាច់ឈាមគឺជាស ត្រូវរបស់ព្រះ (៧) យើងអះអាងថាចំណុចឈ្នះរបស់យើងគឺការប្រយុទ្ធនឹងគំនិតខាងសាច់ឈា ម។ ទោះបីយើងកើតជាថ្មីក៏ដោយបើយើងធ្វើតាមគំនិតសាច់ឈាមយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបហើយ ក្លាយជាសត្រូវរបស់ព្រះរហូតដល់ឈាសដល់សេចក្តីស្លាប់។ ឧទាហរណ៍បន្ទាប់ពីពេត្រុសបាន សារតាពពឹងជំនឿដ៏គួរឱ្យសរសើររបស់គាត់មិនយូរប៉ុន្មានគាត់បានព្យាយាមធ្វើឱ្យព្រះអម្ចាស់ធ្លាក់ ចុះហើយគាត់បានក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់សាតាំងដែលជាសត្រូវនៃឈើឆ្កាង។ (ម៉ាថាយ ១៦៖

បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់វាយតំលៃថាពេត្រូវសតិការងាររបស់មនុស្សតែមិនមែនជាការងាររបស់
ព្រះទេ។ ជាបណ្តោះអាសន្នគាត់បានក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់សាតាំងដូច្នេះគាត់ត្រូវតែចាកចេញពី
ព្រះអម្ចាស់ ហើយគាត់ស្តីបន្ទោសខ្លួនឯងព្រោះគាត់ត្រូវអារក្សសាតាំងទាក់ទាញ) បានធ្វើការងារ
របស់សាតាំង។

(៣) ដូច្នេះបទពិសោធន៍ជោគជ័យលើវិធីនៃការញែកចេញជាបរិសុទ្ធបានមកពីការបន្តការងារ
របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះសាវ័កបានបង្រៀនថាគ្រីស្ទបរិសុទ្ធមានអត្តសញ្ញាណដែលកោត
សរសើរដល់ទីលំនៅរបស់ព្រះវិញ្ញាណយ៉ាងច្បាស់។ (រ៉ូម ៨: ៩, ១៤) ជំហានដំបូងនៃជ័យជំនះ
ខាងវិញ្ញាណគឺត្រូវដឹងពីកន្លែងឈររបស់យើង។ គ្រាន់តែគ្រឿងគឺជា “កន្លែងស្នាក់នៅរបស់ព្រះ
អម្ចាស់” ។ នៅជំហានបន្ទាប់យើងអាចក្រោកឡើងពីកន្លែងនោះ។ គ្រីស្ទានគឺជាមនុស្សដែលត្រូវ
នៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទហើយព្រះគ្រីស្ទរស់នៅក្នុងគាត់។ (កាឡា ២:២០) កិច្ចការរបស់យើងគឺនៅ
ឲ្យជាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទឱ្យបានល្អ។ បន្ទាប់មកយើងក្រោកឈរឡើងដើម្បីយកឈ្នះអំពីបាបនៅក្នុង
ច្បាប់ជីវិត។ នៅក្នុងការប្រៀបធៀបនៃដើមទំពាំងបាយជូរពីព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនថាការនៅ
ជាប់នឹងទ្រង់គឺជាមធ្យោបាយឈ្នះតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ (យ៉ូហាន ១៥: ៥)

៣. ការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (១០-១៧)

ចំណុចចុងក្រោយនៃការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងការរាប់ជាបរិសុទ្ធគឺជាកន្លែងជ្រើសរើសក្នុងចំណោម
របស់ពីរ។ និយាយម្យ៉ាងទៀត បេសកកម្ម របស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធត្រូវពឹងផ្អែកលើការដេញតាមព្រះ
វិញ្ញាណឬសាច់ឈាមរហូតដល់គាត់សម្រេចនូវតាមបរិសុទ្ធរបស់គាត់ដែលជាការសម្រេចចិត្ត
របស់គាត់មួយត្រូវរហូតដល់ស្លាប់។ ដូច្នេះសាវ័កនិយាយដោយខ្លីថា “ជីវិតដែលដឹកនាំដោយព្រះ

វិញ្ញាណ” ។ ការបង្រៀននេះគឺជាមធ្យោបាយតែមួយគត់ដែលអាចចៀសផុតពីការគោរពសាសនា
កាឡាទី (កាឡាទី ៥:១៦) ។ នៅក្នុងខ ១០-១៧ សាវកបានឆ្លើយតបពីរបៀបដឹកនាំដោយព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានបីយ៉ាង។

ទីមួយ យើងរស់នៅដោយជឿថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចរស់ឡើងចេញពីរូបកាយ។ គ្រីស្ទបរិ
ស័ទ្ធជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចជាជីវិតខាងវិញ្ញាណ (៩-១០) ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណធ្វើ
ឱ្យរូបកាយដែលស្លាប់និងស្ថានភាពស្លាប់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទនៅរស់ឡើងវិញនៅដើម្បីរង់ចាំ
អំណាចដ៏ខ្លាំងក្លានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ទីពីរ យើងរស់នៅដោយសារការទទួលជ័យជម្នះតាមរយៈការរងទុក្ខ។ (១៧) ការរាប់ជា
បរិសុទ្ធបានសម្រេចដោយការរងទុក្ខ។ ដូច្នេះការរងទុក្ខវេទនាមិនមែនជាបណ្តាសានិងការដាក់
ទណ្ឌកម្មទេប៉ុន្តែសិរីល្អនិងព្រះពរវិញ្ញាណដោយការរងទុក្ខ។ ជីវិតដែលសំលាប់សកម្មភាពរាងកាយ
ដោយព្រះវិញ្ញាណគឺជាវិធីដើម្បីឆ្លងកាត់ការរងទុក្ខ។ យើងអាចជំនួសការរងទុក្ខវេទនាប្រាំពីរ ទុក្ខ
លំបាក ការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ បញ្ហាទីក្សតាមអាត្មា គ្រោះថ្នាក់ និងដាវ ជាការយល់ព្រមរបស់យើ
ង។

ទីបី វាគឺជាជីវិតដែលយើងមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធជាមួយឪពុក។ (១៩) គ្រីស្ទបរិស័ទដែលអាច
ប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយព្រះវរបិតាព្រោះទ្រង់មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនិងជាទីអាស្រ័យនៅនៃ
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (១៦) មានរបស់ជាច្រើនរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈការចាក់ប្រេងតាំងនៃព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះនៅពេលយើងអធិស្ឋានដល់ព្រះនៅស្ថានសួគ៌យើងគិតថាការអធិស្ឋាន
របស់ Agur មានតម្លៃជាង Jabber លើសពីនេះការអធិស្ឋានលំដាប់ព្រះអម្ចាស់មានគោល

ច្បាប់នៃច្បាប់ទាំងស្រុង។ វិធីដើម្បីទទួលបានសិទ្ធិរុងរឿងសេរីភាពរុងរឿងដែលយើងនឹងរបស់ទាំងអស់ចង់បានគឺគ្រាន់តែជាវិធីដើម្បីយកឈ្នះអំពើច្បាប់និងវិកលយុត្តិធម៌និងសេរីភាពខាងវិញ្ញាណ។

ទីពីរព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជួយសម្រេចគោលបំណង។ (២៦) វាគឺជាការពិតដែលថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជួយដល់ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏កក់ក្តៅនិងការល្អឯមោឃចិត្តដើម្បីបំពេញការប្រោសលោះរបស់យើង។ ព្រះវិញ្ញាណដឹងនិងទូលំទូលាយចំពោះការពិតដែលថាចិត្តរបស់យើងចង់បានវា ប៉ុន្តែសាច់ឈាមរបស់យើងមិនអាចទទួលបានស្តង់ដារនោះ។ ទីបី ការប្រោសលោះគឺជាសេចក្តីល្អដែលអ្វីៗត្រូវបានសហការគ្នា។ (២៨) និយាយម្យ៉ាងទៀតគឺដើម្បីសម្រេចបាននូវសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះ។ ដូចដែលសាវ័កបានពន្យល់អំពីដំណើរការនេះគាត់បង្ហាញថាត្រូវបំពេញដោយការកំណត់ទុកជាមុន ការដឹងមុន ការហៅការរាប់ជាសុចរិតនិងការលើកតម្កើង។ នៅក្នុងមធ្យោបាយនៃដំណើរការ (លំដាប់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ) យើងអាចនិយាយថាដំណើរការនេះគឺជាការរាប់ជាសុចរិត។ ហេតុនេះប្រវត្តិសាស្ត្រប្រោសលោះគឺជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការញែកចេញជាបរិសុទ្ធ។ បើគ្មានការរាប់ជាបរិសុទ្ធគ្មានការប្រោសលោះនិងគ្មានការប្រោសលោះទេគ្មានការរាប់ជាបរិសុទ្ធទេ។

ទីបីផុតស្ថានភាពនៃការលើកតម្កើងនោះគឺការបំពេញនូវការញែកចេញជាស្ថានភាពនៃការស្តាររូបព្រះឡើងវិញឬ នៃភាពពេញលេញរបស់ព្រះដែលជាស្ថានភាពនៃភាពពេញលេញនៃចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះ។ នេះគឺជាពិតណាស់ ដែលតម្រូវ នៃច្បាប់សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណានិងភាពស្មោះត្រង់នឹងត្រូវបានបំពេញ។

៥. បន្ទាត់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ (រ៉ូម ៨: ៣១-៣៩)

ពួកសាវ័កមិនបានបង្ហាញតែគួរលេខនៃពិភពលោកពេញលេញនោះទេ ប៉ុន្តែក៏បានបង្ហាញថា អារុំផែនដីយំជំនះវិជ្ជមានដែលពួកជំនុំ អាចទទួលបានដ៏យំជំនះខាងវិញ្ញាណ។ វាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគ្មានលក្ខខណ្ឌរបស់ព្រះ។ សេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះជាម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះដោយអំណាចរបស់ទ្រង់គឺជាវិធីនៃការសង្គ្រោះពិតដែលសាវ័កបានចង្អុលបង្ហាញ។ ដូច្នេះក្នុងចំណោមរបស់មានតម្លៃដែលត្រូវបានគេរកឃើញនៅប្រអប់នៃការប្រោសលោះនោះអ្វីដែលធំបំផុតគឺសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះហើយផ្នែកដែលបង្កើនផុតនៃពេជ្រនៃការប្រោសលោះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ ផ្នែកនេះនឹងបញ្ចេញពន្លឺកាន់តែខ្លាំងនៅពេលដែលពិភពលោកកាន់តែងងឹតហើយនៅពេលយើងមានព្រលឹងដែលមិនច្បាស់លាស់រស្មីរបស់វានឹងបញ្ចេញមក។ (ម៉ាតិ ៤: ២ អេសាយ ៣០:២៦)

ពួកសាវ័កបានស្គាល់ទឹកនៃឆ្នាំងវត្តមាននៃការញែកចេញជាបរិសុទ្ធយ៉ាងច្បាស់។ តើអ្វីទៅជាកម្មវត្ថុនៃការរងទុក្ខដែលយើងគួរប្រឆាំង? ពិភពលោកដែលរួមបញ្ចូលការរងទុក្ខប្រាំពីរយ៉ាងគឺ ទុក្ខព្រួយ បញ្ហា ការមើលងាយ គ្រោះថ្នាក់ ទុក្ខនៃក្សត្រ ទុក្ខនៃអាក្រក់ គ្រោះថ្នាក់ និងដាវ ហើយជាមួយការរងទុក្ខ ១០ ដងទៀតគឺ ការទុក្ខវេទនា សេចក្តីស្លាប់ ជីវិត ទេវតា អំណាចផ្តាច់ការ របស់នៅបច្ចុប្បន្ន និងរបស់នាអនាគតអនាគត អំណាច ទឹកម្តុស ទីជំរៅ និងអស់ទាំងរបស់ដែលបង្កើតមក ព្រមទាំងបញ្ហាផ្ទាល់ខ្លួន ១០ យ៉ាង ទាំងនោះមាន ការហុំព័ទ្ធ ការសង្កត់សង្កិន ការបៀតបៀន ការភ័យ ញាប់ញ័រ (២ កូរិនថូស ៨: ៨-១១) សេចក្តីអត់ធ្មត់ ទុក្ខព្រួយ នាពេលខាត់ សេចក្តីឈឺចាប់ ការ

វាយ ចាប់ចង ការរំខាន ការពុះពារ ដងមិនលក់ នឹងគ្រោះថ្នាក់ គឺជាកន្លែងរុក្ខមាននៃការរាប់ជា បរិសុទ្ធ។

បន្ទាប់មក តើយើងអាចយកឈ្នះលើពិភពលោកនេះដែលព្យាយាមកាត់ផ្តាច់បន្ទាត់នៃសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? ប៉ុលពតស្រាប់ដូចខាងក្រោម។

ទីមួយ គាត់គួរតែស្គាល់ពិភពលោក។ វាមានន័យថាគាត់គួរតែដឹងពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់យើង ។ នៅពេលយើងសម្របសម្រួលជាមួយសាតាំងសាច់ឈាមខាងលោកិយយើងនឹងត្រូវបរាជ័យ ។ បើយើងសម្របសម្រួលជាមួយសាតាំងសាច់ឈាមខាងលោកិយយើងនឹងត្រូវបំផ្លាញចោល យើងគួរទាមទារព្រះគុណរបស់យើង។

ទីពីរ យើងគួរជឿលើជ័យជំនះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អំពើបាបគឺជាបញ្ហាចម្បងរបស់យើង។ ចំពោះ ព្រះគ្រីស្ទយកឈ្នះ ជ័យជំនះរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជារបស់យើងហើយឆ្ពោះទៅដោយជំនឿ។

ទីបី ដើម្បីប្រកាន់ខ្ជាប់នូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ គឺជាផ្លូវនៃជ័យជំនះ។ វាបង្ហាញពីភាព ពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលហូរចេញពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះតាមចាំបាច់របស់ យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទគឺគ្រាន់តែ ស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់របស់។

យោងតាមក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយើងគួរតែស្ថិតនៅកន្លែងដែលផ្ទុយពីបំណង ប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម ហើយការប្រោសលោះត្រូវបានសម្រេចនោះគឺជាស្ថានភាពដែលសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះអោយពេញដោយភាពបរិបូរណ៍របស់ទ្រង់។ វាមានន័យថាវាជាការរីករាយនឹង សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ វាគឺជាការសញ្ជឹងគិតនៃព្រះបន្ទូលនៃជីវិត នៃការ អធិស្ឋាននិងបទពិសោធន៍ដែលមាននៅក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

ជីវិតដែលប្រមូលជាមួយព្រះគ្រីស្ទគឺត្រូវទៅរកការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ នៅពេលដែលយើងព្យាយាម
ថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះគ្រីស្ទដោយអាស្រ័យលើសគុណដែលសម្រេចបានរបស់យើងនោះយើងនឹងជួប
ប្រទះនូវជីវិតដែលទទួលបានជ័យជំនះពីព្រោះដំណឹងល្អរួមបញ្ចូលអ្វីៗទាំងអស់។

កិច្ចការទី ៨

១. ពិនិត្យឡើងវិញ៖ អានជំពូកទី ៨ ហើយផ្តល់ចម្លើយត្រឹមត្រូវរបស់អ្នកចំពោះសំណួរខាងក្រោម៖

- (១) តើការប្រយុទ្ធបែបណាដែលកើតឡើងនៅក្នុងជីវិតគ្រីស្ទាន?
- (២) តើជីវិតដើម្បីដេញតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាអ្វី?
- (៣) តើអ្វីជាស្ថានភាពប្រោសលោះដែលមនុស្សប្រាថ្នាចង់បាន?
- (៤) តើសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងពោរពេញដោយការឈឺចាប់អ្វីខ្លះ?

២. មើលជាមុន៖

(១) នៅពេលក្រោយ យើងនឹងសិក្សាពីការជ្រើសរើស តាមរយៈរ៉ូម ៩: ១-១០: ២១ ។ ការអានអត្ថបទច្រើនដង ឆ្លើយសំណួរខាងក្រោម៖

រ៉ូម ៩: ១-១១

- ១. ផ្ទុយពីជំពូកទី ៨ ដែលពោរពេញទៅដោយភាពរីករាយនៃជ័យជំនះជំពូកទី ៩ ពោរពេញទៅដោយទុក្ខព្រួយ។ ហេតុអ្វីបានជាសាវ័កទទួលយកទុក្ខព្រួយបែបនេះ?
- ២. តើការសន្យារបស់ព្រះអំពីព្រះមេស៊ីចំពោះជនជាតិយូដាមានន័យដូចម្តេច? តើប៉ុណ្ណាសម្រាប់អ្នកណាដើម្បីពន្យល់សំនួរនេះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់? (៩-១៣)

រ៉ូម ៩: ១៤-២៩

- ១. តើអត្ថបទនោះបានបង្ហាញអ្វីខ្លះអំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ? (១៣, ១៥, ២៣-២៦)
- ២. តើអត្ថបទបានបង្ហាញអ្វីខ្លះអំពីការជ្រើសរើសរបស់ព្រះ? (១៥-២២)

រូប ៩: ៣០-១០: ២១

១. តើអ្វីជាមូលហេតុនៃការបរាជ័យរបស់អ៊ីស្រាអែល? (៩: ៣០-១០: ៩)

២. នៅក្នុង ១០: ៨-១៩ តើសាវកបាននិយាយអ្វីខ្លះអំពីភាពសាមញ្ញនៃជំនឿ ការអនុវត្តជាសកល និងភាពចាំបាច់នៃសេចក្តីប្រកាស?

៣. តើការទទួលខុសត្រូវរបស់មនុស្សក្នុងការប្រកាសដ៏រឹងមាំនិងការស្តាប់ គឺជាអ្វី? (១០: ១៩-២១)

មេរៀនទី ៩
ព្រះដ៏ស្មោះត្រង់ (ការជ្រើសរើស)

រ៉ូម ៩: ១-១០: ២១

“ដូច្នេះ មិនសំរេចនឹងអ្នកណាដែលចង់បាន ឬនឹងអ្នកណាដែលខំរត់តាមនោះទេ គឺស្រេចនឹង
ព្រះ ដែលមានសេចក្តីមេត្តាករុណាវិញ” រ៉ូម ៩:១៦

មេរៀនទី ៩ ព្រះដ៏ស្មោះត្រង់ (ការជ្រើសរើស) (រ៉ូម ៩: ១-១០: ២១)

មេរៀនទី ៩ ទស្សនគំនិត

១. តួលេខសរុប- គោលបំណងនៃការជ្រើសរើសគឺដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់នៃភាពស្មោះត្រង់ចំពោះការអត់ធ្មត់របស់ព្រះ។

២. មនុស្សដែលលាតដៃទាំងពីរ នឹងមកដល់ត្រូវបានយកមកដាក់លើក្បាលរបស់គាត់ - មនុស្សរបស់ព្រះដែលបានសង្គ្រោះដោយជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។

៣. មនុស្សម្នាក់ដែលដៃរបស់គាត់ត្រូវបានលើកឡើងក្នុងការក្រឡេកមើល *prism* - ប៉ុន្តែដែលបានស្នើសុំដោយទូញសោកចំពោះការសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែល។

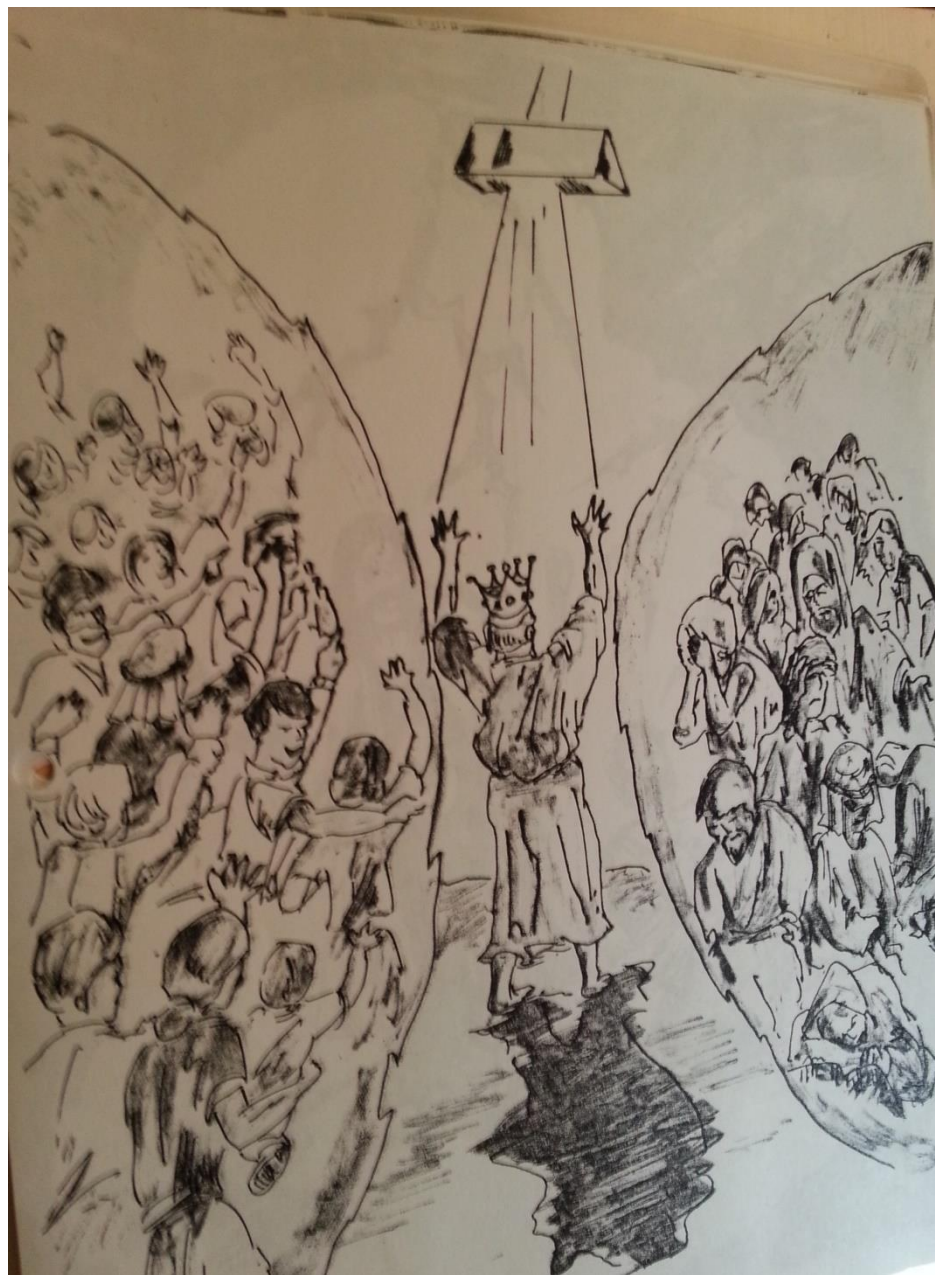
៤. ក្រុមមនុស្សពីរក្រុម - មនុស្សដែលគួរតែត្រូវបានសង្គ្រោះ។

(១) មនុស្សខាងឆ្វេង - មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសមុនពេលបង្កើត (ព្រះវិហារ)

(២) មនុស្សខាងស្តាំ - មនុស្សដែលមិនត្រូវបានជ្រើសរើសមុនការបង្កើត

៥. ពន្លឺនៃ Prism - ការជ្រើសរើសអាស្រ័យលើឆន្ទៈបរិសុទ្ធដូចជាជំនឿអរូបីនៃឈាមនិងកំប្លោ

៦. ស្រមោលដ៏ក្រាស់របស់មនុស្សដែលត្រូវបានលើកឡើង - ការសង្គ្រោះពេញលេញដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានចាប់ផ្តើម។

មេរៀនទី ៩

ព្រះដ៏ស្មោះត្រង់ (ការជ្រើសរើស)

(រ៉ូម ៩: ១-១០: ២១)

១. អត្ថបទ: រ៉ូម ៩: ១-១០: ២១

២. ខគម្ពីរសំខាន់៖ “ដូច្នេះ មិនសំរេចនឹងអ្នកណាដែលចង់បាន ឬនឹងអ្នកណាដែលខំរត់តាមនោះទេ គឺស្រេចនឹងព្រះ ដែលមានសេចក្តីមេត្តាករុណាវិញ” (រ៉ូម ៩:១៦)

៣. ការសង្ខេបតិច

ពួកសាវ័កបានបង្ហាញពីភាពបរិបូរណ៍ខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនាមៗ ក៏បានទទួលសោកជាមួយនឹងទុក្ខវេទនា ដោយឥតឈប់ឈរចំពោះអ៊ីស្រាអែល (៩-១២) ដោយសារតែប្រជាជនជាតិរបស់គេមិនបានចេញពីការបង្គាប់ដែលមិនគួរឱ្យជឿ ដែលបានរៀបចំពីអំប្រាហាំ។ បន្ទាប់មកប៉ុលបានបង្ហាញម្តងទៀតថា ការសង្គ្រោះពិតអាស្រ័យលើការជ្រើសរើសរបស់ព្រះ ហើយការសង្គ្រោះនាអនាគតរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវបានសម្រេចដោយសេចក្តីសុចរិតតាមរយៈជំនឿ។ យើងគិតថាការទទួលសោករបស់ប៉ុល (៩: ១-៥) គោលការណ៍និងខ្លឹមសារនៃការជ្រើសរើសរបស់ព្រះ (៩: ៦-២៩) និងការសង្គ្រោះ តាមព្រះគម្ពីរបានចាប់ផ្តើមដោយព្រះដ៏ស្មោះត្រង់ហើយត្រូវបានបំពេញដោយទ្រង់។

៤. ការបង្ហាញ៖

ថ្វីត្បិតតែពួកគេទទួលបានថាការសង្គ្រោះកើតចេញពីជនជាតិយូដាដំបូង ប៉ុន្តែពួកគេបានធ្វើផ្ទុយពីព្រះគ្រីស្ទក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ប៉ុន្តែយើងរកឃើញប្រាជ្ញាអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែយើងដឹងថាព្រះហ័សរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបានសំរេចតាមការសន្យាដើម ហើយបានប្រគល់សាសន៍ដទៃដែលបោះបង់ចោលដោយប្រកាសពីនាពន្លោះត្រង់របស់ព្រះដល់ប្រជាជនដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសយ៉ាងច្បាស់។ ប៉ុន្តែដែលមើលឃើញពីនាពន្លោះត្រង់របស់ព្រះបានអង្វរដល់ព្រះដោយអស់ពីចិត្តចំពោះការសង្គ្រោះរបស់គេ។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ ដែលគាត់បានសុំនៅក្នុងការខ្ជិលក្រសោបពួកគេ នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ការសង្គ្រោះសាសន៍របស់គាត់ដែលបានព្យាយាមស្តាប់ខ្លួនប៉ុល និងសំរាប់គាត់អស់រយៈពេលជាច្រើន បានមកពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ តើគាត់ទទួលបានលោកចំពោះពួកគេយ៉ាងដូចម្តេចហើយតើគាត់ដឹងអ្វីខ្លះអំពីការពិតនៃការជ្រើសរើស?

១. ការទទួលបានសាករណ៍របស់ប៉ុល (៩: ១-៥)

ប៉ុលដែលត្រូវបានដំណឹងល្អបានអង្វរសុំការផ្លាស់ប្តូរជាតិសាសន៍របស់គាត់ទៅជាអធិបតេយ្យនាពរបស់ព្រះ។ ទោះបីជាគាត់អាចត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ ការស្នើសុំរបស់គាត់គឺជាការសង្គ្រោះជាតិសាសន៍របស់គាត់។ (១០:១) ថ្វីបើពួកគេត្រូវបានប្រើដោយព្រះ ជាកូនចៅរបស់អំប្រាហាំក៏ដោយ តាមពិតពួកគេខ្លួនឯងត្រូវបានគេបោះបង់ចោល។ បន្ទាប់មកប៉ុលបានឃើញវា ហើយអង្វរសុំការប្រែចិត្តជឿរបស់ពួកគេជាមួយការស្នើសុំចិត្តបញ្ចូលទៅចំពោះព្រះ។

អ្នកដែលស្គាល់នូវដំណឹងល្អយ៉ាងច្បាស់ នឹងក្លាយជាមនុស្សដែលគ្រប់គ្រង អ្នកគាំទ្រសេចក្តី
ពិតនិយម និងអ្នកស្រឡាញ់សេចក្តីពិត ពីព្រោះថាដំណឹងល្អផ្ទាល់មានលក្ខណៈជាសកល ហើយ
ធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាមនុស្សស្មោះត្រង់។ ទោះបីជាគាត់ខ្វះប្រសាសន៍ជាតិសាសន៍ គ្រួសារ
កន្លែងធ្វើការ និងសង្គមក៏ដោយ ក៏ការប្រកាសដំណឹងល្អគឺជាឆន្ទៈរបស់ព្រះ ពីព្រោះថាព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធច្បាស់តែងតាំងឬសគល់នៃដំណឹងល្អ ដែលនឹងត្រូវរាលដាលពីក្រុងយេរូសាឡឹមទៅ
ស្រុកយូដា ស្រុកសាម៉ារី និងចុងផែនដីបំផុត។ (កិច្ចការ ១: ៨)

៣ បង្ហាញពីទំរង់ស្តីអំពីស្រាវជ្រាវ មានលាយនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា
របស់ព្រះគឺជាបញ្ហាខាងព្រះដែលជាតន្ត្រីនៃមនសិការរបស់ព្រះ យោងទៅតាមការទូញ
សោកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ វាគួរតែជាបន្ទុករបស់យើង។ ចំណាស់ចំណូលចិត្តដែលត្រឹមត្រូវបរិស័
ទម្លាក់ចង់បានគឺការផ្សាយដំណឹងល្អដល់ក្រុមគ្រួសារ ការផ្សាយដំណឹងល្អដល់ជាតិសាសន៍ និង
ការផ្សាយដំណឹងល្អលើពិភពលោកនៅក្នុងប្រទេសចំនួន ២៦០ គឺចេញពីលក្ខណៈនៃដំណឹងល្អផ្ទា
ល់។ ក្នុងពេលឆាប់ៗ ដែលប៉ុលបានកើតជាថ្មីម្តងទៀត នោះគាត់នឹងមិនបានចេញទៅគ្រប់ទាំង
សាសន៍ទេ។ ផ្ទុយទៅវិញគាត់បានដឹងអំពីបំណុលចំពោះដំណឹងល្អ ចំពោះជនជាតិយូដា ជនជាតិ
អាស៊ី រ៉ូមនិង អេស្ប៉ាញ។

ហេតុអ្វីបានជាអ៊ីស្រាអែលត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងកន្លែងវេទនាបែបនេះ? ឯកសិទ្ធិនៅក្នុងខទី ៤ គឺជា
អ្នកអនុវត្តដែលជាឧបសគ្គនៃការសង្រ្គោះ។ តើពួកគេមានឯកសិទ្ធិបែបណា? ១) ឯកសិទ្ធិជាកូន
ចិញ្ចឹម- ទំនាក់ទំនងស្មើគ្នារវាងរបស់ suzerain ឬ ប្រពន្ធ និងខ្ញុំពុក- កូនប្រុស។ ២) ឯកសិទ្ធិ
ចូលរួមក្នុងនាពររុងរឿងរបស់ព្រះ ៣) ឯកសិទ្ធិនៃទំនាក់ទំនងតាមកិច្ចព្រមព្រៀង ៤) ឯកសិទ្ធិ

វិករាយនឹងព្រះពរនៃការថ្វាយបង្គំ ៥) ឯកសិទ្ធិបង្កើតរបស់ព្រះមេស៊ី ហេតុអ្វីបានជាពួកគេ
បោះបង់ចោលឯកសិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យនេះ? នៅក្នុងពាក្យខ្លីមួយថា ដោយសារតែពួកគេប្រើខុស ពួកគេ
បានបាត់បង់ព្រះពរទាំងនេះ

សោកនាដកម្មនេះកើតចេញពីការមិនស្តាប់បង្គាប់ លើសពីនាពេលខ្លះ និងអាកប្បកិរិយាបច្ចុប្បន្ន
ជាជាងអាកប្បកិរិយាអតីតកាល និងអនាគត ហើយវាក៏ចេញមកពីការពិតខាងក្នុង ជាជាងនាព
ទន់ខ្សោយខាងក្រៅ។

ក៏ព្រោះតែត្រីសូបរិស័ទដែលជឿលើព្រះត្រីសូក៏មានឯកសិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យផងដែរ គាត់គួរតែ
ប្រយ័ត្នក្នុងការធ្លាក់ចុះ។ ទស្សនៈអាត្មានិយមនៃជីវិតដែលរស់នៅដោយមិនមានទំនាក់ទំនងជា
មួយអ្នកដទៃ ដ្បិតខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានលះបង់ការលោភលន់របស់គាត់ មិនអាចជួយបំផ្លាញវាបាន
ទេ។ ដូច្នេះយើងគួរតែគោរពឯកសិទ្ធិនៃទីបង្គាប់នៃដំណឹងល្អដ៏មានតម្លៃដោយប្រតិបត្តិគោល
តាមបំណង ដោយរាបសារ ដោយដឹងពីតម្លៃនៃព្រះគុណ។ ប្រសិនបើត្រីស្មានបំផ្លាញឯកសិទ្ធិ
នោះគាត់នឹងត្រូវស្តីបន្ទោស។ ត្រីសូបរិស័ទរស់នៅមិនត្រូវនឹកខ្លាចដោយ ព្រោះគាត់មិនអាច
ឡើងទៅស្ថានសួគ៌នោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវខ្លាចដើម្បីសម្រេចបេសកកម្មនៅលើផែនដី ក្នុងនាមជាមនុស្ស
ដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយនគរព្រះ ពីព្រោះអាថ៌កំបាំងដើម្បីយកឈ្នះនាពេលវាចុះរបស់ពួកវា
វិស៊ីគី រស់នៅជាមួយមនសិការបំណុលខាងវិញ្ញាណ។

ដូច្នេះត្រីសូបរិស័ទគួរយកចំណង់តណ្ហាទៅជាមួយព្រលឹងដែលបាត់បង់ ដែលជាគោលបំណង
របស់គាត់។ នេះធ្វើឱ្យយើងវិករាយនឹងព្រះពររបស់អំប្រាហាំហើយធ្វើឱ្យយើងលើកតម្កើងព្រះ។

២ អាចីកំបាំងនៃជម្រើស (៩: ៦-២៩)

ដើម្បីបញ្ជាក់ពីមូលហេតុដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលតាមច្រើនបានធ្លាក់ក្នុងនាពហុរាជ័យ នោះគឺគាត់ បានបង្ហាញថាគួរលេខការសង្គ្រោះ នៃសញ្ញាចាស់មិនត្រូវបានធ្វើឡើងដោយស្មោះដៃរបស់មនុស្ស នោះទេប៉ុន្តែដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ។ គោលការណ៍នៃព្រះគុណត្រូវបានអនុវត្តរួចហើយចំពោះ ការជ្រើសរើសមុនការបង្កើត។ ថវិកាពូជនៃព្រះគុណសម្រាប់ការជ្រើសរើស ត្រូវបាន បង្ហាញដោយការញែកបុគ្គលដែលបានជ្រើសនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ គោលការណ៍នេះត្រូវបានអនុ វត្តចំពោះគ្រីស្ទបរិស័ទដែលបានជ្រើស នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចជាការបំបែកអង្គាមទេវ័យ ព្រះ បានដឹងជាមុនថា គាត់បានកំណត់ទុកជាមុន ហើយបានហៅគាត់ដោយបង្ហាញពីនាពត្រឹមត្រូវ និងលើកតម្កើងគាត់តាមអំណាចអធិបតេយ្យនាពរបស់គាត់ប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។ ដូច្នេះ បុគ្គលដែលបានជ្រើសមានចក្ខុវិស័យវែងឆ្ងាយហើយរីករាយនឹងនាពររីករាយរុងរឿងនៅក្នុងជីវិត របស់គាត់។

បន្ទាប់មកតើការជ្រើសរើសដែលប៉ុលពតបាននោះជាអ្វី? ខ ៦-១៣ សង្កត់ធ្ងន់លើការពិតពីរ។ ទីមួយ វាគឺជាជម្រើសដែលមាននាពលេចធ្លោ។

កូនចៅរបស់អំប្រាហាំតាមធម្មតាត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះ។ ថ្វីបើអំប្រាហាំជាឪពុកអំប្រា ហាំត្រូវបានព្រះជាម្ចាស់ហៅអំប្រាហាំ និងឡុត អ៊ីសាក និងអ៊ីសម៉ាអែល ដែលជាវិញ្ញាណនិង សាច់ឈាមគួរតែត្រូវបានបែងចែក ពីព្រោះផ្ទៃខាងក្រោយនៃការ តែងតែត្រូវបានកំណត់ជាមុនអំពី ការញែកវិញ្ញាណនិងសាច់ឈាម។ ប្រសិនបើយើងធ្វើតាមសាច់ឈាមជាបន្តបន្ទាប់មិនមែនជា មនុស្សដែលត្រូវជ្រើសរើសទេប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់ជ្រើសរើសយកព្រះវិញ្ញាណនោះគាត់គឺជា

មនុស្សដែលបានជ្រើសរើស។ ប្រសិនបើគាត់អួតពីប្រពៃណីនៃត្រកូលគ្រួសារហើយស្នាក់នៅ
កន្លែងនេះគាត់ប្រហែលជាមិនមែនជាមនុស្សដែលត្រូវបានជ្រើសរើសនោះទេប៉ុន្តែដោយសារគាត់
រីករាយនឹងការរងទុក្ខជាមួយព្រះគ្រីស្ទគាត់គឺជាមនុស្សដែលត្រូវបានជ្រើសរើស ពីព្រោះការជ្រើស
រើសគួរតែត្រូវបានបំពេញតាមស្តង់ដារដែលមានឥទ្ធិពលលើមនុស្ស។

ទីពីរ វាគឺជាជម្រើសដែលហួសពីទង្វើ ខ្ញុំនិយាយអំពីអេសាវនិងយ៉ាកុបព្រះបាទវិញ្ញាកពួកគេចេញ
ដើម្បីបង្ហាញពីការសង្គ្រោះមិនមែនដោយទង្វើទេប៉ុន្តែដោយព្រះគុណជាក់ស្តែង។ ដូចដែលយើង
សង្កេតឃើញជីវិតរបស់ពួកគេ យ៉ាកុបមិនប្រសើរជាងអេសាវទេ។ មានតែព្រះទេដែលបោះបង់
ចោលអេសាវ ហើយបានជ្រើសរើសយ៉ាកុបដែលខ្សោយ។ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលស្តាប់អេសាវនិង
ការជ្រើសរើសយ៉ាកុប មិនមែនជាស្នាដៃរបស់ពួកគេទេ ពួកគេត្រូវបានប្រើដោយព្រះដើម្បីរំលាត
គ្រងថាមនុស្សល្ងង់ដូចជាអេសាវនឹងត្រូវបានបង្កើតខាងលោកីយ៍ប៉ុន្តែអ្នកដែលត្រូវបានជ្រើស
រើសដូចយ៉ាកុបនឹងត្រូវរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ ទីបំផុតយ៉ាកុបបានចូលរួមក្នុងអីស្រាអែលថ្មីប៉ុន្តែអេសាវ
ត្រូវបានចេញចោលហើយពីងង្គឹកលើដាវ ហើយទីបំផុតកូនចៅរបស់គាត់អេដុមត្រូវបាន
បាត់ខ្លួនក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។

មានតែការជ្រើសរើសទេដែលអាស្រ័យលើអធិបតេយ្យនាពេលដោយឥតលក្ខណៈរឹបរឹបព្រះ។ ដូច្នេះរូប
កាយអាចអួតខ្លួនឬដោះសារស្ថាននាពេលរបស់គាត់។ វាគឺជាប្រាជ្ញាដែលមិនអាចវាស់វែងបានដែល
ពួកគេគួរលើកតម្កើងព្រះ។ នាពេលជាម្ចាស់របស់ព្រះអម្ចាស់មិនអាចផ្ទុយគ្នាបានទេ។ យើងគួរតែអរ
គុណព្រះដោយសារតែការត្រាស់ហៅរបស់ទ្រង់ ដូចជាយើងហើយគួរតែរស់នៅដោយរាបសារ

ដោយការត្រឡប់ចំពោះព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះសាវ័កបានសន្និដ្ឋានថាមានតែការសង្គ្រោះ
ប៉ុណ្ណោះដែលចេញមកពីការត្រាស់ហៅព្រះ។

៣. តាមរយៈសេចក្តីជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ (១០: ១-២១)

ការសង្គ្រោះ ព្រះគុណដែលបានជ្រើសរើសនៅក្នុងជំពូកទី ៩ ត្រូវបានធ្វើម្តងទៀត នៅផ្នែកទីមួយ
នៃជំពូកទី ១០ ។ ប្រធានបទរួមជាគោលការណ៍ នៃការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿពោលគឺមនុស្ស
សុចរិតនឹងរស់នៅដោយជំនឿត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញពីវិធីសាស្ត្រជាក់ស្តែងបន្ថែមទៀត។

វាគឺជាឆន្ទៈរបស់ព្រះដែលព្រះបានធ្វើឱ្យជាវ៉ានីរូសនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ប៉ុន្តែបានផ្តល់សេចក្តី
មេត្តាករុណាដល់អ៊ីស្រាអែល។ គ្មាននរណាអាចរិះគន់រឿងនេះចំពោះការប្រព្រឹត្តអយុត្តិធម៌នោះ
ឡើយ។ ដូច្នេះសេចក្តីពិតដែលបានសង្គ្រោះដោយជំនឿគឺជាអាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះមុនពេលបង្កបង្កើត។
អាថ៌កំបាំងនេះត្រូវបានលាតត្រដាងនៅលើផែនដីនៅពេលវេលាសមស្រប ហើយអស់
កល្ប ហោរាអេសាយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដឹងពីរឿងនេះហើយព្យាករណ៍ពីការសង្គ្រោះអ្នក
ដែលនៅសេសសល់ជាបន្តបន្ទាប់។ ក្នុងចំណោមការបំផ្លាញពួកអ្នកមិនជឿទាំងនោះ គឺអាសូរី
បាប៊ីឡូន គុស ទីរ៉ូខ លីដូន ម៉ូអាប អាំម៉ូនីតនិងអេដុម។ អ្នកដែលនៅសេសសល់ពីការជ្រើសរើស
ដោយព្រះគុណ នឹងត្រឡប់ទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយឈរនៅកន្លែងសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ហោ
រាហូសេបានទាយថាពួកគេដែលត្រូវបានគេហៅថា Roruhama Roammy និងអ៊ីស្រាអែល
នឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរមិនមែន Roammy និងអ៊ីស្រាអែលទេ។ តើអ្នកណាអាចធ្វើឱ្យការផ្លាស់ប្តូរនេះ
រីកចម្រើនឆ្លុះឱ្យកត់សម្គាល់? មានតែព្រះយេហូវ៉ាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែល
នឹងធ្វើវា។ ពិតជាពន្លឺនៃការព្យាករណ៍ទំនាយបានចែងចាំងដល់ប្រជារាស្ត្រដែលបានជ្រើសរើស

នៅក្នុងព្រះត្រីស្នូនោះគឺប្រជាពលរដ្ឋរស់នៅក្នុងពិភពលោកនៅក្នុងសញ្ញាចាស់និងសញ្ញាចាស់។ ដូច្នេះប៉ុលប្រាសាចង្កូលបង្ហាញថានៅពេលគាត់ប្រាប់អំពីពួកជំនុំទៅ អេតេសូរមនុស្សម្នាក់ ព្រះវិហារតែមួយដែលជនជាតិយូដានិងសាសន៍ដទៃបានប្រមូលគ្នានៅក្នុងព្រះត្រីស្នូនិងទទួលបានការសង្គ្រោះដ៏បរិបូណ៌ដោយចូលទៅជិតបង្គំរស់ព្រះ។ ដូចជាប្រសិនបើការសង្គ្រោះមានលក្ខខណ្ឌខ្លះ នោះវានឹងក្លាយជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំធេងរបស់ព្រះដែលហូរនៅក្នុងចិត្តរបស់ទ្រង់។

ពួកសាវ័កបានយល់ពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះថាការជ្រើសរើសដ៏សប្បុរសនេះត្រូវបានធ្វើឡើងតាមមធ្យោបាយមួយចំនួន។ វាមានន័យថាការសង្គ្រោះតាមរយៈចិត្ត ជាថ្មីម្តងទៀតប៉ុលបង្ហាញថាគាត់បានរិលត្រឡប់មករកការរាប់ជាសុចរិតវិញដោយជំនឿហើយលើសពីនេះគាត់បង្ហាញពីផ្លូវតូចចង្អៀតនៃការសង្គ្រោះសេចក្តីសុចរិតពិតប្រាកដដើម្បីទទួលបានដោយសេចក្តីជំនឿ។ និយាយម្យ៉ាងទៀតតើការសង្គ្រោះពេញលេញនឹងសម្រេចបានដោយរបៀបណា?

និយាយឱ្យខ្លី វាគ្រាន់តែជាជំនឿប៉ុណ្ណោះ។ នេះមានកត្តាពីរយ៉ាង (១) ជឿនៅក្នុងចិត្ត។ (២) ព្រមទទួលដោយសារតាម។ កត្តាទាំងនេះគឺជាការងារដែលជាប់ទាក់ទងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកចាប់ផ្តើមនិងសម្រេចចំពេញ។ វាមានន័យថានៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ដឹងពីព្រឹត្តិការណ៍នៃការសុគតរបស់ព្រះត្រីស្នូ ការរស់ឡើងវិញ និងការឡើងគ្រងរាជ្យរបស់ទ្រង់ហើយទទួលយកពួកគេជាព្រឹត្តិការណ៍ផ្ទាល់ខ្លួនដោយស្មោះត្រង់ មនុស្សមានប្លាបនឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរទៅជាមនុស្សសុចរិត។ ហើយដោយសារការពិតនេះត្រូវបានសារតាម ហើយត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ គេនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយព្រះ។ ថ្វីត្បិតតែវាជាដំណើរការដ៏សាមញ្ញដែល

ព្រះគុណនៅក្នុងចិត្តត្រូវបានសម្រេចដោយការមានចិត្តស្មោះត្រង់។ វាត្រូវបានហៅថាជាការសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿ។ នៅទីនេះអ្វីដែលសំខាន់គឺត្រូវមានចិត្តស្មោះត្រង់ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឱ្យដាស់តឿន។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផ្ទេចឱ្យយើងជួបគ្នារវាងភាពជឿជាក់និងការទុកចិត្ត (អេភេសូ ២: ៨-៩)

ជាថ្មីម្តងទៀតសាវ័កបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងស្អិតល្អនៃដែលព្រះធ្វើឱ្យពួកគេជឿលើដំណឹងល្អដោយការលះបង់ដ៏ស្មោះត្រង់ អ្នកបញ្ជូននិងអ្នកអធិប្បាយរហូតដល់ដំណឹងល្អបានមកដល់ពួកគេយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាកម្មវត្ថុនៃជំនឿ ហើយថែមទាំងសង្កត់ធ្ងន់ថាយើងមានបេសកកម្មដើម្បីប្រកាសពីដំណឹងល្អដល់ប្រជាជាតិទាំងអស់។ វាមានន័យថាយើងត្រូវធ្វើតាមគំរូនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ប៉ូលចំពោះជាតិសាសន៍របស់គាត់។

គោលការណ៍នេះគឺជាវិធីសាស្ត្រដ៏មានប្រសិទ្ធភាពសម្រាប់ការប្រែប្រួលជាបរិសុទ្ធនៅក្នុងដំណើរការនៃការសង្គ្រោះ។ យើងទៅកន្លែងនៃការប្រែប្រួលជាបរិសុទ្ធតាមរយៈការសារភាពការពិតនៅក្នុងចិត្តស្មោះត្រង់យោងតាមកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះនៅពេលដែលយើងទទួលបានសេចក្តីពិត យើងត្រូវតែទទួលបានសេចក្តីពិត ដូចព្រះបន្ទូលដ៏មានព្រះជន្មរស់របស់ព្រះហើយបន្ថែមសេចក្តីជំនឿទៅលើសេចក្តីពិតនេះ ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងត្រូវតែគោរពតាមពួកគេ។ ដូច្នេះចុងក្រោយយើងត្រូវតែទៅរកជំនឿ ហើយយើងត្រូវអនុវត្ត នូវព្រះគុណរបស់ព្រះ ដើម្បីក្លាយជា ពេញលេញរបស់ព្រះពោលគឺមនុស្សដែលបានស្តារឡើងវិញនូវបង្គន់របស់ព្រះ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

អ្នកបង្កើត អ្នកផ្តល់ឲ្យ និងជាអ្នកប្រោសរោងដីស្មោះត្រង់របស់ព្រះទទួលយកផែនការ ច្បាស់លាស់មុនពេលបង្កើតហើយបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពពេញលេញដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាកម្ម សិទ្ធិរបស់ប្រជាជនទ្រង់ ដោយសម្រេចបានតាមប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ ដូចដែលយើងដឹងការពិតដែល ថាយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ យើងមិនអាចជួយអ្វីដែលអស្ចារ្យនោះទេ។ ហើយភាពសាមញ្ញនៃ ខ្លឹមសារនិងវិធីសាស្ត្រនៃការសង្គ្រោះបានលើកទឹកចិត្តយើងឱ្យប្រកាសដំណឹងល្អដល់អ្នកជិតខាង របស់យើង។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ជឿលើព្រះគ្រីស្ទគោលការណ៍ដែលថាគាត់នឹងទទួលបាន សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងការពិតដ៏អាថ៌កំបាំងដែលមានតែមនុស្សដែលបានជ្រើស រើសប៉ុណ្ណោះដែលនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះយើងមិនអាចបំភ្លេចបានទេ ពីព្រោះតាមរយៈចំណង់ របស់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសព្រះបានកំណត់ទុកជាមុននូវការសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ។

កិច្ចការ ១០

១. ពិនិត្យឡើងវិញ៖ អានមេរៀនទី ៩ ហើយផ្តល់ចម្លើយរបស់អ្នកចំពោះសំណួរខាងក្រោម។
- (១) តើប៉ុល ប៉ង់ត្រូវសាកអ្វីហើយតើគាត់បានថ្វាយអ្វីទៅចំពោះព្រះ?
 - (២) តើអ្វីជាការលក្ខខណ្ឌនៃការជ្រើសរើសរបស់ព្រះ?
 - (៣) ហេតុអ្វីបានជាប៉ុល ប៉ង់ត្រូវសាកសេចក្តីពិតនៃសេចក្តីជំនឿម្តងទៀត?

២. មើលជាមុន៖

- (១) នៅលើកក្រោយយើងនឹងសិក្សា អាថ៌កំបាំងនៃការសង្គ្រោះអ្វីស្រាវជ្រាវតាមរយៈរ៉ូម ១១: ១-៣៦ ។ ឆ្លើយសំណួរខាងក្រោមក្នុងការអានអត្ថបទឱ្យបានច្រើនដង។
- ១) អានរ៉ូម ១១: ១-៣៦ ដោយសង្ខេបហើយសង្ខេបវាដោយការយល់ដឹងរបស់អ្នក។
- ២) ហើយដោះស្រាយខ្ញុំដែលអ្នកចូលចិត្តហើយនិយាយហេតុផល។
- ៣) តើព្រះជាម្ចាស់បានសំដែងអ្វីខ្លះនៅក្នុងអត្ថបទហើយតើច្រើនបានសន្យាអ្វីដល់គាត់?

មេរៀនទី ១០

អាថ៌កំបាំងនៃការសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែល

រ៉ូម ១១: ១-៣៦

“នោះសាសន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់គ្នា នឹងបានសង្គ្រោះជាក្រោយ ដូចជាមានសេចក្តីចែងទុកមក ថា «មានព្រះដ៏ប្រោសឲ្យរួច ទ្រង់នឹងចេញពីស៊ីយ៉ូនមក ទ្រង់នឹងបង្វែរសេចក្តីទម្ងន់លើសពីយ៉ា កុបទៅ ២៧ នោះហើយជាសេចក្តីសញ្ញាដែលអញតាំងនឹងគេ ក្នុងកាលដែលអញបានដោះបាបគេ ចេញហើយ»” (រ៉ូម ១១: ២៦-២៧)

មេរៀនទី ១០ អាថ៌កំបាំងនៃការសង្គ្រោះជនជាតិអឺរ៉ុប

មេរៀនទី ១០ ទស្សនៈ គំនិត

១. តួរលេខសរុប- ព្រះដែលសម្រេចនូវសេចក្តីសន្យា

២. ការស្និ prism និងឥន្ទ្រ ដែលចេញមកពីលើមេឃ- សេចក្តីសញ្ញាបីគឺសេចក្តីសញ្ញានៃការប្រោសរលោះ សេចក្តីសញ្ញានៃកិច្ចការ និងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ

១) ពន្លឺនៃមេឃ - សេចក្តីសញ្ញានៃការប្រោសរលោះ

២) prism -សេចក្តីសញ្ញានៃទង្វើ

៣) ឥន្ទ្រ -សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ

៣. រូបឈើឆ្កាង - សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

៤. មនុស្សពីរនាក់នៅក្រោមឈើឆ្កាង- មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

១) បុរសខាងស្តាំ - សាសន៍យូដាត្រូវបានសង្គ្រោះដោយជំនឿប៉ុន្តែមិនដំណើរការទេ

២) បុរសខាងឆ្វេង - ការបរាជ័យរបស់អឺរ៉ុបសំរាប់មកនូវឱកាសដើម្បីបើកផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។

ផ្នែក៖

៥. ថ្មនៅក្រោមបុរសពីរនាក់ - វិធីសាស្ត្របីយ៉ាងដើម្បីសម្រេចបាននូវសេចក្តីសង្គ្រោះពិត

១) ដំថ្មទីមួយ - សូលី វិញ្ញាណ

២) ថ្មទីពីរ - *Sola Gratia*

៣) ថ្មទីបី - សូលីហ្វី

៦. សិរីល្អនៃនគរប្រទេសនៅផ្នែកចុងក្រោយនៃការចាប់ផ្តើមដំណើរការ និងលទ្ធផលនៃការសង្គ្រោះ
គឺដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ប្រទេស។

មេរៀនទី ១០

អាថ៌កំបាំងនៃការសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែល

១. អត្ថបទ៖ រ៉ូម ១១: ១-៣៦

២. ឧត្តម្រឹក្សសំខាន់៖ «នោះសាសន៍អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់គ្នា នឹងបានសង្គ្រោះជាក្រោយ ដូចជាមានសេចក្តីចែងទុកមកថា «មានព្រះដ៏ប្រាសឲ្យរួច ទ្រង់នឹងចេញពីស៊ីឃ្លូនមក ទ្រង់នឹងបង្វែរសេចក្តីទមិលល្មើសពីយ៉ាកូបទៅ»^{២៧} នោះហើយជាសេចក្តីសញ្ញាដែលអញតាំងនឹងគេ ក្នុងកាលដែលអញបានដោះបាបគេចេញហើយ» ~ (រ៉ូម ១១: ២៦-២៧)

៣. ការស្ទង់មតិ៖

ដើម្បីយល់ពីអត្ថបទដ៏បង្កើនយើងត្រូវការការយល់ដឹងអំពីកិច្ចព្រមព្រៀងដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរនៅក្នុងចរន្តនៃការប្រោសលោះប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ប៊ែរតជានាសាហាប្រើដែលត្រូវបានបកប្រែទៅជាសន្និសីទមិនមែនជាកិច្ចសន្យានៃការសន្យារបស់នាគីទាំងពីរបែបកិច្ចសន្យានៃពិភពលោកនោះទេ ប៉ុន្តែទំនាក់ទំនងដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រើឆឹងកតាតាតិ។ ព្រះគម្ពីរបង្ហាញពីចរិត ៣ យ៉ាងនៃសេចក្តីសញ្ញា។ ទីមួយកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការប្រោសលោះ គឺជាកិច្ចសន្យារវាងព្រះវរបិតា- ព្រះជាម្ចាស់និងព្រះរាជបុត្រា- ព្រះ។ នេះគឺជាកិច្ចព្រមព្រៀងដែលមុនពេលបង្កើតក្រុមប្រឹក្សានៃព្រះត្រីឯកដែលបានបង្កើតឡើងដើម្បីសម្រេចចំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះវរបិតា។ យ៉ូហាន ១៧: ៨ និយាយថា «ដ្បិតអស់ទាំងព្រះបន្ទូលដែលទ្រង់បានប្រទានមក នោះទូលបង្គំបានឲ្យដល់គេហើយ គេក៏ទទួលយក ហើយដឹងជាប្រាកដថា ទូលបង្គំចេញពីទ្រង់មក ក៏ជឿថា ទ្រង់ចាត់ឲ្យទូលបង្គំមក

មែន ។ វាបង្ហាញថាព្រះរាជបុត្រា-ព្រះ បានសម្រេចនូវកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់បិតា-ព្រះ ទាំងស្រុង ។ ព្រះរាជបុត្រា-ព្រះ ជាអ្នកបំពេញនូវសេចក្តីសញ្ញាដែលសម្រេចបានដោយព្រះចេស្តានៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

បន្ទាប់មកកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការទង្វើត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ វាគឺជាកិច្ចព្រមព្រៀង រវាងព្រះនិងអ័ដាម ដើម្បីទទួលបានជីវិតអស់កល្ប ដូចជាការឆ្លើយតបជាក់លាក់ចំពោះស្តង់ដារ របស់ព្រះ ។ បន្ទាប់មកកិច្ចព្រមព្រៀងដែលផ្តួចផ្តើមមនុស្ស គឺជាព្រះ ហើយវត្ថុបំណងនៃសេចក្តី សញ្ញាគឺអាដាមដែលជាប្រមុខនៃមនុស្សជាតិ ។ ថ្វីត្បិតតែគាត់មានអំណាចគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីឆ្លើយ តបនឹងសន្ធិសញ្ញាក៏ដោយតែគាត់បាន ទទួលយកការល្អងហើយចុងក្រោយបានធ្វើឱ្យមនុស្ស ជាតិទាំងអស់ធ្លាក់ចូលក្នុងអំពើបាបនិងសេចក្តីស្លាប់ ។

ដរាបណាអាដាមបានផ្តាច់សម្ពន្ធមេត្រីភ្លាមៗនោះព្រះជាម្ចាស់បានអនុញ្ញាតឱ្យមានកិច្ចព្រម ព្រៀងនៃព្រះគុណចំពោះមនុស្សដែលនឹងទទួលបានការសង្គ្រោះពីព្រះ ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៥) ព្រះដែលបានបើកសម្ពន្ធមេត្រីនៃព្រះគុណដល់អំប្រាហាំបានប្រទាននូវកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការងារ ដោយម៉ូសេចង់បង្ហាញពីការពិតដែលថាពួកគេមិនអាចសង្គ្រោះដោយខ្លួនឯងបានទេប៉ុន្តែពួកគេ ជឿលើព្រះត្រីសូតែមួយគត់ ។ ដូច្នេះសេចក្តីសញ្ញារបស់ម៉ូសេរួមបញ្ចូលចរិតលក្ខណៈនៃសេចក្តី សញ្ញានៃព្រះគុណ ។ លើសពីនេះគោលការណ៍នៃព្រះគុណត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀង របស់ដាវីឌជាបណ្តើរ ៗ ទីបំផុតនៅក្នុងពួកហោរា ជាពិសេសតាមរយៈ យេស៊ូ និងអស់សេចក្តី ភាពមិនអាចធ្វើទៅបាននៃសម្ពន្ធមេត្រីចាស់ត្រូវបានលាតត្រដាងហើយនឹងត្រូវសម្រេចដោយកិច្ច

ព្រមព្រៀងថ្មីៗ ព្រះត្រីសូឡាសសម្រេចផ្លូវសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណនិងកិច្ចព្រមព្រៀងថ្មីនៅក្នុងថ្ងៃ
នៃតម្កល់សញ្ញាថ្មីៗ

ចំណុចសំខាន់នៃកិច្ចព្រមព្រៀងគឺអ៊ីម៉ាញ៉ូអែល។ បិតា-ព្រះ គឺជាព្រះរបស់អ៊ីស្រាអែល ហើយអ៊ី
ស្រាអែលគឺជាប្រធានស្រុករបស់ព្រះ។ ថ្វីត្បិតតែវាបានបង្ហាញពីទំនាក់ទំនងបែកបាក់ ប្តី ប្រពន្ធ
និងខ្ញុំពុក កូន ប៉ុន្តែពួកគេបានបរាជ័យ មានតែតាមរយៈការសុគតរបស់ព្រះត្រីសូនិងការសុគត
របស់អេម៉ាឡូអែល សម្រេចបំពេញ នៃកិច្ចព្រមព្រៀងត្រូវបានសម្រេចតាមរយៈការដកអំពើបាប
ចេញ និងការប្តូរជាមួយព្រះត្រីសូ។ ព្រះគុណនៃការសង្គ្រោះដ៏បរិបូណ៌ដែលប៉ុលបានឃើញ
បានចង្អុលបង្ហាញការពិត ហើយគាត់រំពឹងថាពួកគេនឹងត្រលប់ទៅរកព្រះវិញតាមរយៈការរាប់ជា
សុចរិតដោយជំនឿ។

៤. ការបង្ហាញ៖

អ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងរូបភាពនៃប្រវត្តិសាស្ត្រប្រោសរលោះដែលបានតែងតាំងជាចំណុចកណ្តាល
និងមធ្យោបាយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ- សេចក្តីប្រកាស ពួកគេបានក្លាយជាក្រុមមនុស្សជ្រុលនិយម
ដែលបានបោះបង់ចោលព្រះ ព្រោះពួកគេបានប្រើអត្ថប្រយោជន៍របស់ខ្លួនខុសដើម្បីមិន
ប្រកាសដំណឹងល្អដល់ពិភពលោកទាំងមូល។ ប៉ុន្តែកិច្ចការរបស់ព្រះមិនបានបរាជ័យទេ។
ដោយសារការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេ នោះទ្វារនៃដំណឹងល្អត្រូវបានបើកដល់សាសន៍ដទៃនិង
ពង្រឹងគោលការណ៍នៃការសង្គ្រោះហើយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដែលនៅសេសសល់ត្រូវបាន

អនុញ្ញាតឱ្យមានឱកាសសង្គ្រោះដោយសារដំណឹងល្អដែលអំប្រាហាំនិងដាវីឌបានសន្យាគ្នា
សេចក្តីអាក្រក់នៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ។

១. ការសង្គ្រោះមនុស្សដែលនៅសេសសល់ (១-១០)

ការសង្គ្រោះអ្នកដែលនៅសេសសល់នៅសម័យចុងក្រោយនេះ ត្រូវបានព្យាករណ៍តាមរយៈពួក
ហោរានៃសញ្ញាចាស់គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្សទាំងអស់។ ដូច្នេះតាមរយៈហោរាអេសាយ
ដូចដែលព្រះបាននាំយកអំពីការបំភ្លឺចម្លងនៃប្រជាជាតិទាំងអស់ដែលបានបង្ហាញថាការសង្គ្រោះ
មនុស្សដែលនៅសេសសល់នឹងត្រូវបានសម្រេចនៅថ្ងៃដែលព្រះបានកំណត់ (“ថ្ងៃ” និង “ថ្ងៃចុង
ក្រោយ”) (អេសាយ ១៨: ៧ អេសាយ ១៩: ១៨-១៩ ២៣-២៥-២៨ ២៩ ២១-២៣ ២៧ ::
១២-១៣ ។

ជាពិសេសប្រធានបទនេះត្រូវបានលាតត្រដាងឥតឈប់ឈរ នឹងអេលីយ៉ាជាហោរាតំណាង
បានបង្ហាញពីអៀងនេះ។

“បពិត្រព្រះអម្ចាស់ពួកគេបានសម្លាប់ហោរារបស់ទ្រង់ ពួកគេបានកំទេចអាសនៈរបស់ទ្រង់ ហើយ
ខ្ញុំនៅសល់តែម្នាក់ឯងហើយពួកគេស្វែងរកជីវិតខ្ញុំ” ។ ប៉ុន្តែតើព្រះជាម្ចាស់ឆ្លើយតបអ្វីចំពោះគាត់?
“ខ្ញុំបានរក្សាទុកមនុស្ស ៧ ពាន់នាក់ដែលមិនលុតជង្គង់ចំពោះព្រះបាទ” (៣-៤)

នៅពេលអ៊ីស្រាអែលមើលងាយឯកសិទ្ធិដោយអាកប្បកិរិយាច្រើនខ្លះព្រះបានបោះបង់អ៊ីស្រាអែល
ប៉ុន្តែត្រូវបានលើកតម្កើងតាមរយៈអ្នកដទៃ ព្រះតែព្រះដែលមានអំណាចខ្លាំងក្លាបំផុត អាចធ្វើ
ឱ្យកូនចៅអំប្រាហាំចេញពីថ្មបាន។

(១) មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសនៅក្នុងសាសន៍យូដា (២-៦) សាវ័កបង្ហាញថាសំណាចក្រើតឡើងពីអ៊ីស្រាអែលដែលបោះបង់ចោល។ ដូចមុនកំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ យ៉ូសែប សាការី អេលីសាបិតស៊ីម៉ូន និងអាណា ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ក្រុមនោះ។ បន្ទាប់ពីនោះនៅឆ្នាំ ៧២២ មុន គ ស ៥៨៩ ពួកគេត្រូវបានយំយ៉ាងទៅស្រុកអាស្ស៊ី និងប្រាប៊ីឡូន ក្នុងចំណោមសំណាចដ៏វេទនានៅក្នុងទីក្រុងកំណើតរបស់ពួកគេ ស្រ្តីជនជាតិសាម៉ារី និងជនជាតិសាម៉ារីជាច្រើននៅតូមីស៊ីបា ដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈនាងក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ក្រុមនេះដែរ។ លើកលែងតែពួកគេនៅក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ននេះនៅក្នុងតំបន់ដែលគ្មានសាសនាវាល ទីហោរស្ថានខាងវិញ្ញាណ ស្រ្តីកាណាននិង មេបញ្ជាការម្នាក់ដែលជាអ្នកជួយសង្គ្រោះយោធា ត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងមនុស្សដែលនៅសល់ដើម្បីចូលរួមក្នុងការហោរដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ។ ការរៀបចំរបស់ព្រះបង្ហាញជាបន្តបន្ទាប់នូវការប្រោសលោះពេញលេញដែលជនជាតិក្រិចនិងសាសន៍យូដានឹងរួមគ្នានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទជាមនុស្សតែមួយ។

សាវ័កប៉ុលបានរំពឹងថាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលនៅសេសសល់នឹងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះដូចដែលគាត់បានសង្កេតឃើញថាប្រជាពលរដ្ឋរបស់គាត់ផ្ទាល់បានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងតារាងអាត្មានិយមយ៉ាងខ្លាំងរបស់ក្រុមនោះ ហើយមិនបានគេចផុតពីមនោគមវិជ្ជានិងពុតត្បូតរបស់អាដាមព្រមទាំងបានដឹងអំពី ការពិតនៃដំណឹងល្អ។ ដូចប៉ុលដែលជាពួកផារីស៊ីដែលមានពុតត្បូតត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាសាវ័កដោយជឿលើដំណឹងល្អគាត់បានឃើញថាជនជាតិយូដាដែលនៅសេសសល់នឹងត្រូវសង្គ្រោះដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះតាមគោលការណ៍នៃការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿលើដំណើររបស់កម្មរបស់គាត់។

យោងតាមការយល់ដឹងអំពីការសង្គ្រោះជាតិសាសន៍របស់សាវកគឺគ្មានច្បាប់កំណត់។ ក្នុង ចំណោមពួកគេដូចជាសាសន៍ដទៃទៀតអ្នកដែលបានជ្រើសរើសប៉ុណ្ណោះដែលនឹងត្រូវបាន សង្គ្រោះពីអំពើបាប។

(២) ចិត្តវិង្សរបស់អ៊ីស្រាអែល (៧-១០) ហេតុអ្វីបានជាជនជាតិយូដាតាមច្រើនមានចិត្ត វិង្សរូស? ដោយសារតែពួកគេបានធ្លាក់ចូលក្នុងអន្ទាក់នៃការសម្រេចចិត្តដោយខ្លួនឯង។ គ្រប់ សាសនា ទស្សនវិជ្ជានិងសីលធម៌របស់មនុស្សជាតិទាំងអស់មិនអាចគេចផុតពីប្រភេទនៃអំពើបាប របស់អាដាមបានឡើយ។ ប៉ុន្តែប្រភេទនៃប្រាជ្ញាព្រះបានបើកទ្វារនៃការសង្គ្រោះដោយសារការ បរាជ័យរបស់ពួកគេ។ អ្នកដែលនៅសេសសល់នឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរទៅជាចិត្តរាបសារចេញពីចិត្តវិង្ស ស។ ជាការពិតនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃកិច្ចការរបស់ជនជាតិយូដា បានប្រែចិត្តនៅបន្ទាប់ ហើយ បានក្លាយជាមនុស្សថ្មី ដូច្នេះចិត្តយល់ច្រឡំត្រូវបានរៀបចំឡើងវិញ ភ្នែកមិនអាចមើលឃើញព្រះ គ្រីស្ទនឹងត្រូវមើលឃើញ ហើយត្រចៀកដែលមិនអាចស្តាប់ឮ អាចស្តាប់បានឮ សេចក្តីពិត ដំណឹងល្អរបស់ព្រះដោយសារព្រះវិញ្ញាណ បានផ្លាស់ប្តូរចិត្តរបស់ពួកគេ។ (កូរិនថូសទី២ ៥:១៧) ។ ដូច្នេះការមានចិត្តរាបសារគឺជាព្រះពរពិតប្រាកដពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើឱ្យបុគ្គលដែល ជ្រើសរើសគោរពតាមដំណឹងល្អ។

នៅពេលដែលសាវកប្រកាសដំណឹងល្អនៅត្រើយទន្លេនៃទីក្រុងទីលិចដែលជាទីក្រុងដំបូងគេនៅ តំបន់អឺរ៉ុប ព្រះបានបើកទ្វារចិត្តលឿងហើយបើកទ្វារចិត្តអ្នកដឹកនាំហើយធ្វើឱ្យពួកគេទទួលយក ដំណឹងល្អហើយពួកគាត់ដឹកនាំប្រវត្តិសាស្ត្រ ដោយស្មោះត្រង់ស្រលាញ់ខ្លាំងនាត់ទន្លេនេះ។

២ លទ្ធភាពនៃសេចក្តីមេត្តាករុណាតាមរយៈដំណឹងល្អ (១១-២៤)

ឱកាសនៃជនជាតិអឺរ៉ុបដែលត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយព្រះមិនបានបាត់បង់ឡើយ។
ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានសន្យាតាមរយៈលោកម៉ូសេនិងអំប្រាហាំបានអនុញ្ញាតឱ្យមានសេចក្តីមេត្តា
ករុណាចំពោះការពេញចិត្តខាងវិញ្ញាណនោះបើជាដៃគូនៃកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ទ្រង់គឺជាមនុស្ស
ដែលបះបោរយោងទៅតាមសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំធេងរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ។ នេះគឺជាព្រះហស៌អាថ៌
កំបាំងនៃ កិច្ចការប្រោសលោះ។

(១) ពេលវេលាលើកទឹកចិត្តសេចក្តីជំនឿ (១១-១៥) វាមានន័យថាជនជាតិយូដាដែលបះបោរទៅ
ព្រះយេស៊ូវនឹងត្រូវផ្តល់ពេលវេលាសង្គ្រោះ “ ដើម្បីធ្វើឱ្យសាសន៍យូដាច្រណែនហើយជួយស
ង្គ្រោះពួកគេខ្លះៗ ”

(១៤)

ពេលវេលានឹងមកដល់នៅពេលវេលាជាក់លាក់នៃពេលវេលាចុងក្រោយ ប៉ុន្តែយើងមិនដឹងពី
ពេលវេលាពិតប្រាកដទេ។ ព្រះរក្សាការសន្យាដោយស្មោះត្រង់ដែលទ្រង់បានប្រទានដល់អ្នកបំរើ
នៃសញ្ញាចាស់ដោយអនុញ្ញាតជាប្រព័ន្ធ។

(២) សេចក្តីមេត្តាករុណាគឺឈប់ឈររបស់ព្រះ (១៦-២៤)

ពួកសាវ័កបានតស៊ូរាល់ពីដំណើរការដោយពាក្យប្រៀបធៀបថាដើមអូលីវីត្រូវបានប្តូរជាមួយ
ជាមួយដើមអូលីវី។ នៅពេលពួកគេប្រើសិទ្ធិរបស់ពួកគេខុស
ព្រះជាម្ចាស់បានកាត់មែកដើមអូលីវីពិតចេញហើយផ្សំជាមួយមែកអូលីវីវែប
ហើយក៏បានបង្កើតផលពិតដើម្បីសម្រេចគោលបំណងរបស់ម្ចាស់។

ដូច្នេះ គាត់មិនអាចបំពេញតួនាទីរបស់គាត់បានទេពីព្រោះគាត់ត្រូវបែងចែកមកម្តង ហើយត្រូវបែងចែកទៅទៀតទៅព្រះនោះបើគាត់ត្រូវបានសង្គ្រោះពីអំពើបាបក៏ដោយនឹងយំដឹងអាក្រក់អាចធ្វើតាមគាត់។ ដូច្នេះ អ្នកដែលដើរមុនគួរតែប្រយ័ត្នពីការធ្លាក់ចុះហើយគួរតែគោរពតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះដោយមានការ ចាប់អារម្មណ៍ពីព្រះគុណ។

ដូចជាអៀងប្រៀបប្រដូចអំពីចម្ការទំពាំងបាយជូរនៅម៉ោង ២០: ១-១៨^{៣៣} (១៦ បញ្ជាក់ ១៩ ៖ ៣០) ពន្យល់យើងយ៉ាងច្បាស់។ ដូច្នេះ អ្នកដែលជាគ្រីស្ទានណាដែលបានសង្គ្រោះ មើលទៅ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងនាពររុងរឿងរបស់ព្រះ ហើយគាត់គួរតែមិនគួរក្រអឺតក្រទម ហើយកុំដាក់ចិត្ត លើទីខ្ពស់ គាត់គួរតែសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គាត់ដោយការកោតខ្លាចនិងប្រាប់បង្គាប់។

៣- សេចក្តីមេត្តាករុណាដែលកើតមានចំពោះមនុស្សទាំងអស់ (២៥-៣២)

នៅទីនេះប៉ុលបញ្ជាក់ថាទាំងសាសន៍យូដានិងសាសន៍ដទៃអាចចូលរួមក្នុងគោលការណ៍សង្គ្រោះ នៃព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយគ្មានការរើសអើង។ ហើយគាត់សរសើរចំពោះដឹងនិងប្រាជ្ញា ដែលមិនអាចវាស់វែងបានរបស់ព្រះ នៅក្នុងនាពរសុខដុមរមនារវាងសាសន៍យូដានិងសាសន៍ដទៃ ទៃ។ (អេសាយ ៣៤: ៦) គាត់គិតថាការអរព្រះគុណរបស់គាត់ដែលបានក្លាយជាសាវ័កនៃ សាសន៍ដទៃ នឹងនាំឱ្យជនជាតិយូដាខ្លះអាចត្រលប់មករកព្រះគ្រីស្ទវិញដោយសារការច្រណែន របស់ពួកគេ។ (១៨) ហើយដោយសារតែគាត់ដឹងពីអាថ៌កំបាំង របស់ព្រះគាត់អាចមានចំណង់ ក្នុងការយកឈ្នះព្រលឹងដើម្បីធ្វើឱ្យអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់បានរួចផុតពីបញ្ហាសាររបស់ពួកគេនោះបើ គាត់ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ពីព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ។ (៩: ៣)

ប៉ុន្តែដែលបានពន្យល់ថាចំនួនសាសន៍ដទៃនឹងត្រូវបំពេញ។ ព្រះជាម្ចាស់នឹងបើកទ្វារជនជាតិ យូដាដោយបង្ហាញពីការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿសម្រាប់ព្រះពរដ៏បរិបូណ៌នៃការសង្គ្រោះតាម ធម្មតា។ (២៦-២៧) ជាពិសេសការសង្គ្រោះរបស់អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ (២៦-២៧) មិនមែនថា ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នឹងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយស្វ័យប្រវត្តិទេ។ ក្នុងចំណោមពួកគេមាន តែមនុស្សដែលមានអំណរប៉ុណ្ណោះដែលនឹងបានសង្គ្រោះដោយសារជំនឿ។ ដំណឹងល្អដែលត្រូវបាន ចាប់ផ្តើមដោយការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿការព្យាករណ៍ជាបរិសុទ្ធដោយជំនឿហើយនឹងត្រូវ បានបញ្ចប់ដោយការលើកតម្កើងដោយជំនឿមិនមែនជាការបង្កើតរបស់គាត់ទេប៉ុន្តែជាអាទិកិច្ចរាំង របស់ព្រះមុនពេលបង្កើតនិងមាតិកាដែលបុព្វបុរសនៃជំនឿអាប្រាហាំចូលចិត្ត (លូកា ១:៧៣) - ៧៩ យ៉ូហាន ៨:៥៦) ហើយវាត្រូវបានបង្ហាញថាជាដង្វាយឆ្នួនដាវីឌប្រាថ្នាចង់បានដោយវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ (លូកា ១: ៦៨-៦៩)

៤. សរសើរព្រះ! (១១: ៣៣-៣៦)

ផែនការប្រោសលោះរបស់ព្រះ ដែលព្រះជួយសង្គ្រោះអ្នកដែលបានជ្រើសរើសមិនមែនជាទ្រឹស្តី ទេតែជាសាធារណៈកាយ។ នោះគឺជាចរន្តនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលយកតម្រាប់តាមរូបភាពរបស់បុត្រា និងជាចំណេះដឹងសរុបរបស់ព្រះ (៣៤) និងប្រាជ្ញារបស់ព្រះ (៣៣ ខ) ។ នេះគឺជាភាពសម្បូរ បែបនៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។ (៣៥-៣៦) ប៉ុន្តែដែលមើលឃើញពិតប្រាកដជាមួយនឹងការបំភ្លឺ នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីសរសើរព្រះដោយការចាប់អារម្មណ៍ដ៏អស្ចារ្យដែល គាត់មានបន្ទាប់ពីបានឃើញស្ថានសួគ៌វិមាត្រទីបី។

“តើអ្នកណាបានថ្វាយដល់ទ្រង់ជាមុន នោះនឹងបានប្រគល់មកអ្នកនោះវិញ” ^{៣៦} ដ្បិតរបស់សព្វ
សារពើបានកើតមកពីទ្រង់ ដោយសារទ្រង់ ហើយសំរាប់ទ្រង់ សូមឲ្យទ្រង់បានសិរីល្អនៅអស់
កល្បជានិច្ចម៉ែន” (៣៩-៣៦)

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

តើក្រុមជំនុំដែលឆ្ពោះទៅរកការញែកចេញជាបរិសុទ្ធពីការរាប់ជាសុចរិតអនុវត្តការសង្គ្រោះចំពោះ
ជីវិតតាមឧត្តមគតិយ៉ាងដូចម្តេច? គាត់គួរតែសម្រេចការសង្គ្រោះរបស់គាត់ដោយការត្រឹមត្រូវ
ដោយភ្ជាប់ទៅនឹងគម្រោងសង្គ្រោះក្នុងការអនុវត្តគុណនិងការសរសើរព្រះ។ សំខាន់ជាងនេះទៅ
ទៀតសម្រាប់ការសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ដែលនឹងត្រូវបញ្ចប់នៅត្រាអាសន្នយើងគួររស់
នៅជាសាក្សីដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អដ៏អស្ចារ្យនេះ។ នេះគឺជាចក្ខុវិស័យនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ដែលជាព្រះពរធំបំផុត។

កិច្ចការ ១០

១. ពិនិត្យឡើងវិញ៖ អានមេរៀនទី ១០ ហើយផ្តល់ចម្លើយត្រឹមត្រូវចំពោះសំណួរ។

(១) តើកិច្ចព្រមព្រៀងទាំងបីមានអ្វីខ្លះ?

(២) តើការសង្គ្រោះរបស់អ្នកដែលនៅសេសសល់នឹងសម្រេចបានដោយរបៀបណា?

(៣) និយាយថាប្រាជ្ញានៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះសម្រាប់ការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿសម្រាប់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់នៅក្នុងមនុស្សជាតិ។

២. មើលជាមុន៖

(១) មេរៀនបន្ទាប់យើងនឹងសិក្សាអំពីជីវិតអ្នកបំរើព្រះនៅក្នុងរ៉ូម ១២: ១-២៤ អានអត្ថបទហើយផ្តល់ចម្លើយត្រឹមត្រូវចំពោះសំណួរ។

១) សូមអានរ៉ូមជំពូក ១២ យ៉ាងលម្អិតហើយសង្ខេបវាដោយពាក្យដែលអ្នកយល់។

២) ក្នុងចំណោមពួកគេសូមពន្យល់ ១ដែលអ្នកចូលចិត្តហើយនិយាយហេតុផល។

៣) តើអ្វីទៅជាអំណោយនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងអត្ថបទនិងអំណោយទានទូទៅ?

មេរៀនទី១១

អ្នកបំរើរបស់ព្រះ (ការគោរពប្រតិបត្តិ)

រ៉ូម ១២: ១-២១

“កុំឲ្យគ្រាប់តាមសម័យនេះឡើយ ចូរឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានផ្លាស់ប្តូរចិត្ត ដោយគំនិតបានកែជាថ្មីឡើង ដើម្បីនឹងអាចលមើលឲ្យបានស្គាល់បំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះ ដែលល្អ ស្រួលទទួល ហើយគ្រប់លក្ខណ៍ផង” (រ៉ូម ១២: ២)

ការបង្រៀនទី ១១ ជីវិតអ្នកបំរើព្រះ (ការគោរពប្រតិបត្តិ)

មេរៀនទី ១១ ទស្សនៈគំនិត

១. បុរសដែលលុតជង្គង់សម្លឹងមើលទៅលើមេឃ - វិធីរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគឺរស់នៅដូចជីវិតនៃ តង្វាយដុត

២. ខ្យងក្នុងនឹងគ្មានកំហុសនៅក្នុងដៃ- ជីវិតនៃកាតព្វកិច្ចគ្រីស្ទាន

១) ពិធានជនជាតិកូរ៉េ - ជីវិតដើម្បីធ្វើតាមអំណោយនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

សញ្ញាណដំបូង - ការទស្សនាជាមួយចំនួននៃជំនឿ

សញ្ញាណទីពីរ - ការផ្តល់អំណោយជាការបម្រើ

សញ្ញាណទីបី - ការបង្រៀនជាការងារបង្រៀន

សញ្ញាណទីបួន - អ្នកលើកតម្កើងជាការដាស់តឿន

សញ្ញាណទីប្រាំ - ជួយដោយស្មោះត្រង់

សញ្ញាណទីប្រាំមួយ - គ្រប់គ្រងដោយខុស្សាហ៍ព្យាយាម

២) ចានធូប - ជីវិតដែលស្រលាញ់ខ្លាំង

ផ្សែងធូបដំបូង - ស្តាប់អំពើអាក្រក់ហើយជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំពើល្អ

ផ្សែងធូបលើកទីពីរ - លះបង់តាតរតាពនិងសាកល្បងមិត្តតាព

ផ្សែងធូបទីបី - ដំបូងផ្តល់កិត្តិយស

ផ្សែងធូបទីបួន - ខុស្សាហ៍ព្យាយាមហើយកុំខ្ជិល។

ផ្សែងធូបទីប្រាំ - បំរើព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីចិត្ត។

ផ្សេងឆ្នបទី ៦ - អរសប្បាយក្នុងក្តីសង្ឃឹមខ្ញុំសូមទៅក្នុងទុក្ខលំបាកហើយព្យាយាម

អធិស្ឋានជាតិច្នេះ

ផ្សេងឆ្នបទី ៧ - ព្យាយាមផ្តល់នាពរិករាយដល់មនុស្សចម្លែក

ផ្សេងឆ្នបទី ៨-អាកប្បកិរិយាចំពោះអ្នកបៀតបៀន (១៩-២១)

ការបង្រៀន ១១

ជីវិតអ្នកបំរើព្រះ (ការគោរពប្រតិបត្តិ)

១. អត្ថបទ: រ៉ូម ១២ : ១-២១

២. ខគម្ពីរសំខាន់៖ កុំឲ្យគ្រាប់តាមសម័យនេះឡើយ ចូរឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានផ្លាស់ប្តូរវិញ ដោយ
គំនិតបានកែជាថ្មីឡើង ដើម្បីនឹងអាចលមើលឲ្យបានស្អាតបំបំរាងព្រះហឫទ័យនៃព្រះ ដែលល្អ
ស្រួលទទួល ហើយគ្រប់លក្ខណ៍ផង ~ (រ៉ូម ១២: ២)

៣. ការស្ទង់មតិ៖

រហូតមកដល់ពេលនេះយើងគិតអំពីការរាប់ជាសុចរិតដោយជំនឿនិងការញែកចេញវិសុទ្ធដោយ
ជំនឿនិងការលើកតម្កើងដោយជំនឿ។ ហើយយើងក៏បានឃើញដែរថាវិធីនៃសេចក្តីជំនឿគឺជាជីវិត
ដែលទទួលបានព្រះពរដុតនៅក្នុងពិភពលោក។ ហើយ តាមរយៈជីវិតជាក់ស្តែងរបស់ពួកសាវ័ក
ពិនិត្យឡើងវិញលម្អិតថាបញ្ហាអំពីបាបនៃសួនច្បារអែដេនត្រូវបានដកចេញដោយការសុត្តរបស់
ព្រះគ្រីស្ទនិងវិធីដើម្បីយកឈ្នះអំពីបាប។ ហើយយើងឃើញសេចក្តីរីករាយថាជាទ្វារដែលឆ្ពោះ
ទៅរកផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលនឹងត្រូវលើកពីលើមេឃចេញពីជ្រុងឆ្នំនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែល
ព្រះបានជួសជុលត្រូវបានបើកដោយព្រះយ៉ាងទូលំទូលាយ។

ឥឡូវនេះនៅក្នុងពិភពដ៏ខ្លីប៉ុណ្ណាញយ៉ាងលំអិតអំពីទិសដៅនៃជីវិតរបស់អ្នកសង្គ្រោះដែល
បានរៀបរាប់លម្អិត។ ផ្នែកទីមួយ (១: -១១ :) គឺជាជីវិត“ ត្រូវ” (ចង្អុលបង្ហាញ) ផ្នែកចុងក្រោយ
(១២: -១៦ :) គឺជាជីវិតដែលត្រូវធ្វើ (ចាំបាច់) ។ វាបង្ហាញពីជីវិតសុខដុមរមនាវាងជីវិតបញ្ចូរ

នឹងជីវិតផ្នែកផ្សេងៗការសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួននិងការសង្គ្រោះសហគមន៍។ ដូច្នេះយើងត្រូវយល់អំពី សីលធម៌របស់អ្នកជឿមិនមែនជាកាតព្វកិច្ចទេប៉ុន្តែជាឯកសិទ្ធិ។

សារកថាបំផ្លើមដោយការភ្ជាប់គ្នាដូច្នេះបង្ហាញពីលទ្ធផល។ និយាយម្យ៉ាងទៀតគាត់បាន ឆ្លើយថាការសង្គ្រោះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទគឺជាជីវិតរបស់អ្នកអនុវត្តនៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួននិងជីវិតសហ គមន៍នៅក្នុងពិភពលោក។ សេចក្តីសង្គ្រោះដែលត្រូវបានទទួលនាមៗគួរតែត្រូវបានបង្ហាញដោយ ផលផ្លែនៃជីវិតគ្រីស្ទានថេរ យើងគិតថាប្រធានបទនៅក្នុង ១) លះបង់ខ្លួនឯង (១-២) ២) ជីវិត (៣-២១) ។

៤. ការបង្ហាញ៖

សេចក្តីសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយមានកត្តាសំខាន់ពីរគឺ ការលះបង់ និង ជីវិត។ ដូចជាមែកនាំមកនូវធម្មជាតិដូចដែលវាត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងដើមទំពាំងបាយជូរនោះជីវិត គ្រីស្ទាននឹងបង្ហាញពីជីវិតដ៏សំបូរបែបនៅក្នុងការរួមរួមជិតស្និទ្ធ។ ថ្វីត្បិតតែការលះបង់ដែលអ្នកដាំ ដើមឈើហើយថែរក្សាវាពិតជាអស្ចារ្យមែន តើយើងអាចប្រៀបធៀបវាដោយអំណាចដើមនោះ យ៉ាងដូចម្តេច? ប្រសិនបើការនៃការសោយទីវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺគ្មានអ្វីប្រៀបធៀបនឹងការ លះបង់របស់មនុស្សឡើយ។ ដូច្នេះជីវិតរបស់យើងគួរតែត្រូវបានបង្ហាញដោយការពឹងផ្អែកលើ គុណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

១- លះបង់ខ្លួនឯង (១-២)

មូលហេតុសំខាន់នៃការដាស់តឿនរបស់ប៉ុលប៉ែកដំបូងគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃជីវិត និងសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដូចព្រះពរទីមួយដែរ“ មានពរហើយអ្នកដែលមានចិត្តបន្ទាប់ខ្លួន” គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃព្រះពរប្រាំបីផ្សេងទៀតជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទធម្មតាចាប់ផ្តើមដោយការលះបង់ដែលជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទដំណើរការនិងបញ្ចប់។ ការបង្រៀនក្លែងក្លាយជាច្រើននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រប្រាសបន្សល់ទុកពីប្រភពនេះហើយពួកគេបានបង្កើតផលផ្សេងទៀតដែលគ្មានទំនាក់ទំនងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះពិត។

ឧទាហរណ៍បញ្ញត្តិច្បាប់នៅក្នុងពួកជំនុំកាតូលីកត្រូវបានលើកឡើងដោយការយល់ច្រឡំរបស់ពួកគេអំពីការសង្គ្រោះគោលលទ្ធិពោលគឺបន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះពួកគេអាចសម្រេចបាននូវការសង្គ្រោះរបស់ពួកគេដោយការងាររបស់មនុស្សដែលពួកគេគួរតែបន្ថែមការកាត់ស្បែកនិងរក្សាបញ្ញត្តិច្បាប់។ ពួកគេនឹងធ្លាក់ក្នុងអន្ទាក់នៃសេចក្តីអាត្រា ចុងក្រោយពួកគេនឹងត្រូវ ដាក់ទោសពីព្រះ ម្យ៉ាងវិញទៀតសាសនាខុសឆ្គងក្លែងក្លាយនៅក្នុងសាសនាអឺស្ទាមរបស់ចេន្ទ្រាសមតិការយល់ច្រឡំអំពីជីវិត“ បន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះ” ។ ប្រសិនបើគាត់ត្រូវបានលើកលែងទោសដោយព្រះអម្ចាស់មួយដងពីព្រោះរាល់អំពើបាបរបស់គាត់ត្រូវបានសម្អាតគាត់មិនត្រូវការការអត់ឃ្វាទោសផ្សេងទៀតទេពីព្រោះការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានសម្អាតអំពើបាបទាំងអស់របស់គាត់អតីតកាលបច្ចុប្បន្ននិងអនាគត។ ប្រសិនបើអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាបវាមិនអីទេប្រសិនបើគាត់សារពាង្គកវាមិនមែនជាអំពើបាបនោះ។ ពួកគេមិនបានបង្រៀនថាយើងគួរតែប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងអំពើបាបណាមួយរហូតដល់យើងហូរឈាមនោះទេ។ យើងគួរតែស្ថិតនៅក្រោមពាចរន្តនៃការសង្គ្រោះពិតត្រូវបានបញ្ជាក់។ ដូច្នេះសាវ័កចង់បានជីវិតលះបង់ក្នុងជីវិតគ្រីស្ទាន។

ពាក្យថា “ថ្វាយរូបកាយរបស់អ្នកជាថ្វាយយញ្ញបូជារស់ដល់ព្រះ” ត្រូវបានបង្ហាញដោយការ
 បញ្ចេញមតិផ្សេងទៀត “ក៏កុំឲ្យប្រគល់អវយវៈទាំងប៉ុន្មាន របស់អ្នករាល់គ្នាទៅក្នុងអំពើបាប ទុកដូច
 ជាប្រដាប់ទុច្ចរិតនោះឡើយ គឺត្រូវប្រគល់ខ្លួនទៅព្រះ ដូចជាបានរស់ពីស្លាប់នោះឡើងវិញ ហើយ
 ថ្វាយអវយវៈរបស់អ្នករាល់គ្នាទៅព្រះ ទុកដូចជាប្រដាប់ប្រដាសុចរិតផង” (រ៉ូម ៦:១៣) ។ នៅទី
 នេះរូបកាយចង្អុលបង្ហាញពីរូបកាយទាំងមូលរបស់យើងហើយការលះបង់ជីវិតចង្អុលបង្ហាញពីការ
 អនុវត្តបច្ចុប្បន្ននៃចង្វាយដុតនៅក្នុងសញ្ញាចាស់។ ដោយសារជីវិតគ្រីស្ទានជារបស់ព្រះវាគួរតែ
 ថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់។ បន្ទាប់មកជីវិតដ៏ត្រឹមត្រូវនៃការសង្គ្រោះរបស់គាត់នឹងអាចធ្វើទៅបាន។ វា
 ជាធម្មជាតិដែលយើងថ្វាយខ្លួនយើងព្រោះយើងជារបស់ព្រះមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួនឯងទេ។
 មូលហេតុដែលព្រះសម្រេចការសង្គ្រោះនេះគឺដោយសារសេចក្តីសង្គ្រោះខ្លួនឯងមានន័យថាអ៊ីម៉ា
 ញូអែល។ អ៊ីដាមទីមួយត្រូវបានទម្លាក់ចេញពីកន្លែងរបស់អ៊ីម៉ាញូអែល។ ប៉ុន្តែអាដាមទីពីរសម្រេច
 បានមួយនេះ។ ដូច្នេះមនុស្សដែលបានសង្គ្រោះគួរតែស្នាក់នៅដោយធម្មតានៅកន្លែងនេះ។
 បន្ទាប់មកសាតាំងព្យាយាមផ្លាស់ប្តូរជីវិតរបស់យើងទៅជាទ្វេដងមិនត្រូវមកដល់កន្លែងនោះទេ។
 វាបង្កឱ្យញែកយើងចេញពីព្រះហើយធ្វើតាមការទាមទាររបស់វា។ នេះត្រាន់តែជាអន្ទាក់នៃការ
 ល្បងដែលចេញមកពីសាតាំងជាប្រវត្តិសាស្ត្រប៉ុណ្ណោះ បន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះប្រសិនបើយើងធ្វើ
 តាមការអាក្រក់របស់វា អាចត្រូវបានទម្លាក់ទៅកន្លែងវេទនាពីតាពសម្បូរបែបផ្សេងទៀត។
 ជីវិតនៃការថ្វាយដង្វាយដុតគឺជាវិធីធម្មតារបស់យើងនឹងប្រហែលនោះរបស់យើង។ តើសាវ័ក
 និយាយអ្វីខ្លះអំពីជីវិតនៃការថ្វាយយញ្ញបូជារស់ដោយជាក់លាក់?

(១) វាមិនមែនជាជីវិតដែលមិនធ្វើតាមលោកីយទេ។ វាពិបាកក្នុងការបដិសេធគំរូនៃពិតលោក ដូចដែលយើងរស់នៅក្នុងពិតលោកនេះ។ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់បើកបង្ហាញគំរូនៃជីវិតរបស់ទ្រង់ ដល់យើងហើយធ្វើឱ្យយើងរក្សាផ្លូវជីវិតតាមរយៈការបើកបង្ហាញរបស់ពួកសាវ័កនិងឧទាហរណ៍ជា ច្រើនទៀត។ តើឧទាហរណ៍នៃពិតលោកគឺជាអ្វី? វាគឺជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃគុណតម្លៃនៃពិត លោកដែលត្រូវបានក្រោកឈរឡើងយ៉ាងរឹងមាំ មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃបំណងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម បំណងប្រាថ្នាមើលឃើញនិងអំនួតរបស់ពិតលោកនេះ។ ឧទាហរណ៍ដែលយើងមើលឃើញថា ជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យរបស់យើងគឺជាការល្អប្លែងចម្បងរបស់សាតាំង។ សាតាំងបានដើរតាមបន្ទាត់ នេះ នៅស្ថានច្បារអេដែននិងនៅវាលរេហាស្ថានយូដា។ នៅពេលដែលវាចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់ ដោយធ្វើឱ្យដុំថ្មក្លាយជានិមិត្ត ហើយរត់ចេញពីកន្លែងខ្ពស់វាអាចត្រូវបានការពារដោយអំណាច ជំនឿអរូបិយវារីក៏ជំរុញការអាក្រក់ដោយបង្ហាញសិរីរុងរឿងរបស់ពិតលោកទាំងមូល។ ក្នុង នាមជាអ្នកជឿ ត្រូវរស់នៅតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃពិតលោកយើងអាចធ្លាក់ចូលទៅក្នុងកន្លែង ធ្ងន់ធ្ងរ។ យើងនឹងក្លាយជាមនុស្សលាក់ពុត។

២) តើដើម្បីយល់ពីឆន្ទៈរបស់ព្រះ បន្ទាប់មកតើអ្វីជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃជីវិតគ្រីស្ទាន? និយាយឱ្យ ខ្លីទៅវាគឺជាជីវិតដែលយើងមិនដាក់តម្លៃរបស់យើងទៅលើការមើលឃើញ។ បទគម្ពីរដែលបង្ហាញ ពីព្រះនិងឆន្ទៈរបស់ទ្រង់គឺជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់។ យើងគួរតែឃើញនគរព្រះនៅក្នុងនគរ ពិតលោកនេះ។ នៅគ្រួសារនិងកន្លែងធ្វើការដែលអាចមើលឃើញយើងគួរសារតាមពិតជា អធិបតីតាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលគ្រប់គ្រងលើគ្រួសារនិងកិច្ចការងារ។ ខគម្ពីរបង្ហាញពីឆន្ទៈរបស់ ព្រះយ៉ាងច្បាស់។ ការលាតត្រដាងអំពីស្តង់ដារនៃតម្លៃនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈអប

ទតម្ហីរទាំងនោះគឺជាការបង្រៀនការស្តីបន្ទោសការកែតម្រូវនិងការអប់រំអំពីភាពសុចរិតគឺគ្រាន់តែ
ជាឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ ថ្វីត្បិតតែបទធម្មិកំណត់ពីជីវិតដ៏បរិសុទ្ធតែងតែរីករាយចំពោះជីវិតក្តី
អរព្រះគុណក្នុងគ្រប់កាលៈទេសៈសរសើរជីវិតដោយមិនឈប់ឈរ (១ ថែស្សាឡសីត ៥: ១៦-
១៧) ការបង្រៀនទាំងអស់នៅក្នុងព្រះធម្មិកគឺជាឆន្ទៈរបស់ព្រះ។ ពួកសាវ័កនិយាយថានេះគឺជា
បំណងល្អការពេញចិត្តនិងភាពពេញលេញរបស់ព្រះ។ នេះគឺជាកំណប់ទ្រព្យដែលអ្នកជឿគួរស្វែង
រកជានិច្ចនៅក្នុងជីវិតរបស់គេ។ ត្រីសូបរិស័ទគួរលះបង់ច្រើនដើម្បីស្វែងរកការសិក្សានិងគោរព
តាមការបើកសំដែងពីសេសត្រឹមបទធម្មិកដែលមានរូបភាពនិងការពន្យល់។ ដូច្នេះបទធម្មិកបញ្ជាឱ្យ
ដឹងអំពីវិញ្ញាណទាំងអស់។ នៅក្នុងដំណើរការនៃការយល់ដឹងយើងទទួលបាននូវព្រះគុណជាច្រើន
ៗ នៅពេលយើងដឹងច្បាស់យើងអាចដឹងវាទទួលបានហើយធ្វើតាមវា។ នៅពេលដែលការពិត
ត្រូវបានរកឃើញដោយយើងយើងព្យាយាមកាន់កាប់វាជាមុនសិន្ធិរបស់យើងដើម្បីភាពចាត់ចាញ់
ហើយការលះបង់នេះធ្វើឱ្យយើងខិតទៅរកការគោរពប្រតិបត្តិសេចក្តីពិត - ចំណេះដឹងមានលក្ខ
ណៈនៃការរួបរួមគ្នា។ ព្រះចង់បង្ហាញអ្វីដែលបែបនេះនៅក្នុងពិភពលោក។

២. ជីវិត (៣-២១)

តើអ្វីជាបទបញ្ជាវិជ្ជមានដែលឈរលើមូលដ្ឋាននៃការលះបង់? នេះគឺជាខ្លឹមសារនៅក្នុងបញ្ញត្តិ
១០ ប្រការនិងច្បាប់ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាទិសដៅផ្សេងទៀតទេ។ នៅក្នុងការបង្រៀនរបស់សាវ័ក
យើងអាចឃើញសេចក្តីសុចរិតសេចក្តីមេត្តាករុណានិងភាពស្មោះត្រង់ដែលជាស្នូលនៃច្បាប់។
យើងអាចសង្ខេបការបង្រៀនរបស់សាវ័កថាជាអ្វីៗបីយ៉ាង។

(១) គិតដោយប្រាជ្ញា។ (៣-៥)

“ដ្បិតខ្ញុំនិយាយនឹងមនុស្សទាំងអស់ក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា ដោយព្រះគុណដែលទ្រង់បានផ្តល់មកខ្ញុំថា ចូរគិតបែបឲ្យមានគំនិតនឹងផឹង តាមខ្នាតនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលព្រះបានចែកមកអ្នករាល់គ្នានិមួយៗ កុំឲ្យមានគំនិតខ្ពស់ លើសជាងគំនិត ដែលគួរតប្បីឲ្យគិតនោះឡើយ” ។

ការលះបង់មិនមែនជារបៀបរស់នៅដែលគ្មានការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងឡើយ។ នៅទីនេះប្រាជ្ញាគឺជាការកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ពោលគឺស្រឡាញ់ព្រះនិងកោដ្ឋខ្លាចព្រះ នឹងរួមរស់ជាមួយគ្នា។ អ្នកដែលគ្មានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនអាចដឹងពីស្ថានភាពនេះបានទេព្រោះគេបាត់បង់មុខងារនៃប្រាជ្ញា។

តើជីវិតនៃប្រាជ្ញាគឺជាអ្វី? ទីមួយប្រាជ្ញាចាប់ផ្តើមដោយគំនិតរាបសារ។ វាបង្ហាញពីការអរគុណដល់ព្រះគុណរបស់ព្រះចំពោះយើងដែលជាមនុស្សមានប្រាបដើម្បីបដិសេធយើងហើយភ្ជាប់ទៅនឹងព្រះ។ វាមានន័យដើម្បីសារភាពនិងគិតតែពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ចាត់មកយើង។

តាមរយៈការពឹងផ្អែកនៃប្រភពលើគោលបំណងនិងវិធីសាស្ត្ររបស់យើងនឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរ។ យ៉ាកុប និយាយថា “តែប្រាជ្ញាដែលមកពីស្ថានលើ នោះមុនដំបូងហៅថាបរិសុទ្ធ រួចមកមានមេត្រីចិត្ត សេចក្តីសំឡូត ចិត្តទន់ ក៏ពេញដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា និងផលល្អ ឥតផ្ទុយមុខ ហើយឥតពុតមាយាងផង ” ។ (យ៉ាកុប ៣:១៧) ទីពីរ នៅពេលយើងគោរពផ្នែកមួយនៃពួកជំនុំវានឹងមកលើយើង។ ដោយសារត្រិស្តបរិស័ទរស់នៅជាមួយផ្នែកជាច្រើនពួកគេគួរតែស្មោះត្រង់ក្នុងជីវិតជាក្រុមជំនុំ។ ដោយសារយើងដឹងថាគោលបំណងនៃពួកជំនុំគឺជាការរួបរួមដែលបង្ហាញពីរូបឆ្លុះនៃព្រះយើងគួរតែពិចារណាផ្នែកផ្សេងទៀតជារូបកាយរបស់យើង។ ដូច្នេះសំណើដែលតាមគំនិតដែលអាស្រ័យលើការបើកសំដែងដែលយើងអាចទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាខ្លឹមសារនៃការរួបរួមនៃ

ក្រុមជំនុំ។ ប្រាជ្ញាត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយដឹងពីការបើកសំដែងហើយក្រុមជំនុំស្មោះត្រង់នឹងត្រូវបានសម្រេចដោយការដឹងអំពីការបើកសំដែង។

(២) ដូច្នេះតើប្រាជ្ញាពិតប្រាកដតាមខ្នាតនៃជំនឿរបស់យើងគឺជាអ្វី?

តើយើងប្រើអំណោយទានប្រាំពីរយ៉ាងដោយប្រាជ្ញាដោយរបៀបណា? ការសង្គ្រោះត្រូវបានផ្តល់ដល់គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវបង្កើតជាអ្វីម៉ាក្សែល (ម៉ាថាយ ២០: ១-១៦) ទោះយ៉ាងណាអំណោយទានគឺជាទេពកោសល្យដែលព្រះផ្តល់ឱ្យ។ (ម៉ាថាយ ២៥: ១៤-៣០) ក្រុមជំនុំជាចំណាត់ថ្នាក់អ្វីៗទាំងអស់គឺជារូបកាយនៃពួកជំនុំដើម្បីបង្ហាញពីរូបស្តង់នៃព្រះតាមរយៈការបំរើអ្នកដែលមានអំណោយទាន។ តើការសង្គ្រោះនិងអំណោយទានមានទំនាក់ទំនងអ្វី? ការងារដែលគ្មានការសង្គ្រោះគឺជាប្រាជ្ញាខាងលោកីយ៍ដែលមិនទាក់ទងនឹងសិរីល្អរបស់ព្រះទេប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះសូម្បីតែអំណោយទានរបស់សមាជិកក្នុងមួយគូរតែត្រូវបានគោរព។ ដូច្នេះការស្គាល់អំណោយទានផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងនៅក្នុងក្រុមជំនុំជាការអតិរេកខ្លាំង ហើយការបម្រើក្រុមជំនុំដោយឈ្លាសវៃប្រៀបដូចជាកំណប់ទ្រព្យដ៏មានតម្លៃដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរទៅជាសិរីល្អរបស់ពិភពលោក។ នេះគឺជាព្រះពររបស់អំប្រាហាំដែលព្រះប្រទានដល់ក្រុមជំនុំ (មានឈ្មោះដ៏អស្ចារ្យ ប្រជាជាតិដ៏ធំ និងប្រភពនៃព្រះពរ) (លោកុប្បត្តិ ១២: ១-៣)

១) ការទស្សនាមួយគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយជំនឿ។ ប៉ុលបានបង្ហាញពីការងារនៃព្រះបន្ទូលចេញមកពីក្រុមជំនុំ។ ដោយសារក្រុមជំនុំលូតលាស់តាមខ្នាតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគ្រូតង្វាល់ដែលមានអំណោយទាននៃព្រះបន្ទូលគួរតែសិក្សាព្រះគម្ពីរគោរពតាមហើយបង្រៀនពីវា។ (នេហេមា ៨ :)

២) ការបម្រើគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយទង្វើ - ទោះបីត្រីស្នូបវិស័យគ្រប់រូបត្រូវបានហៅឱ្យបម្រើ ក៏ដោយក៏ពួកជំនុំគួរតែត្រូវបានពង្រឹងនិងបំពេញដោយការបម្រើរបស់ចាស់ទុំ។ ដូចជា ការបម្រើ របស់ សេវ៉ាតិមដែរ មុខរបស់ពួកគេគួរតែ គ្របដោយស្លាបពីរ រីឯរបស់ពួកគេគួរតែត្រូវបានគ្រប ដោយស្លាបពីរហើយពួកគេត្រូវបានដាក់ដោយស្លាបពីរនោះគឺការបដិសេដខ្លួនឯងគួរតែត្រូវបាន បង្ហាញនៅក្នុងការបម្រើពួកជំនុំ។

៣) អ្នកដែលបង្រៀនគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយការបង្រៀន - អំណោយទានបង្រៀននៅទីនេះ ជារបស់សាស្ត្រាចារ្យថ្នាក់សិក្ខាសាលា វាចង្អុលបង្ហាញពីអំណោយទានរបស់សាវ័កហោរាអ្នក ផ្សាយដំណឹងល្អនិងគ្រូឆ្នាលនិងគ្រូនៅអរេតសូរជំពូក ៤ ។ ថ្វីត្បិតតែគាត់ក្លាយជាគ្រូបង្រៀន ដោយគ្មានអំណោយទានពីគ្រូឆ្នាលក៏ដោយវាពិបាកក្នុងការក្លាយជាគ្រូឆ្នាលដោយមិនមាន អំណោយទានបង្រៀនពីព្រោះគ្រូឆ្នាលយល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយអធិប្បាយដល់ក្រុមជំ នុំ។

៤) អស់អ្នកដែលដាស់តឿនគួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយការដាស់តឿន។ អំណោយទាននៃការ លើកទឹកចិត្ត ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ Kwon Sa នៅក្នុងព្រះវិហារក្នុងខាងត្បូង។ បាណាចាត្រូវបានគេ ហៅថាជាអ្នកលើកទឹកចិត្ត។ ក្រុមជំនុំត្រូវការអំណោយទានដើម្បីដឹងពីការបង្រៀនមិនពិតនិង អំណោយទាននៃការលើកទឹកចិត្តនិង ដើម្បីព្យាបាលជំងឺនិងពង្រឹងអ្នកទន់ខ្សោយ។

៥) អ្នកដែលទទួលនូវអំណោយទានគួរតែប្រតិបត្តិដោយនាពស្មោះត្រង់។ វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ ចាស់ទុំពីព្រោះពួកសាវ័កបានតែងតាំងវា។ អំណោយទាននេះត្រូវបានផ្តល់ជូនក្រុមជំនុំដើម្បីផ្តល់ នូវបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុដើម្បីជួយដល់អ្នកទន់ខ្សោយ ជាមួយការអធិស្ឋាននិង សំរារៈ ដើម្បីពង្រឹងព័ន្ធ

កិច្ចនៃព្រះបន្ទូល។ ការងាររបស់ប៉ុលពតជាអ្នកធ្វើតង់ហើយគាត់ក៏បានប្រកាសដំណឹងល្អ គឺពីស្ថិតិ
ដែលជួយខ្លួនឯង។ បន្ទាប់មកនៅពេលដែលសមាជិកក្រុមជំនុំជម្រះតែមានតាមប្រសើរឡើងគាត់
បានធ្វើឲ្យចាស់ទុំខ្លះបានបម្រើព្រះវិហារដោយអំណោយទាននោះ។ សម្រាប់ឲ្យពួកគេទទួលខុស
ត្រូវផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ តាមស្មោះត្រង់គួរតែជាមូលដ្ឋានគ្រឹះ។

៦) អ្នកដែលគ្រប់គ្រងលើរទាំងនោះ គួរតែប្រតិបត្តិដោយខ្មស្មាហ័ព្យាយាម។ វាបានចង្អុល
បង្ហាញពីអំណោយទានរបស់អ្នកចាត់ចែង ដែលត្រួតមើលក្រុមជំនុំ អ្នកចាត់ចែង ត្រូវបានគេ
តែងតាំងឱ្យថែរក្សាកិច្ចការខាងវិញ្ញាណក្នុងនាមជាអ្នកតំណាងនៃមនុស្សធម៌។ បើគ្មានការ
ខ្មស្មាហ័ព្យាយាមនោះគាត់មិនអាចត្រួតពិនិត្យក្រុមជំនុំបានទេ។ ការខ្មស្មាហ័ព្យាយាមខាង
វិញ្ញាណគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃអំណោយទានរបស់អ្នកចាត់ចែង។

៧) អ្នកដែលឲ្យក្តីមេត្តា គួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយតាមវិករាយ។ យោងតាមគំនូរនៃសេចក្តីមេត្តា
ករុណានិងការអាណិតអាសូររបស់ព្រះគ្រីស្ទ ក្រុមជំនុំគួរតែទទួលយក អ្នកតូចតាច ហើយបង្កើត
អ្នកទន់ខ្សោយ។ អ្នកចាត់ចែង គួរតែត្រូវបានបំពេញដោយសេចក្តីវិករាយនៃសេចក្តីមេត្តាករុណា
និងមេត្តាធម៌ដូចជាពួកហោរាបានបម្រើព្រះដោយចិត្តមេត្តាដែរ។

អំណោយទានសម្រាប់កិច្ចបម្រើពួកជំនុំនៅក្នុងចំណុចខាងលើនេះគឺបង្ហាញពីគោលបំណងនិង
វិធីសាស្ត្រដែលក្រុមជំនុំគួរផ្ដោតអារម្មណ៍លើ។ វាគួរតែជាកិច្ចបំរើដ៏ស្មោះត្រង់ពីព្រោះពីស្ថិតិ
ចម្បងរបស់ពួកជំនុំគួរតែបង្កើតនៅសេចក្តីមេត្តាករុណា ការបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់គឺចេញមកពីកិច្ចការ
របស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូច្នេះយើងគួរតែស្វែងរកតាមពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

(៣) ស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកដោយឥតពុតមាយា។ (៩-២១)

នៅក្នុងព័ន្ធកិច្ច អំណោយទានអាចអាស្រ័យលើការលះបង់ផ្ទាល់ខ្លួន ក៏អាចត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅតាមជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនដែរ។ ដូច្នេះសារក្បាច់ចេញបញ្ជា ៨ ចំណុចជាចំណែកផ្ទាល់ខ្លួន។ ខ្លឹមសារមិនខុសពីការបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលឈរយ៉ាងរឹងមាំលើការសម្រេចនូវបញ្ញត្តិ ១០ ប្រការនៅក្នុងសញ្ញាចាស់។

១) ស្តាប់អំពើអាក្រក់ ហើយឲ្យទៅជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេចក្តីល្អ

២) លះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើឱ្យមានសេចក្តីស្រឡាញ់និងមេត្រីភាព។

៣) ស្វែងរកការគោរពចំពោះអ្នកដទៃជាមុនសិន។

៣) ខ្វល់ខ្វាយព្យាយាមហើយកុំនៅទំនេរ។

៤) បម្រើព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីចិត្ត

៥) ចូរអរសប្បាយដោយសង្ឃឹម ស៊ូទ្រាំក្នុងគ្រាជំងឺ ហើយអធិស្ឋានដោយស្រឡាញ់ជានិច្ច។

៦) លះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីកិត្យានុស្សន៍ដល់ប្តេជ្ញា

៧) អាកប្បកិរិយាចំពោះអ្នកបៀតបៀន (១៩-២១)

និយាយឱ្យខ្លីគោលបំណងរបស់ព្រះគឺដើម្បីក្លាយជាសហគមន៍មួយដែលមានពោធិ៍សាត់ទៅដោយព្រះទៅកាន់ទាំងអស់គ្នា។ អំណោយទានខាងលើនឹងការស្តារឡើងវិញនូវបុគ្គលិករបស់ព្រះផ្ទាល់ខ្លួនមិនអាចជួយបានទេប៉ុន្តែអាចញែកចេញពីគ្នាបាន។ នៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់បានស្តារឡើងវិញនូវបុគ្គលិករបស់ព្រះ គឺមានឥទ្ធិពលមកលើក្រុមជំនុំ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកជំនុំចាត់បង់ការស្តារឡើងនូវបុគ្គលិករបស់ព្រះឡើងវិញ នោះពន្លឺផ្ទាល់ខ្លួនមិនអាចកាត់បន្ថយតាមធម្មតាបានទេ។

ទោះយ៉ាងណាមនុស្សជំនាន់នេះស្ថិតក្នុងតារាងដ៏ត ក្រុមជំនុំគួរតែផ្តោតលើការស្តាររូបព្រះឡើងវិញនៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនដែលជាសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ។ នេះគឺជាបញ្ហាដែលព្រះអម្ចាស់ចង់បានតាមបរិសុទ្ធផ្ទាល់ខ្លួនជាន់ការទាមទារការសង្គ្រោះសង្គម។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

បន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះ វិធីនៃការញែកចេញជាបរិសុទ្ធ ជាវិធីផ្សេងប៉ុន្តែវាគឺដើម្បីដើរតាមផ្លូវនៃតារាងជាព្រះដ៏សំខាន់ដែលក្រុមជំនុំនៃសញ្ញាចាស់បានបាត់បង់និងផ្លូវនៃពួកជំនុំពិតដែលព្រះត្រីសូចង់បាន។ ហេតុដល់ការយោងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះត្រីសូ ថ្វីត្បិតតែពិតលោកនេះជាតារាងតប្រយោជន៍និងមហាសមុទ្រដែលរងទុក្ខវេទនាក៏ដោយក៏ត្រីសូបរិស័ទវិករាយនឹងបរិយាកាសដ៏ក្រៀមក្រំដើម្បីត្រូវសេវាពិនិត្យព្រះ។ ដូចជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលចូលទៅក្នុងទឹកដីកាណានប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងកុលសម្ព័ន្ធកាណាន ៧ ដែលនៅសល់ផែនដីរបស់ពួកគេគឺដូចជាកន្លែងគ្រួសត្រាយទឹកដីកាណាន។ គឺជាពួកជំនុំដែលពួកគេរស់នៅសម្រាប់ព្រះត្រីសូគ្រប់ពេលវេលាគ្រប់ទីកន្លែងនិងបន្តការស្តាររូបព្រះឡើងវិញ។

កិច្ចការទី ១២

១. ពិនិត្យឡើងវិញ៖ អានមេរៀនទី ១១ ហើយផ្តល់ចម្លើយចំពោះសំណួរខាងក្រោម។

- (១) តើជីវិតត្រីសូបរិស័ទបន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះគឺជាអ្វី?
- (២) តើយើងគិតដោយប្រាជ្ញាដោយរបៀបណា?
- (៣) សរសេរអំណោយទាន ៧ និងវិធីសាស្ត្រ ៨ យ៉ាងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់

២. មើលជាមុន៖

(១) នៅមេរៀនបន្ទាប់យើងនឹងសិក្សា“ ការចូលរួមក្នុងសង្គមរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទនៅរ៉ូម ១៣: ១-

១៥: ១៣ ។ អានអត្ថបទម្តងទៀតឲ្យចម្លើយដល់ពួកគេ

១) សង្ខេបរ៉ូម ១៥: ៨ ដោយការយល់ដឹងរបស់អ្នក។

២) ហើយដោះស្រាយខ្លីដែលអ្នកចូលចិត្តហើយនិយាយពីហេតុផល។

៣) សរសេរចំណងជើងការអធិស្ឋានយោងតាមអត្ថបទរួមមានការអនុវត្តគុណការសាវតារការអង្វរនិងការសរសើរ។

មេរៀនទី ១២

ការចូលរួមក្នុងសង្គមរបស់អ្នកជឿ

រ៉ូម ១៣: ១-១៥: ១៣

“ទោះបីយើងរស់ ឬស្លាប់ក្តី គង់តែយើងត្រូវរស់ ឬស្លាប់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់វិញ ដូច្នេះ បើរស់ឬស្លាប់ក្តី នោះយើងក៏ជាប់របស់ផងព្រះអម្ចាស់ដែរ»។ (រ៉ូម ១៤: ៨)

មេរៀនទី ១២ ការចូលរួមក្នុងសង្គមរបស់អ្នកជឿ (រ៉ូម ១៣: ១-១៥: ១៣)

មេរៀនទី ១២ ទស្សនៈគំនិត

១ គ្រួសារមួយដែលឆ្ពោះទៅរកថាស្នូតនៅលើផែនទីពិតពលោក - ការចូលរួមក្នុងសង្គមរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ

២. គ្រួសារនៅលើសកលលោក - បំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកក្នុងនាមជាពលរដ្ឋល្អ

៣. បុរសដែលជើរឆ្ពោះទៅរកកន្លែងដែល prism រះឡើង - រក្សាជីវិតរបស់អ្នកដើម្បីមើលបល្ល័ង្កជំនុំជម្រះ។

៤. ក្រុមគ្រួសារនៅក្នុងឈើឆ្កាងដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើគ្រឹះ - ជីវិតស្មោះត្រង់ចំពោះក្រុមជំនុំដូចជាម្តាយនៃជំនឿដើមដែលបានលូតលាស់ឡើង។

(១) គ្រឹះដំបូង - គោលដៅមួយគឺបង្កើតសន្តិភាពនិងគុណធម៌។

(២) គ្រឹះទីពីរ - គោលបំណងទី ២ គឺសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយសេចក្តីជំនឿ។

(៣) គ្រឹះទីបី - គោលដៅទីបីគឺបង្ហាញពីរូបឆ្លុះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

មេរៀនទី ១២

ការចូលរួមសង្គមរបស់អ្នកជឿ

១. អត្ថបទ៖ រ៉ូម ១៣: ១-១៥: ១៣

២. ខគម្ពីរសំខាន់៖ “ទោះបីយើងរស់ ឬស្លាប់ក្តី គង់តែយើងត្រូវរស់ ឬស្លាប់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់វិញ ដូច្នេះ បើរស់ឬស្លាប់ក្តី នោះយើងក៏ជារបស់ផងព្រះអម្ចាស់ដែរ” (រ៉ូម ១៥: ៨)

៣. ការស្ទង់មតិ៖

គ្រីស្ទបរិស័ទឆ្លងកាត់ការសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួន និងបម្រើព្រះវិហារហើយឆ្លងកាត់ការឆ្ពោះទៅពិតពេលវាគឺជាដំណើរដែលគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេចក្តីសង្គ្រោះមនុស្សទាំងអស់។ ប៉ុលបង្ហាញពីគោលការណ៍វាទូទៅដែលគាត់គួរតែស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់អ្នកគ្រប់គ្រង (១-៧) ស្រឡាញ់អ្នកជិតខាង (៨-១០) ហើយមើលទៅថ្ងៃជំនុំជម្រះចុងក្រោយ (១១-១៥) ហើយគាត់កត់សម្គាល់ពីបញ្ហាដែលបង្កើតគុណធម៌នៅក្នុងជីវិត សហប្រតិបត្តិការរបស់ពួកជំនុំដែលអនុវត្តតាមតួនាទីរបស់ម្តាយ។

៤. ការបង្ហាញ៖

វាគឺជាធម្មតាដែលគ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលប្លាសសង្គ្រោះដោយការបង្កើតឡើងវិញនូវកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ត្រូវប្លាសផ្លាស់ប្តូរទៅជាបុគ្គលិកលក្ខណៈដែលទទួលយកនៅពិតពេលវា (កូរិនថូសទី ២ ៥:១៧) ពីព្រោះគេប្លាសរកឃើញថាសេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាកំណប់ច្រព្យពិតដែលអាច

ផ្លាស់ប្តូរពិភពលោក។ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញនូវពាក្យប្រៀបធៀបនៃនគរព្រះថ្កានកំណប់ ដែលលាក់នៅក្នុងដងដង្កូវដំបូងដើម្បីពន្យល់ពីតម្លៃនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ជាការពិតបុរស ម្នាក់ដែលត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញពីស្ថានភាពស្លាប់បានបង្ហាញពីការអរព្រះគុណ ការចាប់ អារម្មណ៍និងការលះបង់នឹងការចូលរួមជួយអ្នកជិតខាងព្រោះគាត់បានឃើញពីនគរព្រះ។

ឧទាហរណ៍ ប៉ុលដែលធ្វើឱ្យក្រហាយពួកគេស្ថានយ៉ាងយោរយោទីបំផុតត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយ ព្រះគុណរបស់ព្រះហើយឱ្យបក្រសោបពួកគេដើម្បីសង្គ្រោះពួកគេ។ ហើយនៅពេលដែលឡាសារ ដែលបានស្លាប់ត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញនោះពិធីមួយត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយធម្មតា ពីព្រោះដូចដែលវិវរណៈ ៣:២០ បាននិយាយថានៅពេលគាត់បើកទ្វារព្រះអម្ចាស់បានចូលមក ក្នុងបន្ទប់របស់គាត់ហើយរីករាយនឹងពិធីដប់ប្រាំដំបូង។ តាមពិតទៅវាគឺជាសមិទ្ធផលពិត ប្រាកដនៃព្រះពររបស់អាប្រាហាំដែលជាជនជាតិដ៏ធំ កិត្តិយសដ៏អស្ចារ្យនិងជាប្រភពនៃព្រះពរ។

(លោកប្រតិ ១២: ១-៣) ដូច្នេះសាវ័កធ្វើឱ្យពួកជំនុំចូលក្នុងការចូលរួមក្នុងសង្គមតើការចូលរួមនឹង ត្រូវបង្ហាញនៅលើពិភពលោកយ៉ាងដូចម្តេច?

១. គោរពតាមសិទ្ធិអំណាចដែលចេញមកពីខាងលើ។ (១៣: ១-៧)

សាវ័កសារតាថាវត្ថុបំណងទី ១ គឺសង្គមនិងរដ្ឋាភិបាល។ ការរួមរួមបុរសនិងស្ត្រីបង្កើតគ្រួសារ គ្រួសារបង្កើតសង្គម និងសង្គមសម្រេចបានរដ្ឋាភិបាលមួយ។ រដ្ឋាភិបាលមានកាតព្វកិច្ចការពារ សមាជិកសង្គមហើយមនុស្សម្នាក់គ្នាតែបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់គេចំពោះរដ្ឋាភិបាល។ ច្បាប់គឺជា គ្រូបង្រៀន។ រដ្ឋាភិបាលគឺជាប្រព័ន្ធដែលព្រះអនុញ្ញាតដោយបង្ហាញឧទាហរណ៍ដោយមិនច្បាស់

លាស់។ រដ្ឋាភិបាលដែល Nimrod ត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយការបង្កើតប៉មប្រាបិតគឺជាសញ្ញា
សំគាល់នៃនគរសាតាំងដូចជាព្រះអនុញ្ញាតឱ្យស្តេចសូលតាមតម្រូវការរបស់អឺរ៉ុបដែលរដ្ឋាភិបាល
តាមធម្មតាមិនមែនជាប្រព័ន្ធដែលមើលងាយរាជ្យរបស់ព្រះទេ។ វាគឺជាវិទ្យាស្ថាននៃ ព្រះគុណ
ទូទៅរួមដូចដែលយើងសារភាពពីឆន្ទៈរបស់ព្រះនិងគ្រប់គ្រងលើពួកគេ ពួកគេនឹងអនុវត្តតួនាទី
ត្រឹមត្រូវក្នុងការផ្តល់ឱ្យព្រះ។ ដូច្នេះសាវកបានផ្តាច់លើកគ្នាបីយ៉ាងដើម្បីបង្កើតឆន្ទៈរបស់ព្រះក្នុង
នាមជាសមាជិករដ្ឋាភិបាលរ៉ូម។

ទីម៉ូឃី ប្រទេសគឺជាប្រព័ន្ធដែលព្រះជាម្ចាស់បានកំណត់ (១-២)។ សូមឱ្យមនុស្សគ្រប់រូបស្ថិត
នៅក្រោមអំណាចរបស់អ្នកគ្រប់គ្រង។ ដ្បិតគ្មានអំណាចអ្វីក្រៅពីព្រះទេហើយអំណាចដែលមាន
នោះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ។ ដូច្នេះគ្រីស្ទបរិស័ទ គោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់រដ្ឋាភិបាល
ហើយត្រូវអធិស្ឋានដល់ពួកគេ។ (ធីម៉ូថេទី ១ ២: ១-២) នៅទីនេះយើងមានសំនួរខ្លះថា “តើយើង
គួរចុះចូលជាមួយរដ្ឋាភិបាលផ្តាច់ការ ដែលមិនមានជាព្រះគម្ពីរ ឬជាទំនាក់ទំនងលោកីយយ៉ាង
ដូចម្តេច?” ទីក្រុងរ៉ូមគឺជារដ្ឋាភិបាលមួយ ដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយរដ្ឋាភិបាលគ្មានច្បាប់
សាសនាគ្រីស្ទ ដែលប្រជាជននៅទីក្រុងរ៉ូមសារភាពថារដ្ឋាភិបាលបានអនុញ្ញាតនិងត្រូវរក្សាច្បាប់
ស៊ីវិល។ ក្នុងករណីអ្នកដែលធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់មនសិការរបស់គាត់គ្រីស្ទានអាចបដិសេធការ
ទាមទារនេះ។ ប៉ុន្តែដូចពាក្យថា “ គាត់គួរតែបំពេញតាមកិច្ចរបស់គាត់ដោយស្មោះត្រង់។
ដោយសារជានីយ៉ែលនិងយ៉ូសែបដែលបានបម្រើរដ្ឋាភិបាលរបស់ពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់អេហ្ស៊ីប
និងបាប៊ីឡូនដោយមានជីវិតដែលផ្តាច់លើព្រះ រដ្ឋាភិបាលត្រូវបានយកឈ្នះដោយតាមស្មោះត្រង់
របស់ពួកគេក្នុងនាមជាមនុស្សរបស់ព្រះ។

ទីពីរ ប្រទេសគឺជាអ្នកធ្វើការងារយុត្តិធម៌ (៣-៤) ពេលខ្លះរដ្ឋាភិបាលផ្តល់ការផ្ដន្ទាទោសដល់មនុស្សមានបាប ដែលបំប្លាក់យុត្តិធម៌ និងផ្តល់រង្វាន់ដល់មនុស្សល្អ ព្រោះវាជាក្រុមនៃអំណាចដែលក្នុងន័យនេះសាវ័កបានចង្អុលបង្ហាញពីមន្ត្រីនយោបាយថាជា “អ្នកធ្វើការរបស់ព្រះ (៤) ” វាមិនមានន័យស្តង់ដារដូចគ្រូអធិប្បាយទេ។ មានតែនៅក្នុងព្រះគុណរួមប៉ុណ្ណោះដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតនូវសព្វធាតុផ្សំនៃច្បាប់ដើម្បីរស់នៅក្នុងភាពស្ងប់ស្ងាត់និងសន្តិភាព។

ទីបី រដ្ឋាភិបាលគួរគោរពមនសិការល្អ (៥-៧) តើប្រជាជននិងរដ្ឋាភិបាលត្រូវធ្វើដូចម្តេច? ឧទាហរណ៍ ដូចជាពួកគេប្រមូលពន្ធជូនរដ្ឋាភិបាលជាទៀងទាត់មិនមែនតាមរយៈន័យទេប៉ុន្តែតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតាមរយៈមនសិការរបស់ពួកគេ។ ព្រះដែលប្រើមនសិការល្អដើម្បីសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងកាតព្វកិច្ចជាតិព្រះចង់ធ្វើតាមមនសិការល្អរបស់ពួកគេ។ ក្នុងន័យនេះកាតព្វកិច្ចចំពោះសាសនានិងរដ្ឋាភិបាលមិនមែនជារឿងពីរទេ។ មានន័យថាដោយមនសិការល្អដូចគ្នាពួកគេគួរតែបំពេញតួនាទីជាពលរដ្ឋល្អ។

២. ជំពាក់សេចក្តី (១៣: ៨-១០)

ដោយសារទស្សនៈគ្រីស្ទបរិស័ទ ចំពោះជាតិសាសន៍នីយមកើតចេញពីជំនឿផ្ទាល់ខ្លួនវាគួរតែចាប់ផ្តើមដោយការស្រឡាញ់ Agape ហេតុអ្វី?

១) ពីព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់គឺការឆ្លើយតបដែលកើតចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ផលផ្លែនៃការសង្គ្រោះរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទមិនចេញមកពីខ្លួនគេ វាគឺជាផ្កានិងផ្លែដែលបានមកពីព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះគេគួរតែព្យាយាមលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីទទួលបានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះគ្រី

ស្នូល (ឃ្លីន ១៥: ៥) សាវ័ករំពឹងថាគាត់បង្កើតផលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងសកម្មភាពនៃជីវិត ពិតផ្ទាល់ខ្លួន។

២) ព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាតួអង្គពេញលេញនៃច្បាប់។ ច្បាប់គឺជាក្រមឯកសារដែលត្រូវ បានសង្ខេបដោយចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះដែលមាន សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និងភាព ស្មោះត្រង់។ ផ្នែកចំនួន ៦១៣ នៃច្បាប់ត្រូវបានសង្ខេបដោយបញ្ញត្តិ ១០ ហើយត្រូវបានអប់រំបំប៉ន ឡើងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។ សេចក្តីស្រឡាញ់ផ្ទុយគ្នារួមបញ្ចូលទាំងសេចក្តីសុចរិតនៃ Decalogue ហើយសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានដាំនៅគ្រប់ផ្នែកដូចដែលវាត្រូវបានបង្ហាញដល់ សម័យនោះដោយស្មោះត្រង់។ ថ្ងៃនៃដំណឹងល្អបង្ហាញពីភាពសុចរិតនៅក្នុងអាកប្បកិរិយាជាច្រើន នៃប្រជាជាតិ បុគ្គល និងវប្បធម៌។ ក្នុងន័យគ្រប់ផ្នែកដែលចេញពីឫសគល់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់មិន អាចចេញពីគោលការណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់បានទេ។ ដូច្នេះសាវ័កបានព្រមានពីអំពើបាបនៃ អំពើធម៌ក្បត់យាតកម្មវិវាទនិងលោភលន់ហើយធ្វើឱ្យយើងផ្តោតលើសេចក្តីស្រឡាញ់។ ការ បង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះនៅក្នុងបុគ្គលគ្រួសារនិងសង្គមគឺជាឆន្ទៈរបស់ព្រះ។ សេចក្តី ស្រឡាញ់ជាការសម្រេចបាននៃច្បាប់នឹងត្រូវបានបំពេញយ៉ាងច្បាស់លាស់។

៣) ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់គឺជារូបភាពដែលព្រះគ្រីស្ទបានស្លៀកពាក់ សេចក្តីស្រឡាញ់គឺ ជាគ្រឹះនៃក្រឹត្យវិន័យ គឺជាផ្កានិងផ្លែដែលយើងគួរថ្វាយដល់ព្រះក្នុងឋានសួគ៌។ វាមានន័យថាត្រូវ ស្លៀកពាក់ដោយព្រះគ្រីស្ទ។ រូបភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជារូបភាពនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ ថ្វីត្បិតតែ សេចក្តីស្រឡាញ់ទាំងអស់គឺជារូបភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយក៏រូបភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវតែជា សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅចំណោមនៃសេចក្តីសុចរិតសេចក្តីមេត្តាករុណានិង

ភាពស្មោះត្រង់។ នេះទាក់ទងទៅនឹងរូបភាពនៃសិរីល្អនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអំណោយទាននៃព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ពីព្រោះគ្រប់មែកដែលចេញពីឫស
គល់នៃជំនឿចំពោះព្រះគ្រីស្ទបង្ហាញពីផលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ភាពសុចរិត ភាពបរិសុទ្ធ ភាព
ស្មោះត្រង់ដោយការរួមបញ្ចូលគ្នាទៅវិញទៅមក។

៣. ការអប់រំបច្ចេកទេសជំនាញ (១៣: ១១-១៤)

សារក៏បង្រៀនពីការលើកទឹកចិត្តនិងរក្សាភាពស្មោះត្រង់ដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងពេល
មានទុក្ខណាមួយ។ នៅក្នុងជីវិតគ្រីស្ទបរិសុទ្ធគេងយើងគួរមានភាពតានតឹងអ្វីខ្លះហើយគេងយើងគួរ
ដោះស្រាយបញ្ហានេះដោយរបៀបណា?

(១) ថ្ងៃជិតមកដល់ហើយ។ (១១) - ក្រុមជំនុំក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីរស់នៅក្នុងភាពតានតឹងមុនពេល
ការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ដូច្នេះយើងគួរតែមានភាពតានតឹងដូចប៉ុលព្រោះ
យើងរស់នៅក្នុងភាពតានតឹងបច្ចុប្បន្នរវាងបច្ចុប្បន្ននិងមិនទាន់។ ដូច្នេះគ្រីស្ទបរិសុទ្ធគួរប្រកាស
យកអាកប្បកិរិយាពីរយ៉ាងជាក់ស្តែង។

(២) អាកប្បកិរិយាស្មោះត្រង់ (១២, ១៣) - " ។ នេះគឺជាចិត្តស្មោះត្រង់ចំពោះបេសកកម្មវប្ប
ធម៌។ វាធ្វើឱ្យយើងរៀនពីភាពស្មោះត្រង់ចំពោះរឿងតូចតាចដូចជាអ្នកបំរើស្មោះត្រង់ដែលទទួល
បានទេពកោសល្យ។ ផ្លូវនៃសេចក្តីពិតមិនមែនជាភាពស្មោះត្រង់ចំពោះអ្វីដែលអស្ចារ្យនោះទេ
ប៉ុន្តែជាជីវិតបច្ចុប្បន្ន។ " ចៅហ្វាយនិយាយថា ប្រពៃហើយ ប្រពៃស្មោះត្រង់អើយ ឯងមានចិត្ត
ស្មោះនឹងត្រួតរបស់បន្តិចនេះ ដូច្នេះ អញនឹងតាំងឲ្យឯងត្រួតលើរបស់ជាច្រើនទៅទៀត ចូរឲ្យឯង
ប្រកបដោយសេចក្តីអំណររបស់ចៅហ្វាយឯងចុះ។" (ម៉ាថាយ ២៥:២១) (២) អាកប្បកិរិយាចង់

ប្លាស (១៤) - ចិត្តដែលប្រាថ្នាចង់បាន ស្តេចនៃនគរ រក្សាតាជាព្រះរបស់ទ្រង់ ពីព្រោះបំណង
ប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមនៅក្នុងពួកគ្រីស្ទានបានបះបោរព្រះគ្រីស្ទ គ្រប់ស្តាយនៃជីវិតដែលគិតមក
ដល់បច្ចុប្បន្នមិនមែនជាសេចក្តីពិតទេ។ តាជាព្រះឈ្នះការឈ្លងនេះ ហើយការគោរពព្រះជា
ម្ចាស់នេះគឺជាផ្ទៃផ្តាំដែលបានកើតឡើងនៅពេលដែលយើងចង់បានស្តេចនិងនគរ។
មុនពេលការប្រែចិត្តជឿរបស់ Augustine គាត់បានស្គាល់គ្រីស្ទសាសនាដោយចំណេះដឹង។
នៅពេលដែលវត្តករបស់គាត់ត្រូវបានបើកគាត់បានផ្លាស់ប្តូរទៅជាគ្រីស្ទានពិតដែលយកឈ្នះលើ
សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលមានប្រាបព្រះគាត់មើលទៅនគរព្រះនៅក្នុងទីក្រុងរ៉ូមដ៏ល្បីល្បាញ។ គាត់
បានសារតាថាមុនពេលដែលគាត់នៅជាមួយព្រះគាត់គ្មានសន្តិភាពពិតប្រាកដទេ។

៤- បញ្ហារវាងមនុស្សខ្លាំងនិងមនុស្សខ្សោយ (១៤: ១-១២)

សាកអូប៊ែរម៉ូដូដ៍ណីឈ្លានជះឥទ្ធិពលដល់ពិភពលោកតាមរយៈការឡើងចុះពីផ្នែកបញ្ឈរទៅ
ផ្នែកផ្តេកជាមួយនឹងជីវិតរបស់ក្រុមជំនុំ។ ដោយសារពួកជំនុំគឺជាសញ្ញាសំគាល់នៃនគររបស់ព្រះ
ហើយជាម្ចាស់ដើមដែលជំនឿអាចត្រូវបានដាំដុះឡើង។

បុគ្គល សហគមន៍ និងព័ន្ធកិច្ច ដែលចេញពីក្រុមជំនុំ វាជាគ្រោះថ្នាក់ ដែលបាត់បង់រូបឆ្លុះព្រះគ្រី
ស្ទ។ បញ្ហាចម្បងរបស់ពួកជំនុំកើតចេញពីការ ខ្ជិលច្រអូស នៃការប្រកបគ្នា (១) ការរើសអើង
(២-៤) និងការទទួលខុសត្រូវ (៦-១២) ។ ដូច្នេះក្រុមជំនុំគួរសិក្សាពីគោលការណ៍ដើម្បីប្រតិបត្តិ
ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។

“មុជំពូក ១៤ បង្រៀនអំពីកូនតូច” (១) ។ ដូចជាកូនដំណឹងកូនចូល បញ្ហាដែល ឬជីក បានកើត ឡើងនៅក្នុងពួកជំនុំមុខ ពួកគេគឺជាបញ្ហា នៃការទទួលបានអាហាររបស់ប្រពន្ធនិងការ ទទួលបានអាហាររួមបញ្ចូលគ្នា ។ តើយើងត្រូវប្រព្រឹត្តយ៉ាងដូចម្តេចចំពោះបងប្អូនដែលទន់ ខ្សោយ? គាត់បានបង្រៀនថាគាត់គួរតែឈប់នឹងអ្នកទន់ខ្សោយហើយកុំមើលងាយពួកគេ ។ អាកប្បកិរិយាគឺជាអ្វីដែលដូចគ្នាដែលព្រះគ្រីស្ទបង្ហាញដល់យើង ។ គាត់សង្កត់ធ្ងន់ថាឥរិយាបថនេះ មិនមែនជាសេចក្តីស្រឡាញ់ទេប៉ុន្តែគឺជាការសំលាប់ ។ ដូច្នេះយើងគួរតែព្យាយាមបង្កើតសន្តិភាព និងគុណធម៌ ។ ដោយសារពួកគេបានចូលទៅក្នុងនគរព្រះរស់នៅជាវាសន៍របស់ប្រពន្ធ ។ ដូច្នេះយើង គួរតែជីកនៅសេចក្តីសុចរិត សន្តិភាព និងវិភាគក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

៥. គោលការណ៍នៃជំនឿលើសេចក្តីស្រឡាញ់ (១៤: ១៣-២៣)

សាវកបានបង្រៀនថាក្រុមជំនុំត្រឹមត្រូវកើតចេញពីជំនឿនិងសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ គាត់បង្ហាញពី ជំនឿដែលមិនអាចញែកចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់បានព្រោះផលផ្ទៃនៃសេចក្តីស្រឡាញ់កើតចេញ ពីឬសនៃជំនឿតាមរយៈទំនាក់ទំនងសរីរាង្គ ។ គោលការណ៍សរីរាង្គនេះមានលក្ខណៈ ៤ យ៉ាង ។

- (១) មនុស្សគួរតែត្រូវបានវាស់វែងនៅក្រោមពន្លឺនៃឈើឆ្កាង ។ (១៣-១៥)
- (២) មនុស្សនោះគួរតែសារភាពពីចរិតលក្ខណៈនៃនគរបស់ព្រះ ។ (១៦-១៨)
- (៣) មនុស្សនោះគួរតែបន្តការរស់ឡើងវិញពេញលេញ ។ (គុណធម៌) (១៩-២១)
- (៤) មនុស្សនោះគួរតែបង្ហាញពីជំនឿពិត ។ (២២, ២៣)

៦. ព្រះអម្ចាស់គឺជាគំរូ (១៥: ១-១៣)

ជីវិតនៃការសង្គ្រោះដ៏ត្រឹមត្រូវដែលសាវ័កបានពិពណ៌នាជាបន្ទាត់នៃការបង្រៀនដែលព្រះអម្ចាស់ បានបង្រៀន។ ដូច្នេះជីវិតនៃការសង្គ្រោះគឺត្រូវធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅផ្នែកទីមួយនៃជំពូក ទី ១៥ យើងគួរតែធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបានទទួលបន្ទុកផ្សេងៗទៀត (១-៦) ស្វាគមន៍ជន ជាតិយូដានិងសាសន៍ដទៃ (៧-១៣) ។ អ្វីដែលយើងចង់បង្ហាញពីរូបភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនមែន ដើម្បីរស់នៅក្នុងជីវិតតែមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយប្រាជ្ញារបស់យើងទេប៉ុន្តែដោយជឿលើគុណ សម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីបង្ហាញពីរូបភាពរបស់ព្រះគ្រី ស្ទ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

ការចូលរួមក្នុងសង្គមរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវបានសម្រេចនៅលើបន្ទាត់នៃការសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាផលផ្សេងៗទៀតឡើយលើកលែងតែការសង្គ្រោះនៃនគរព្រះ។ អ្នកដែលលះបង់ ខ្លួនឯងដើម្បីជីវិតដែលគោរពបូជា អាចក្លាយជាពលរដ្ឋដែលមានការពិតត្រឹមត្រូវ។ ដូច្នេះវាមាន ន័យថាជីវិតរបស់គ្រីស្ទពិតបានជះឥទ្ធិពលដល់សង្គម។ គ្រីស្ទបរិស័ទដែលជាស្រ្តីនៃនគរ របស់ព្រះមិនអាចបង្ហាញពីផល នៃនគររបស់ព្រះគ្រប់ពេលវេលានិងទីកន្លែងណាមួយឡើយ។

កិច្ចការទី ១២

១. ពិនិត្យឡើងវិញ៖ អានមេរៀនទី ១៣ ហើយផ្តល់ចម្លើយរបស់អ្នកចំពោះសំណួរខាងក្រោម។

(១) តើការសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួនបង្ហាញពីស្តីលំបែបណាក្នុងការចូលរួមក្នុងសង្គម?

(២) តើជីវិតពួកជំនុំមានទំនាក់ទំនងអ្វីជាមួយនគរប្រទេស?

(៣) នៅក្នុងជីវិតក្រុមជំនុំ តើគ្រីស្ទានបានបង្ហាញឧទាហរណ៍អ្វី?

២. មើលជាមុន៖

(១) នៅពេលក្រោយយើងគិតពីមេរៀនចុងក្រោយអំពីរ៉ូម ១៥: ១៦-២៧ ។ អានអត្ថបទមួយឬ ច្រើនផ្តល់ចម្លើយរបស់អ្នក។

១) សង្ខេបរ៉ូម ១៦:២០ ដោយពាក្យផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នក។

២) ហើយជ្រើសរើសខ្លះដែលអ្នកចូលចិត្តហើយនិយាយហេតុផល។

៣) ជាមួយនឹងខនេះសូមសរសេរអំពីការអនុវត្តគុណការអង្វរការសារតាមនិងការសរសើររបស់អ្នក។

មេរៀនទី ១៣
ការដាស់តឿនចុងក្រោយរបស់ប៉ូល

រ៉ូម ១៥: ១-១៦: ២៧

“ឯព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្ត នៅបន្តិចទៀតទ្រង់នឹងកិនអារក្សសាតាំង នៅក្រោមជើងអ្នករាល់គ្នា
ហើយ សូមឲ្យអ្នកបានប្រកប ដោយនូវព្រះគុណនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងចុះ។”
(រ៉ូម ១៦:២០)

មេរៀនទី ១៣ ការដាស់តឿនចុងក្រោយរបស់ប៉ុល (រ៉ូម ១៥: ១-១៦: ២៧)

មេរៀនទី ១៣ ទស្សនៈគំនិត

១. តួលេខសរុប មនុស្សម្នាក់ដែលសង្កត់លើសាតាំងដោយជើងរបស់គាត់- ក្រុមជំនុំដែលបានសង្គ្រោះច្បាស់ជាអាចយកឈ្នះសាតាំងបាន។

២. បុរសដែលពាក់មកដំនៅលើក្បាលដោយញញឹម - គ្រីស្ទានដែលបានសង្គ្រោះនោះគឺក្រុមជំនុំ។

(១) រមូរក្រដាស - បេសកកម្មព្រះគម្ពីរគឺជាភារកិច្ចការដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេយល់ពីបទគម្ពីរ

(២) អុជធ្នូការអធិស្ឋាន- បេសកកម្មព្រះគម្ពីរនឹងត្រូវសម្រេចដោយការអធិស្ឋាន

(៣) ស្បែកជើងកង់ដែលជាន់- បេសកកម្មព្រះគម្ពីរគឺជាភារកិច្ចការដែលសម្រេចបាននូវការផ្សាយដំណឹងល្អក្នុងពិភពលោក។

៣. សាតាំងត្រូវបានសង្កត់លើផែនដីក្រោមជើងរបស់ពួកបរិសុទ្ធ - ការសង្គ្រោះរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធនឹងត្រូវបញ្ចប់ដោយការកាត់កាប់លើអារក្សនៅពិភពលោកនិងបំណងប្រាថ្នាប្រាប។

៤. កាំស្មៅព្រឹល - គ្រីស្ទបរិសុទ្ធ គឺជាឧបករណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលត្រូវបង្ហាញនៅក្នុងពាក្យរបស់គាត់ ទង្វើរបស់គាត់ តាមរយៈការច្រៀងនិងការអស្ចារ្យ។

មេរៀនទី ១៣

ការដាស់តឿនចុងក្រោយរបស់ប៉ុល

១. អត្ថបទ៖ រ៉ូម ១៥: ១-១៦: ២៧

២. ខគម្ពីរសំខាន់៖ “ឯព្រះនែសេចក្តីសុខសាន្ត នៅបន្តិចទៀតទ្រង់នឹងកិនអារក្សសាតាំង នៅក្រោមជើងអ្នករាល់គ្នាហើយ សូមឲ្យអ្នកឆ្លាតប្រកប ដោយនូវព្រះគុណនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នែយើងចុះ។” (រ៉ូម ១៦:២០)

៣. ការស្ទង់មតិ៖

សារកនែសាសន៍ដទៃ ប៉ុល (១៥: ១៤-២២) បានលះបង់ខ្លួនគាត់ទៅចំពោះព្រះ ដើម្បីថ្វាយសាសន៍ដទៃដល់ព្រះជាបហាវនៃដំណឹងល្អ។ នៅដើមដំបូងព្រះដឹកនាំពួកគេតាមការសូតាយរបស់ដានីយ៉ែល (ដានី ៧: ១៣-១៤) មោទនភាពរបស់គាត់មិនមែនជាសមិទ្ធផលរបស់គាត់ដើម្បីសម្រេចគោលបំណងផ្ទាល់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែជាកិច្ចការរបស់ព្រះតាមរយៈគាត់ផ្ទាល់។ គឺថាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើការតាមរយៈគាត់ជាទីសំគាល់ ជាអព្វហេតុនិងអំណាចហើយបានប្រកាសដំណឹងល្អទៅកាន់ទីក្រុងរ៉ូមដែលជាដ្ឋាននៃពិភពលោកនិងអេស្ប៉ាញ។ (២៣-៣០) ។ ហើយសារករពឹងថានឹងទៅទីក្រុងរ៉ូម ប៉ុន្តែជាដំបូងគាត់បានធ្វើការសួរសុខទុក្ខផ្ទាល់ខ្លួនទៅកាន់ពួកគេ (១៦: ១-២៧) គាត់បានស្នើរតុបតែងនិងវិធីសាស្ត្រដល់ពួកគេដូច្នេះគាត់បានធានាថាអាថ៌កំបាំងនៃដំណឹងល្អនឹងត្រូវបានប្រកាសដល់ពិភពលោកទាំងមូល។ ហើយគាត់បានបញ្ចប់សំបុត្ររបស់គាត់ដោយលើកតម្កើងព្រះ។

យោងតាមចរន្តមាតិកាយើងគិតអំពីការត្រាស់ហៅរបស់គាត់ ស្មារតីជាបេសកកម្មនៃព្រះ បទ ពិសោធន៍ជាបេសកជនរបស់គាត់ និងការនិមិត្តរបស់គាត់ ហើយចុងក្រោយ យើងព្យាយាមទទួល ការស្វាគមន៍និងការធានាអះអាងរបស់បេសកជន។

៤. ការបង្ហាញ៖

នៅចុងបញ្ចប់នៃជំនុំជំនាញដែលបានចាត់ទុកគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ វាមិនមែនជាការរៀង ឆ្ងល់ទេដែលគាត់បានបង្ហាញដំណឹងល្អម្តងទៀតដល់ពួកគេ។ និយាយឱ្យចំទៅវាគឺជាការបើក បង្ហាញដ៏អស្ចារ្យ ជាងនេះទៅទៀត យើងបានសង្កេតឃើញថាគេដំណឹងល្អនេះនឹងត្រូវសម្រេច បាននៅលើពិភពលោក? នៅទីនេះវាហាក់ដូចជាឃើញតម្រោងនៃបេសកកម្មរបស់ប៉ុលផ្កាស់។

២. សង្ឃ នៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះ (១៤-២២)

(១) ប៉ុលដែលជាសង្ឃនៃច្បាប់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាសង្ឃនៃដំណឹងល្អវិញ តាមរយៈការគ្រប់ គ្រងរបស់ព្រះ ពីព្រោះគាត់គោលដៅច្បាស់លាស់នៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ តើគោលដៅនោះជា អ្វី?

ទីមួយ បេសកកម្មរបស់គាត់គឺផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់សាសន៍ដទៃ (១៦)

បេសកកម្មរបស់គាត់គឺគាត់បានឃើញថាសាសន៍ដទៃគោរពតាមដំណឹងល្អ។ តាមពិតការទស្សនា ថាបុត្រមនុស្សនឹងយាងមកលើផែនដីហើយថ្វាយតម្លៃរាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ដល់ព្រះជា ម្ចាស់ដូចជាដានីយ៉ែលបាននិយាយ .. ពីព្រោះមុនពេលព្រះគ្រីស្ទយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌ជំនុំ ជាតិក្រិចនិងសាសន៍ដទៃចូលមកព្រះអម្ចាស់តែបន្ទាប់ពី ព្រឹត្តិការណ៍លើកឡើងវិញរបស់ទ្រង់

បន្ទាប់ពីវិញ្ញាណបានមកដល់ក្រុមជំនុំ ព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់ៗជាច្រើនទៀតបានកើតឡើង។ ដូច្នេះ សាវ័កបានធានាថាគាត់ត្រូវបានហៅដោយព្រះ ជាសាវ័កនៃសាសន៍ដទៃ។ ទិសដៅដំបូងរបស់ ព្រះគ្រីស្ទចំពោះគាត់គឺដើម្បីក្លាយជាផ្លូវមួយដែលគាត់ប្រកាសដំណឹងល្អដល់ជនជាតិយូដានិង សាសន៍ដទៃ។ តាមពិតគាត់បានប្រកាសដំណឹងល្អដល់ជនជាតិយូដាប៉ុន្តែជនជាតិយូដាភាគច្រើន មិនទទួលយកទេ។ បន្ទាប់ពីនោះនៅដំណើររបស់កកម្មទីពីរព្រះបានបញ្ជូនទិសដៅ របស់កកម្ម របស់គាត់ទៅកន្លែងផ្សេងទៀត។ នោះគឺជាសាសន៍ដទៃ។

ទីពីរ គាត់បាននិយាយថាព្រះបានប្រើអង្គច្រង់ផ្ទាល់នៅក្នុងកិច្ចបំរើរបស់គាត់។ (១៧-១៨) គាត់អះអាងដូច្នេះពីព្រោះគាត់សង្កេតឃើញថាព្រះផ្ទាល់ធ្វើការតាមរយៈគាត់។ នោះគឺគាត់បាន ឃើញថាកិច្ចបំរើរបស់គាត់ត្រូវបានសម្រេចដោយទីសំគាល់នាពេលអស្ចារ្យនិងអំណាចដោយព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ គាត់បានអះអាងថាគាត់គឺជាឧបករណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការពិតដែលថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផ្ទាល់បានប្រកាសដំណឹងល្អលើកទឹកចិត្តគាត់ហើយធ្វើឱ្យគាត់លះបង់ចំពោះ ព្រះអម្ចាស់។

ទីបី ដោយសារតែគាត់បានប្រកាសដំណឹងល្អយ៉ាងនូវលំទូលាយ .. (១៩) គាត់បានប្រកាសពី ព្រះគ្រីស្ទពីក្រុងយេរូសាឡឹមទៅ Ilyricum យ៉ាងនូវលំទូលាយ។ គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវបានហៅឱ្យធ្វើ ជាសង្ឃនៃដំណឹងល្អ។ របស់កកម្មចម្បងនៅក្នុងបរិយាកាសរបស់គាត់គឺប្រកាសដំណឹងល្អ។ យើងគួរតែថ្វាយខ្លួនរបស់យើងទៅចំពោះព្រះដោយរាបសារ។ យើងគួរតែថ្វាយអ្នកដែលមានជ័យ ជំនះឈ្នះទៅដល់ព្រះដោយរកមើលថ្ងៃដ៏រុងរឿង។

ហើយគាត់ចង់ថែករំលែកដំណឹងល្អដល់ក្រុមជំនុំរ៉ូម។ ហើយគាត់ក៏បានស្នើសុំអធិស្ឋានពីស្ត្រីកិច្ច
របស់គាត់។ ព្រះពររបស់អំប្រាហាំត្រូវបានអនុវត្តតាមវិធីសាស្ត្រនេះយ៉ាងជាក់លាក់។

២. ការរួមប្រកបជាគោលបំណងនៃបេសកកម្ម (១៦: ១-១៣)

សារកប៉ូលប្រកាសអំពីស្ថានភាពរបស់គាត់មុនពេលគាត់ទៅក្នុងអត្ថបទទាំងមូល។ នោះគឺជាការ
ស្វាគមន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់។ សរុបចំនួន ២៧ នាក់។

Prisca and Aquila, Epaenetus, Mary, Andronicus and Junia, Ampliatus, Urbanus, Stachys. Apelles, Aristobulus, Herodion. Narcissus, Tryphaena, Tryphosa, Persis, Rufus, Asyncritus, Phlegon, Hermes, Patrobas, Hermas, Philologus, Julia, Nereus, and Olympas.

នៅទីនេះយើងដឹងថាបេសកកម្មគឺជាអ្វី?

១) បេសកកម្មចាប់ផ្តើមដោយទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួន។

២) បេសកកម្មដំណើរការដោយបង្ហាញពីបុគ្គលិកលក្ខណៈលះបង់របស់គាត់។

៣) បេសកកម្មត្រូវតែផ្តោតលើការរួមប្រកបទៅវិញទៅមកនៅក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែល
គាត់គឺការរួមប្រកប។ ស្វាគមន៍ជាមួយការចៀបដំបូរវិស័យ។ ហើយក្រុមជំនុំទាំងអស់គឺជាព្រះវិហារ
របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ គំនិតរបស់បេសកជំនួបរួមគ្នាតែមួយ។

៣. ជ័យជំនះនៃអាថ៌កំបាំងនៃដំណឹងល្អ (១៤-២៧)

ការកាន់តាមវិន័យរបស់សាការីដែលជាឱ្យពុករបស់ យ៉ូហានប្រាទីស្តត្រូវបានដោះស្រាយហើយខ្លឹម
សារដែលគាត់បានទស្សនារួមមានការផ្លាស់ប្តូរនិងជីវិតដូចដែលព្រះបានសន្យាដល់អំប្រាហាំ
និងដាវីឌជីវិតនៃភាពបរិសុទ្ធនិងភាពសុចរិតចង្អុលបង្ហាញជីវិតបន្ទាប់ពីការសង្គ្រោះ។ ម៉ាថាយ

២៥ និងកិច្ចការ ១: ៨ បានបង្រៀនរឿងនេះ។ ជាពិសេសនៅផ្នែកចុងក្រោយនៃការបង្រៀនរបស់ រ៉ូម៉ូប៉ូបាននិយាយថាគោលបំណងរបស់រ៉ូម៉ូនិងប្រធានបទរបស់រ៉ូម៉ូម្តងហើយម្តងទៀតគឺបង្ហាញពី យុទ្ធសាស្ត្ររបស់កកម្មរបស់គាត់ដល់ពួកគេថាគេជាអ្វី?

(១) ខ្លឹមសាររបស់កកម្ម - ព្រះគម្ពីរមិនបែងចែករវាងការផ្សាយដំណឹងល្អនិងរបស់កកម្មការសង្គ្រោះនិងការផ្សាយដំណឹងល្អទេ។ (ម៉ាថាយ ៤:១៩) បន្ទាប់ពីសង្គ្រោះជំហានបន្ទាប់គឺបង្កើត សិស្ស។ និយាយម្យ៉ាងទៀតរ៉ូម៉ូប៉ូបញ្ចូលការផ្សាយដំណឹងល្អការថ្វាយបង្គំការអប់រំនិងសកម្មភាព ព្រះវិហារ ដូច្នេះពេត្រូវបានបង្ហាញខ្លួនក្លាយជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អហើយអ្នកដែលបង្កើត គុណធម៌គឺជាអត្តសញ្ញាណរបស់អ្នកជឿដែលបានសង្គ្រោះ។ ខ ១៩ និយាយថា“ ដំណឹងល្អរបស់ ព្រះគ្រីស្ទ ” ។ ពីព្រោះផលបូកនៃដំណឹងល្អបានចង្អុលប្រាប់គ្រីស្ទានក្នុងពាក្យខ្លីមួយអំពីការផ្សាយ ដំណឹងល្អនិងរបស់កកម្មគឺដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។

សាវកថាសេចក្តីសង្គ្រោះកើតចេញពីការជឿលើដំណឹងល្អនៅក្នុងរ៉ូម ១:១៦ បានពន្យល់ពី ជម្រៅនិងកម្ពស់នៃដំណឹងល្អហើយបានបង្ហាញវាកាន់តែស៊ីជម្រៅដល់គ្រីស្ទានរ៉ូម។

១) វាជាអាថ៌កំបាំងមុនពេលបង្កើត។ នេះគឺជាអាថ៌កំបាំងដែលក្រុមប្រឹក្សានៃព្រះត្រីឯកបាន ដោះស្រាយមុនពេលបង្កើត។ ហើយតាមរយៈការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុង ពិភពលោកវាត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពិភពលោក។

២) វាគឺជាការបង្ហាញនៅអាថ៌កំបាំង។ ប្រសិនបើអាថ៌កំបាំងត្រូវបានរក្សាទុកក្នុងសភាពលាក់ កំបាំងអស់កល្បជានិច្ចគ្មាននរណាដឹងឡើយ។ វាគួរតែត្រូវបានលាតត្រដាងនិងបង្ហាញ។ បើព្រះ

មិនបើកវាគ្មាននរណាអាចបើកវាបានឡើយ។ ការបើកសំដែងដ៏អាថ៌កំបាំងនេះគឺជាបទគម្ពីរប្រព្រះ គ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែប្រាសាទនាថាការបើកសំដែងនេះគឺជាដំណឹងល្អ។

(២) តើអ្នកដែលបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះរស់ដើម្បីអ្វី? តើអ្នកគួរប្រកាសពីអ្នកណា? មិនត្រូវ អួតខ្លួនឯងទេអ្នកតែព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ (កិច្ចការ ១៦:៣១) ដូច្នេះគ្រីស្ទបរិសុទ្ធគ្រប់រូបគួរតែ មានសុបិនដូចគាត់ អធិស្ឋាននៅចំពោះព្រះ។

(២) គោលបំណងបេសកកម្ម៖ តើយើងគួរផ្សាយដំណឹងល្អដល់អ្នកណា? ដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍។ (ម៉ាថាយ ២៨: ១៩-២០, លោកយូឡី ១២: ៣) ប៉ុន្តែនៅក្នុងអត្ថបទប្រាសាទនេះទុក្ខយ៉ាងខ្លាំងក្នុង ការសរសេរសំបុត្រនៅទីក្រុងកូរិនថូស។ ប៉ុន្តែបេសកកម្មរបស់គាត់ត្រូវបានកំណត់តាមរយៈ គោលដៅរបស់គាត់។ គាត់មាននិមិត្តដ៏អស្ចារ្យដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ ១) ដល់ប្រជាជាតិរបស់ គាត់ ២) ការសង្គ្រោះពិតប្រាកដ ៣) ការជួយសង្គ្រោះអេស្ប៉ាញ (២០) ការរស់ឡើងវិញនៃពួក ជំនុំអេតេស្តរតីឆ្ពោះទៅរកការរស់ឡើងវិញនៃពិតប្រាកដទាំងមូល។ ដូចដែលយើងបានបើកមាត់ របស់យើងយ៉ាងទូលំទូលាយសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់ពិតប្រាកដទាំងមូលគឺការរស់ នៅក្នុងការប្រទានពរដល់អំប្រាហាំពីព្រោះគ្រីស្ទបរិសុទ្ធគ្រប់រូបគួរតែត្រូវបានបញ្ជូនទៅពិតប្រាកដ ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។

(៣) វិធីសាស្ត្របេសកកម្ម- ដូចដែលយើងប្រកាសអំពីព្រះគ្រីស្ទដល់ពិតប្រាកដនៅទីនេះគឺជា វិធីសាស្ត្រ។ វាគឺជាសាមញ្ញណាស់។ ប៉ុន្តែបង្អួចបង្ហាញការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿការ ញែកចេញជាបរិសុទ្ធដោយសេចក្តីជំនឿនិងការលើកតម្កើងដោយសេចក្តីជំនឿ។ តើយើងអាច បំពេញបេសកកម្មដោយរបៀបណា? រ៉ូមបង្រៀនឡើងវិញយ៉ាង ដែលទី ១) ដោយប្រើតែបទគម្ពីរ

ប៉ុណ្ណោះពីព្រោះការបង្រៀនខុសឆ្គងតែងតែមករកយើង។ ២) មានតែតាមរយៈព្រះគុណ
 ប៉ុណ្ណោះ-ដូចជំនឿរបស់ប៉ុល (២០)-អាស្រ័យលើព្រះគុណ របស់ព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម ១០: ៩-១០)
 ៣) តែដោយព្រះគុណ-ដូចជាការលះបង់របស់ប៉ុលអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគុណ
 របស់ព្រះ។ ស្មារតីនេះធ្វើឱ្យយើងពឹងផ្អែកលើអធិបតេយ្យនាពររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ៤) មានតែព្រះ
 វិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដែលដំណើរការការបង្កើតការផ្តល់ការសង្គ្រោះការជំនុំជម្រះនិងការវិនិច្ឆ័យ
 ត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយដំណើរការហើយនឹងលទ្ធផលនឹងត្រូវបាន
 សម្រេចដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្តនឹងត្រូវបំផ្លាញសាតាំងនៅក្រោម
 ជើងយើងក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ (១៦-២០)
 ឧទាហរណ៍គេអ្វីទៅជាវិធីសាស្ត្រនៃបេសកកម្មពួកជំនុំអេតេសូរ? វាគឺជាការសិក្សាព្រះគម្ពីរ។
 មនុស្ស ១២ នាក់ដែលបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃពួកជំនុំ ប៉ុលបាន
 អធិប្បាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះរយៈពេល ៣ ខែនៅសាលាប្រជុំព្រះអ្នកខ្លះជំទាស់ការបែងចែក
 សិស្ស ហើយបានផ្លាស់ទៅបណ្ណាល័យទីវាសណ្តាលអស់រយៈពេលពីរឆ្នាំហើយគាត់ក៏បង្រៀនពួក
 គេរាល់តែថ្ងៃ។ នៅក្នុងពេលវេលាដំណើរការសញ្ញានៃដំណឹងល្អនិងចលនានៃការប្រែចិត្តបានកើត
 ឡើង។ ប៉ុលបានសារភាពថាគាត់បានប្រកាសដំណឹងល្អដោយគ្មានការស្តីបន្ទោសនៅក្នុង
 មនសិការរបស់គាត់គ្រប់គ្រាន់ ដូចជាអ្នកដែលបានទាក់ទងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយបាន
 យល់ថាព្រឹត្តិការណ៍ថ្មីបានកើតឡើង។ ដូច្នេះថ្ងៃនេះយើងគួរតែទៅរកបន្ទូលរបស់ព្រះ ដើម្បីស្វែង
 យល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ បេសកកម្មព្រះគម្ពីរគឺបង្រៀនព្រះគម្ពីរជាមួយគ្រប់វិធីដើម្បីធ្វើឱ្យ
 ពួកគេឃើញព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនិងជាម្ចាស់របស់ពួកគេ។ ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖

រហូតមកដល់ពេលនេះយើងបានប៉ះដំណឹងល្អដែលជាការអាចកំចាត់នៃស្ថានសួគ៌ ជាការអាចកំចាត់ដែលត្រូវបានលាក់នៅក្នុងរ៉ូម។ មនុស្សមានប្រាបដែលអស់សង្ឃឹម ដែលបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងជ្រលងនៃសេចក្តីស្លាប់ ត្រូវបានលើកទៅស្ថានសួគ៌ដោយជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយគាត់បានឃើញផ្លូវតូចចង្អៀតដែលយើងអាចរីករាយនឹងអំណាចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដើម្បីដេញតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាផ្លូវនៃជ័យជំនះហើយយើងឃើញការពិតនៃប្រភពនៃព្រះពរ តាមរយៈជីវិតក្រុមជំនុំហើយទទួលបានថានៅលើពិភពលោកយើងអាចធានាដល់បេសកកម្មរបស់យើងថាយើងត្រូវតែប្រកាសដំណឹងល្អដល់ពួកគេហើយផ្តល់ជូនពួកគេនូវការថ្វាយក្លិនក្រអូប ដល់ព្រះ។ ដូច្នេះព្រះគម្ពីរនៃការសង្គ្រោះ អាចបង្កើតនគរបស់ព្រះឆ្ពោះទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូល។ កិច្ចការដ៏រុងរឿងនេះនឹងត្រូវសម្រេចបានដោយព្រះនៃសន្តិភាពក្នុងខ្សែរសម្ពន្ធមេត្រី យើងបានមកដល់ការស្តាររូបព្រះឡើងវិញដោយបំរើព្រះដោយស្មោះត្រង់។

កិច្ចការទី ១៣

១. ពិនិត្យឡើងវិញ៖ អានមេរៀនទី ១៣ ហើយផ្តល់ចម្លើយរបស់អ្នកចំពោះសំណួរខាងក្រោម។
- (១) តើការសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួនបង្ហាញពីស្តីលំបែបណាក្នុងការចូលរួមក្នុងសង្គម?
 - (២) តើជីវិតពួកជំនុំមានទំនាក់ទំនងអ្វីជាមួយនគរប្រះ?
 - (៣) នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកជំនុំតើខួរហារណាអ្វីដែលគ្រីស្ទបានបង្ហាញ?

២. មើលជាមុន៖

(១) នៅពេលក្រោយ យើងគិតពីមេរៀនចុងក្រោយអំពីរ៉ូម ១៥: ១៦-២៧ ។ អានអត្ថបទទីមួយ ម្តងទៀត រួចឲ្យចម្លើយរបស់អ្នក។

១) សង្ខេបរ៉ូម ១៦:២០ ដោយពាក្យផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នក។

២) ហើយជ្រើសរើសខ្សែអក្សរចូលចិត្តហើយនិយាយហេតុផល។

៣) ជាមួយខនេះសូមសរសេរអំពីការអនុវត្តគុណការអង្គរករការសារតាមនិងការសរសេររបស់អ្នក។

នៅទីបញ្ចប់ ...

ឥឡូវនេះយើងស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទហើយជឿលើទ្រង់ដែលជាព្រះបន្ទូល បានបង្ហាញតាមរយៈដំណឹង ល្អរបស់យ៉ូហានហើយយើងមានការត្រាក់ឆ្លើយដែលបានស្វែងរកឃើញនូវព្រះនៅក្នុងដំណឹងល្អ របស់យ៉ូហាន ហើយក្រុមជំនុំដែលបានសម្រេចតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទគឺជាក្បាលរបស់ពួកជំនុំ តាមរយៈការយល់ដឹងពីអេសូស ព្រះគ្រីស្ទជាសិរីរុងរឿង។ ហើយតាមរយៈរ៉ូមយើងបានឃើញថាអ្វីជា ស្នូលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនិងរបៀបដែលវានឹងត្រូវបានបំពេញនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ឥឡូវនេះ យើងនឹងចូលទៅក្នុងពិភពនៃដំណឹងល្អម៉ាយ៉ាថាយដើម្បីដឹងពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទធ្វើការជាមួយសិទ្ធិ អំណាចជាស្តេច របស់ព្រះ។(ចុងបញ្ចប់នៃពិភពរ៉ូម)

សូមថ្វាយសិរីរុងរឿងទៅកាន់ព្រះ!

